

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

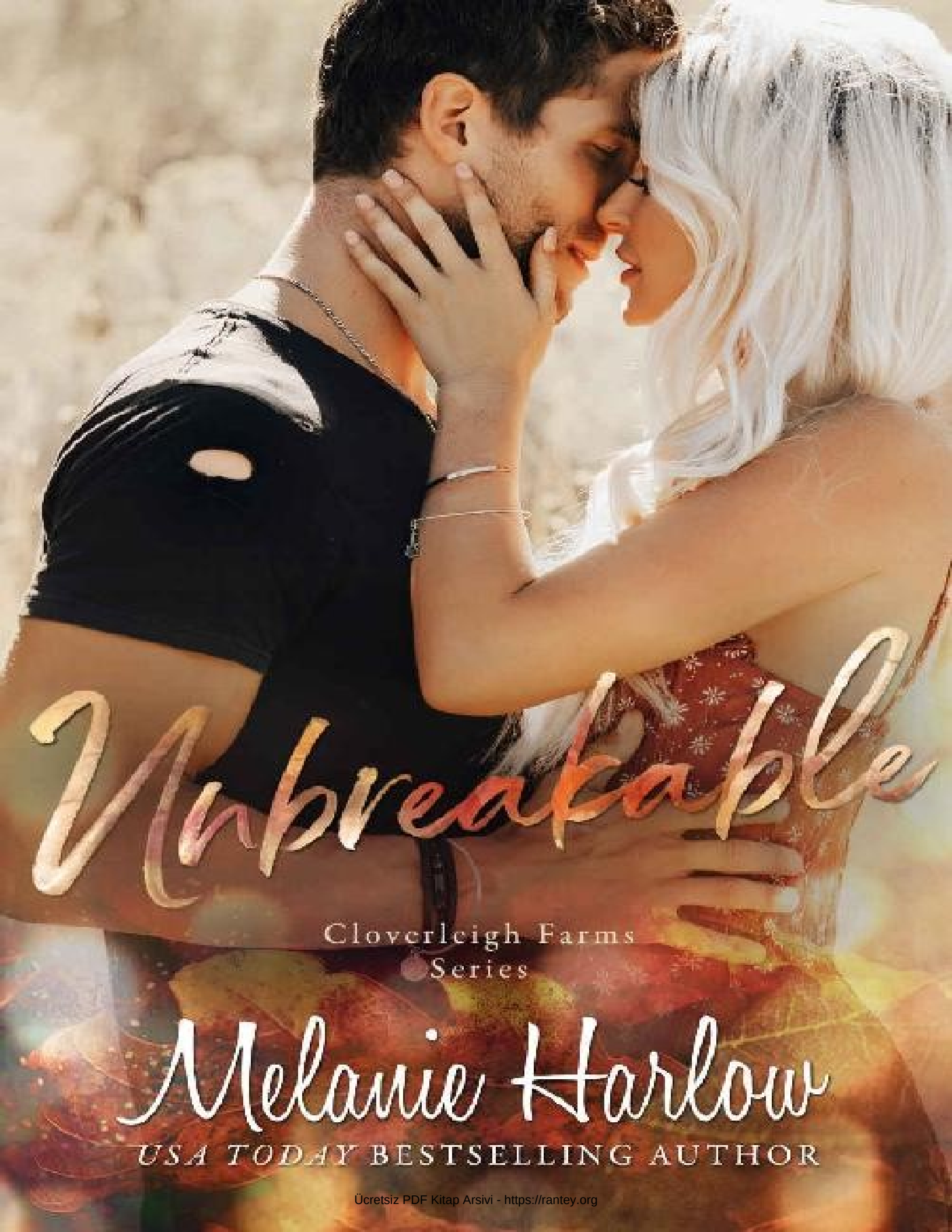
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Unbreakable

Cloverleigh Farms
Series

Melanie Harlow

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KIRILMAZ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MELANIE HARLOW

OceanofPDF.com

MH YAYINCILIK

OceanofPDF.com

Copyright © 2020 by Melanie Harlow

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafçılığı: Lauren Perry

Kapak Tasarımı: Hang Le

Düzenleme: Belirgin Mürekkep

Ciltsiz Biçimlendirme: Şampanya Kitap Tasarımı

OceanofPDF.com

Margaret

OceanofPDF.com

için

"Bazı insanlar verdikleri sözlerin ne anlama geldiğini anlamıyor," dedim.

"Doğru, elbette. Ama yine de sözünü tutarsın. Aşk budur işte. Aşk her halükarda sözünü tutmaktır."

JOHN GREEN

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Sylvia](#)
2. [Henry](#)
3. [Sylvia](#)
4. [Henry](#)
5. [Sylvia](#)
6. [Henry](#)
7. [Sylvia](#)
8. [Henry](#)
9. [Sylvia](#)
10. [Henry](#)
11. [Sylvia](#)
12. [Henry](#)
13. [Sylvia](#)
14. [Henry](#)
15. [Sylvia](#)
16. [Henry](#)
17. [Sylvia](#)
18. [Sylvia](#)
19. [Henry](#)
20. [Sylvia](#)
21. [Henry](#)
22. [Sylvia](#)
23. [Henry](#)
24. [Sylvia](#)
25. [Henry](#)

[Epilog: Sylvia](#)

[Melanie Harlow tarafından da](#)

[Melanie Harlow'un Hiçbir Şeyini Kaçırmayın!](#)

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

BİR

OceanofPDF.com

SYLVIA

Geriye dönüp baktığımda, Noel Baba ile Kahvaltı'da o beşinci mimozayı içmemeliydim.

Ya da altıncı, yedinci ve sekizinci.

Kendimi savunmak için, inanılmaz lezzetli ve *aldatıcı derecede* güçlü olduklarını söylemek isterim. Aslında, etkinlik ilerledikçe barmenlerin bunlara daha fazla alkol eklemeye başladıklarından oldukça eminim.

Ve buna ihtiyacım vardı.

Eski kocam Brett ve müstakbel karısı *Kimmy ile* ilk kez aynı odada bulunuyorduk. On üç yaşındaki yeni kızımız Whitney ve on yaşındaki oğlumuz Keaton'ın yanı sıra şehir kulübünden başka bir aileyle birlikte bir masaya oturmuşlardı. Ağustos ayında rezervasyon yaptırdığımızda, şu anda Kimmy'nin oturduğu koltukta *benim oturacağımı düşünmüştüm*. Tabii o sırada Brett'in çoktan bir boşanma avukatı tuttuğunu, her şeyin çabucak halledilebilmesi için Nevada'da ikamet ettiğini ve kendisi ile küçük garnitürü için bir aşk yuvası satın aldığını bilmiyordum.

Bu kahvaltıya katılmamın tek nedeni kızımın gelmem için bana yalvarmasıydı. Kimmy'ye katlanamıyordu ve babasına çok kızgındı. Çocukların önünde onu kötülememeye dikkat ediyordum ama muhtemelen bu konuda endişelenmeme bile gerek yoktu. Hiç yılın babası olmamıştı. Ona göre, özel okul masraflarını ödemek, onlara pahalı doğum günü hediyeleri almak ve onları süslü gezilere götürmek onu iyi bir baba yapıyordu. Onlarla hiç gerçek zaman geçirmemişti ve aktivitelerini kaçırdığı için iş programını suçluyordu.

Son birkaç yıldır zaten neredeyse tek ebeveyndim ve o temelli gittiğinde çocuklar benimle kalacaklarını açıkça belirtmişlerdi. Babalarıyla hafta sonu ziyaretlerine tahammül ediyorlardı - iptal etmediği zamanlarda - ama sadakatlerinin nerede yattığına dair hiçbir soru işareti yoktu. Yıllar boyunca eğlenceli yaz tatillerini geçirdikleri kuzey Michigan'daki çocukluk evim Cloverleigh Farms'a taşınma fikrini ortaya attığımda ikisi de evet demişti. Genç olabilirlerdi ama hayatımın parçalarını yeniden bir araya getirmek için buradan uzaklaşmam gerektiğini biliyorlardı.

Her gece, onları bildikleri tek yuvadan alarak çok mu bencilce davrandığımı düşünerek uyuyordum ama sonra şehrin her yerinde Brett ve Kimmy'ye rastlamak zorunda kalacağımı, hayalimdeki evin önünden geçerken satılık tabelasını göreceğimi ya da arkadaşımış gibi davranan ama onlara en çok ihtiyacım olduğu anda beni tamamen terk eden insanların acımasına katlanmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Ailemin yanında, güvenilebileceğim insanların yanında, evim gibi hissettiğim bir yerde olmak istiyordum. Güvenli bir limana ihtiyacım vardı.

Çocuklar da öyle.

Brett gittiğinden beri Whitney giderek daha fazla makyaj yapıyordu. Sadece on üç yaşında normal bir kızın deneyleri mi yoksa daha derinlere inen bir şey mi olduğundan emin değildim ama bu beni endişelendiriyordu. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştığımda, sadece makyajı çok sevdiğini iddia etti. Brett bundan nefret ediyordu elbette, belki de ona meydan okumanın bir yoluydu bu? Gürültülü kırmızı dudaklarıyla *gittiğin için siktir git* demenin bir yolu muydu? Bir yanımda bunun için ona hayranlık duyuyordu. Gerçekten bunu ondan almam gerekiyor muydu?

Keaton ise duygularını yiyor gibi görünüyordu. Sürekli acıkiyordu ve evde abur cubur bulundurmasam da bir yerlerden almayı başarıyordu. Son zamanlarda bunları saklamaya başlamıştı - geçen hafta yastığının altında bir sürü çikolata ambalajı bulmuştum. Masasının çekmecelerini kontrol ettiğimde daha da fazlasını buldum. Ona bunu sordum ve o da bir arkadaşını suçladı. Onu suçlayacak cesareti kendimde bulamadım.

Her gece Cloverleigh Çiftlikleri'nin acıyan kalplerimizi iyileştirmesi ya da en azından beni daha iyi bir ebeveyn yapması için dua ettim.

Altıncı mimozayı devirdikten sonra arkamı döndüm ve boş şampanya kadehini barın üzerine bıraktım. "Bir tane daha alayım, lütfen." Her neyse, bugün cumartesiydi, değil mi?

"Evet, Bayan Baxter," dedi barmen.

Bayan Baxter. Ne şaka ama.

"Sylvia! Seni görmek çok güzel!" Tippy Hewitt Hamilton yanağıma bir öpücük kondurdu ve barmenin bana uzattığı içkiyi işaret etti. "Ben de bir tane alayım."

"Evet, Bayan Hamilton."

İçkimden bir yudum aldım, Ocean View Country Club setinin dedikoducu kraliçe arısı Tippy ile konuşmak için kendimi güçlendirdim, yakın zamana kadar arkadaş olarak kabul ettiğim kadınlar. Ama birçoğu Brett'in beni aldattığını biliyordu ve hiçbiri bir şey söylememişti. Bahaneleri neydi? Beni üzmemek istemediler.

Saçmalıktı.

Nezaket vardı, sadakat vardı ve onlar bilmese de ben aradaki lanet farkı biliyordum.

Tippy dişlek bir gülümsemeyle, "Duyduğuma göre Michigan'a geri taşınyormuşsun," dedi.

"Evet."

"Seni zavallı şey. O büyük, güzel evi terk etmek yeterince zorken, bir de kışın başında Michigan'a taşınmak? Bu resmen insanlık dışı!"

"Aslında, Tippy, taşınmak *zorunda değildim*. Bunu ben seçiyorum. Michigan'da hava soğuk olabilir ama oradaki insanlar çok daha sıcak."

Diken tam kafasının üzerinden geçti.

"Sen de bir *çiftlikte* büyüdün, değil mi?" Yüzünü öyle bir hale getirdi ki, *çiftliği hastalıklı, bataklık* bir yerle eş tuttuğunu anladım.

Ona Cloverleigh Çiftlikleri'nin aslında her mevsim dünyanın en güzel yerlerinden biri olduğunu söylemeye gerek görmedim. İnsanlar ülkenin dört bir yanından otelimizde kalmaya ya da meyve bahçemizde evlenmeye geliyorlardı. Üzüm bağımızın Napa Vadisi'nde ziyaret ettiğim her şeye rakip olduğunu ve şaraplarımızın tüm dünyada ödüller kazandığını. Bana inanmazdı. "Evet."

"Ne kadar tuhaf." Küçümseyerek kolumu okşadı. "Eminim orada çok mutlu olacaksın."

Dedikodu antenleri onlara iyi bir haber alma fırsatını iletmesine şüphe olmayan üç kadın daha bize katılırken içkimden bir yudum daha aldım.

"Sylvia, hayatım, harika görünüyorsun." Hilly Briggs yanağıma havayla öptü. O kadar çok parfüm sıkılmıştı ki -zayıf kalmak için sigara içtiği gerçeğini maskeleymeye çalışıyordu- neredeyse boğulacaktım.

"Süslemeler şimdiye kadarkilerin en iyisiydi," diyen Liz Dunham'ın özenle uyguladığı kapatıcı, yüzündeki iğne izlerini tam olarak gizleyememişti.

Dermatolog yakın zamanda kırıxıklıklarıyla mücadele etmek ve yanaklarını dolgunlaştırmak için bir şey enjekte etmişti.

Zayıf ve genç görünmek buralarda rekabetçi bir spordu.

"Kiminle oturuyorsun canım?" diye sordu Jane Blythe Miller. Sesinin tonundan ve başını eğişinden benim için üzüldüğünü ve bundan keyif aldığını anlayabiliyordum. "Masanız var mı?"

"Öylece süzölüyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. "Zaten çok aç değilim."

Hepsi başını salladı, saç kesimleri birbirine uyuyordu. Giyimleri de aynıydı; her biri twinset ya da balıkçı yaka kazağın bir versiyonunu ve kulüp kurallarına göre "uygun uzunlukta" bir etek giymişti. Her birinin boynunda inci kolyeler asılıydı. Kimmy'nin de inci bir kolye taktığını fark etmiş ve Brett'in onun için alıp almadığını merak etmişim. İnsanların sevgisini satın almak onun yapmayı sevdiği türden bir şeydi.

Jane iç çekerek, "Sen daha iyisin," dedi. "O kocaman dilim kahveli keki yememeliydim. Muhtemelen bin kalori vardı."

"Saçmalama. Sylvia'nın kilosu hakkında endişelenmesine gerek yok," dedi Hilly biraz da kıskançlıkla. "Bugünlerde zaten çok güzel ve zayıf." Aslında *çok* zayıftım ve bunu biliyordum. Ama son bir yıldır yaşadığım stres iştahımı kaçırmış ve bir yemeği bitirmeyi başardığımda kusma nöbetlerine neden olmuştu. İçten içe, tutkusuz evliliğimin dağılmakta olduğunu uzun zamandır biliyordum. Sadece bunu yapmaktan çok korkuyordum.

bu konuda bir şey.

"İyi olmuş," dedi Tippy mimozasını dudaklarına götürürken. "Ne de olsa piyasaya geri döndü. En iyi şekilde görünmesi gerekiyor."

"*Market* mi?" Ona göz kırptım. "Ben satılık değilim, Tippy."

"Sakin ol," dedi Tippy, kolumu okşayarak. "Bu bir iltifattı. Sen çok güzelsin, Sylvia. Yeni bir koca bulman hiç de zaman almayacak."

"Yeni bir koca istediğini kim söyledi ki?" diye sordu Jane. "Evlilik çok acı verici olabiliyor. Bazen keşke Richard beni terk etse de bir an olsun huzur bulabilsem diyorum! Artık kendine ayıracak tonlarca zamanın olmalı, Sylvia."

Kendime zaman ayırmak istemediğimi, hiç huzurlu olmadığımı ve aslında Brett'le geçirdikleri hafta sonlarında çocuklarımı çok özlediğimi söyleyebilirdim ama söylemedim.

"Bir mimoza daha lütfen."

Ben birkaç yudumda içerken eski arkadaşlarım bakıştılar. Genelde bu kadar ağır içmezdim ama ya yutacaktım ya da yüzlerine fırlatacaktım ve olay çıkarmak istemiyordum -en azından henüz değil.

Sonra Hilly, Brett'in masasına doğru baktı. "Bu senin için çok zor olmalı, Syl."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

"Soğukkanlılığını *nasıl* koruyorsun anlamıyorum," dedi Liz, yüzündeki ifadeden aklımı kaırmamı dilediği anlaşılıyordu. "Bebek olayını duydum."

"Bebeğim?" Karnım sıkıştı. "Ne bebeği?"

"Bilmiyor musunuz? Görünüşe göre Kimmy hamile," dedi Jane sevinçle haberi verirken. "Dün Bayanlar Yardımlaşma Yemeği'nde herkese dört aylık hamile olduğunu söyledi."

"Dört ay mı?" Hızlıca bir hesap yaptım -aldığım alkolden sonra kolay olmadı- ve bana ayrılacağını söylemeden çok önce, yaz boyunca onu hamile bırakmış olması gerektiğini fark ettim. "Aman Tanrım."

"Oldukça heyecan yarattı," dedi Hilly, "ama eminim orada kimse söylediği diğer şeylere inanmamıştır."

Gözlerimi ona diktim. "Başka ne gibi şeyler?"

"Bilirsiniz işte, Öteki Kadın'ın İlk Eş'e her zamanki hakaretleri. Brett'in seninle yıllarca mutsuz olduğunu çünkü senin bir buz kraliçesi olduğunu. Ona yatakta sıkıcı olduğunu söylemiş. Artık onu heyecanlandırmadığını. Senin için bile kalkamıyormuş."

Kendimi sıcak, korkunç bir aşağılanma birikintisi içinde eriyormuş gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum.

Tippy ikisini yudumlamadan önce, "Tanrım, bu çok kaba," dedi. "Yani, kim ögle yemeğinde böyle şeyleri yüksek sesle söyler ki?"

Sanki Kimmy'nin ağzından çıkan her kelimeye asılı kalmamış gibi, sanki *hepsi* asılı kalmamış gibi!

"Kaba ve gülünç," diye homurdandı Liz. "Yani, kız neredeyse onun yarı yaşında! Ama cildi mükemmel. Ve bahse girerim göğüsleri hiç sarkmıyordur."

"Göğüslerini görmedim," dedim ona, çığlık atmak istediğimde aniden üst yolu seçmekten ve sessiz kalmaktan yorulmuştum. "Ama belki ona sorarsak bize gösterir. Belli ki başkalarının kocalarının önünde soyunmakla ilgili bir sorunu yok."

Liz gücenmiş görünüyordu. "Sadece onu böyle biriyle görmek senin için zor olmalı demek istedim."

"Çok yaşlı ve sarkık olduğum için mi?" Mimosamın kalanını geri attım ve oda çoktan dönmeye başlamış olmasına rağmen bir tane daha sipariş ettim.

"Bunlardan kaç tane içtin?" diye sordu Tippy, kaşlarını yargılayıcı bir şekilde çatarak. "Belki de onun yerine biraz kahve içmelisin."

"Belki de bana kocamın J.Crew'daki diri göğüslü tezgâhtar kızla yattığını söylemeliydiniz," dedim ve diğerlerine ters ters baktım. "Hepinize."

"Sylvia, bu hiç adil değil," dedi Tippy, hırkasını karnının üzerinde düzelterek. "Kesin olarak bilmiyordum. Sadece boşanmayla ilgili söylentiler duymuştum." Son kelimeyi fısıldadı, sanki yüksek sesle söylerse canavarca varlığını gösterecek ve tüm evliliklerini canlı canlı yiyecekmiş gibi.

"Aynen." Liz başını salladı. "Hiçbir şey söylemek istemedik çünkü gereksiz bir *drama* neden olmak istemedik. Sadece seni düşünüyorduk."

"Evet ve bence bu bizim suçumuz olmadığı halde *bizi* suçlamanız gerçekten utanç verici." Hilly suratını astı. "İyi arkadaş olmaya çalışıyorduk."

"Nasıl?" diye bağırdım. "Aptal gibi görünmeme izin verdin! Ve beni aramayı ya da dahil etmeyi tamamen bıraktın!"

"Ne diyeceğimizi bilemedik Sylvia," diye cevap verdi Jane, rahatsız görünüyor. "Bu çok *garip*."

"Peki dün herhangi biriniz benim için ayağa kalktı mı? Herhangi biriniz beni savunmaya gelip onun yaydığı çirkin dedikoduları susturdu mu?" Hepsinin gözlerinin içine baktım, cevabı zaten biliyordum.

"Şey, gerçekten taraf tutamazdık, değil mi?" Hilly saçlarını düzeltti. "Ne de olsa kocalarımız Brett'le çok yakınlar. Onların düğününe gitmek zorunda kalacağız. Evleneceği *çocukla* sohbet etmek zorunda kalmak ne kadar korkunç olursa olsun, yine de onlarla sosyalleşmek zorunda kalacağız."

"Eminim idare edersiniz. Birinin arkadaşımı gibi davranmakta hepiniz harikasınız." Taze mimosamı aldım, birazını bardağın kenarına döktüm. Sonra bardağı kaldırıp çarparak kapattım.

Bardak boşaldığında, bir çingirtıyla mermer bardağın üzerine bıraktım ve saçlarımı savurdum. "Şimdi izin verirseniz yapmam gereken bir şey var."

Kulübün yemek salonuna doğru ilerlerken hiçbiri beni durdurmadı ama bir tazı sürüsü gibi peşimden geldiler. Tökezledim

Bir keresinde kendimi birinin sandalyesinin arkasına kaptırdım ama sonunda Brett'in masasına ulaştım ve buzlu suyla dolu gümüş bir sürahi aldım.

"Buz kraliçesi, ha? Sana buz kraliçesini vereceğim." Sonra hepsini kucağına bıraktım.

"Sylvia, ne oluyor?" Brett ayağa fırladı ve tonlarca küçük küp yere düştü ama pantolonunun ağ kısmı sıırıslıslam olmuştu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır, aslında. Sanırım az önce buldum." Adrenalinim yükselmişti, o anda her şeyi yapabilecekmişim gibi hissediyordum. "Bana sadık kalacağını ya da verdiğin sözleri tutacağını düşündüğüm için delirmiş olmalıyım. Sen bir yalancı ve hilekârdan başka bir şey değilsin." Tanrım, bu sözleri onun yüzüne karşı söylemek muhteşem bir histi! Sonra Kimmy'ye baktım. "Ve sen de onun seninle farklı olacağını düşünecek kadar aptalsın, ama bu senin sorunun."

"Yeter," diye tersledi Brett, kravatını düzeltti ve odaya göz gezdirdi. İnsanlar bakıyordu.

"Aslında, daha yeni başlıyorum." Mimoza ve hor görülen bir kadının öfkesiyle, Noel Baba'nın kırmızı kadife bir tahtın önünde durduğu ve mikrofona konuştuğu odanın önündeki dans pistine doğru ilerledim. Kucağına oturmak isteyen bir grup çocuk kapıya doğru ilerliyordu ve elf kılığına girmiş iki genç sabırsız çocukları kontrol altında tutmak için ellerinden geleni yapıyordu.

"Ho, ho, ho," diye bağırdı Noel Baba, eski moda bir parşömeni sallayarak. "Bakalım bu yıl kimler iyiler listesinde, kimler de yaramazlar listesinde!"

Ona doğru yürüdüm ve mikrofону elinden aldım. "Sana yardım edeyim, Noel Baba."

Şaşkın yaşlı adam bana sadece göz kırptı.

Kalabalığa doğru dönerek onu dudaklarıma götürdüm. "Affedersiniz, bayanlar ve baylar. Söylemem gereken bir şey var."

Oda sessizleşti. İfadeler meraktan endişeye ve şoka kadar değişiyordu - ben genellikle sessiz, ağırbaşlı bir insandım. Noel Baba'nın mikrofönünü ele geçirip, Bloody Mary'lerinin ve kişilerinin tadını çıkarmaya çalışan bir oda dolusu insana nutuk çekecek bir kadın hiç değildim.

"Beni tanımayanlar için söyleyeyim, ben Sylvia Baxter'ım - en azından son on beş yıldır Sylvia Baxter'ım. Ve Sylvia Baxter klas biridir. Sylvia Baxter yüksek yolu seçer. Sylvia Baxter uslu *durur*." Durakladım. "Sylvia Baxter Kibarlar Listesi'nde."

Onaylamayan bir mırıltı odanın içinde dalgalandı.

"Ancak bu odada İyi Listesinde *olmayan* bazı insanlar var. Aslında burada Yaramazlar Listesinin en *tepesinde yer alan* bazı insanlar var."

Noel Baba'yı görmek için sırada bekleyen bir çocuk gözyaşlarına boğuldu.

"Aldatan ve bu konuda yalan söyleyen zampara kocalar, onlar Yaramazlar Listesi'nde." Önce Brett'e sonra da Kimmy'ye ters ters baktım. "J.Crew'da *çalışan* ve iğrenç dedikodular yayan saf satış kızları - onlar da Yaramazlar Listesi'nde." Tippy'ye ve diğer eski sırdaşlarıma baktım. "Sırtınıza bıçak saplarken bile kendilerine arkadaş diyen sadakatsiz sosyal tırmanıcılar

-"Yaramazlar Listesi'ndeler."

O sırada Brett masasından kalktı ve dans pistine doğru yürümeye başladı.

Oh, *kesinlikle* hayır. O adamın beni susturmasına izin *vermeyeceğim*. Ama bu konuyu kapatmam gerektiğini biliyordum.

"Geri kalanınız muhtemelen İyi Listesindesiniz," dedim, Brett bana doğru geldiği için artık daha hızlı konuşuyordum. "Ve orada kaldığınızdan emin olmak istiyorsanız, aslında bu gerçekten çok kolay." Omuz silktim. "Götlük yapma. Herkese mutlu Noeller. Barış içinde kalın."

Sonra kolumu uzattım ve mikrofonu bıraktım.

Kulağa korkunç geliyordu. Gülünç görünüyordu. Noel Baba beni Yaramazlar Listesi'ne alacaktı ve buradaki insanlar yıllarca hakkımda kötü konuşacaklardı.

Ama gerçekten kötü hissettirdi. Ve buna değdi.

OceanofPDF.com

iki

OceanofPDF.com

HENRY

"Hey. Hala burada mısın?"

Üzerinde çalıştığım meşe fiçidan başımı kaldırdığımda, Declan MacAllister'ın mağaramsı şaraphane mahzeninin taş zemininde yürüdüğünü görünce şaşırdım. Cloverleigh Farms'ın CFO'su olarak buraya pek sık uğramazdı. "Selam Mack. N'aber?"

"Arabanı otoparkta gördüm. Bugün cumartesi gecesi, DeSantis. Artık bekar bir adamsın. Dışarıda hatunlarla takılıyor olman gerekirdi, bu sığınakta şarabına masaj yapıyor olman değil."

Güldüm. "Bâtonnage, masaj değil."

"Her neyse," dedi, uzun metal bir copu namlunun yan tarafındaki deliğe sokmamı izlerken. "Tanrım, şu anda gerçekten cinsel bir şaka yapmak istiyorum. Bu iş yerinde taciz sayılır mı?"

"Dinleyin, Cumartesi gecem ancak bu kadar seksi geçebilir, o yüzden lütfen şaka yapmayın." Sopayı ileri geri hareket ettirdim, kavisli metal ayağını varilin dibine sürüyordum.

Mack başını salladı. "Bu çok iç karartıcı. Bunun için seninle dalga geçmeye bile dilim varmıyor."

"Teşekkürler, pislik."

"Hadi, buradan çıkman gerek. Bir bira ve akşam yemeği için evime gidelim. Frannie'nin fırında rostosu var."

"Asla olmaz. Karınla geçireceğin cumartesi geceni bölmek istemem." Ama rosto fikri ağzımı sulandırdı. Uzun zamandır böyle bir ev yemeği yememiştim. Ama üç kız çocuğu babası olan Mack ve Frannie birkaç ay önce evlenmişlerdi; tam da eski karım Renee'nin bana boşanma belgelerini tebliğ edip beni temelli terk ettiği sıralarda.

"Şaka mı yapıyorsun? Benim üç çocuğum var, DeSantis. İzinsiz girmedüğim bir Cumartesi gecesi yok. Bu gece başka ne yapacaksın, ha?"

Tereddüt ettim. Gerçek şu ki, bu gecenin programı şöyle bir şeye benziyordu:

- 1) Bektan yemek artıklarını doğrudan kartondan yiyin.
- 2) Beni tahrik bile etmeyen berbat bir porno izledim.
- 3) Yine de otuzbir çek.
- 4) Uyu hadi.

Ama bunu söyleyemezdim. Kimsenin Cumartesi gecesi yardım projesi olmak istemedim. "Aslında yapacak çok işim var. Bir süre burada olacağım."

Mack pes etmedi. "Dinle Henry, ben de boşanmış bir adamım. Dışarıdan yemek yemenin, televizyonla konuşmanın ve dünyadaki herkesin senden daha iyi vakit geçirdiğini düşünmenin ne demek olduğunu bilirim." Fıçıları işaret etti. "Gerçi senin durumunda bu doğru olabilir."

Gülerek batonu çıkardım, hava kilit valfini değiştirdim ve bir sonraki varile geçtim. "Aslında işimden zevk alıyorum."

"Ama hasattan beri hiç durmadan buradasın," diye devam etti. "Burada uyuduğunu düşünmeye başladım."

"Eninde sonunda eve gideceğim." Ama gerçek şu ki, şaraphanenin aydınlık ve açık alanlarını evimin karanlık ve boş odalarına tercih ediyordum. Baş şarap üreticisi olarak burada her zaman yapacak bir işim vardı. Küçük bir işletmeydik, ancak hem bağda hem de burada mahzende sürecin her adımına dahil oldum. Benim ısrarımla her şeyi elle yapıyorduk, bu da fazladan sabır, beceri ve zaman demekti ama başka türlü süni istemezdim. Evde tek yaptığım oturup nerede yanlış yaptığımı düşünmekti.

Ama bu Mack'in sorunu değildi.

"Frannie'nin fırında yemeği varken senin hâlâ burada ne işin var?" diye sordum.

"Noel Baba'dan gelen bir grup Noel hediyesini saklamak için ofisime getirmek zorunda kaldım. Kızlar sürekli onları arıyor."

Noel Baba'dan hediye saklamak - deneyimleyemeyeceğim bir babalık töreni daha.

Aklıma gelmeden önce bu düşüncüyü gömdüm. "Hâlâ Noel Baba'ya inanıyorlar, ha?"

Mack örgü bir kış şapkası taktı. "Winnie'nin kesinlikle var. O sadece beş yaşında. Felicity sekiz yaşında ve her şeyden şüpheleniyor, yani bu bir belki. Millie on üç yaşında, yani muhtemelen değil, ama oldukça iyi bir gösteri yapıyor. Frannie ona inanmayanların üç hediye daha az alacağını söyledi, böylece kız kardeşleri için bunu mahvetmeyecek."

"Akıllıca."

"Öyle."

"Onu seninle evlenmeye nasıl ikna ettin?"

Mack başını sallarken gerçekten şaşkın görünüyordu. "Cidden, hiçbir fikrim yok."

MACK GİTTİKTEN SONRA, fıçı işimi bitirdim, bazı e-postalara cevap verdim, tanklardan biraz riesling tattım, bazı notlar aldım, laboratuvarı düzenledim ve eve gitmeden önce yapılması gereken başka bir şey olup olmadığını görmek için etrafa baktım.

Yoktu ama şimdiye kadar ailemle dolu olmasını umduğum boş evimle henüz yüzleşmek istemiyordum. Bu yüzden otoparka gitmek yerine paltomun fermuarını çektim, şapkamı ve eldivenlerimi giydim ve üzüm bağına gittim.

Hava soğuktu, Michigan'da Aralık sonu soğuğu, ama aldırmadım. Kışın kokusunu, ciğerlerime dolan keskin havayı, botlarımın altındaki karın çıtırtısını seviyordum. Uyuyan asma sıralarını dolaştım, geçen sezonu düşündüm, yaklaşan büyümenin enerjisini hissettim, her bir asma bloğu için yeni stratejiler düşündüm. Mevsim ne olursa olsun, bağda her zaman en mutlu olduğum yer burasıydı. Asmalar işbirlikçi ya da huysuz, kırılğan ya da dayanıklı olabilirdi, ama anladığım bir dil konuşuyorlardı ve onları her yıl nasıl besleyeceğimi, şekillendireceğimi ve güzel bir şeye dönüştüreceğimi biliyordum.

Keşke bir koca olarak yarısı kadar başarılı olsaydım.

Nefesimi verdim, nefesim buz gibi gece havasında beyaz bir buluta dönüştü. Milyonuncu kez, evliliğimi kurtarmak için yapabileceğim daha fazla bir şey olup olmadığını merak ettim. Gerçek düşman kısırlıktı ve mutluluğumuzu yavaş yavaş, geriye hiçbir şey kalmayana kadar yiyip bitirmişti. Renee'nin söylediklerine rağmen, onu asla suçlamadım, ama o kendini

Soruna neden olanın endometriozis olduğunu bilmenin ağırlığı. Bir kadın ve bir eş olarak kendini başarısız hissettiğini söyledi. Onu ne kadar ikna etmeye çalıştıysam da dinlemeyi ya da terapi almayı reddetti. Hormonlar onun için cehennem gibiydi ve onun duygularına karşı duyarlı olmaya, kendime bunun ikimizin de planladığı bir şey olmadığını hatırlatmaya çok çalıştım.

Ona kızdığım tek zamanlar evlat edinme konusunda tartıştığımız zamanlardı - bunu düşünmüyordu. Ona inatçı mı demiştim? Mantıksız mı? Kapalı fikirli? Adaletsiz mi? Pişman olduğum şeyler söyledim mi?

Kahretsin, evet.

Ama bunları hayal kırıklığı, yorgunluk ve korku içinde söyledim. Baba olmak istiyordum, lanet olsun ve onun "*gerçek bir anne olma*" konusundaki amansız kararlılığı yüzünden bu şansımın elimden kayıp gittiğini görüyordum. Bunun için onu suçladım. Yanılmış mıydım?

Sonunda, belki de fark etmedi.

Beş başarısız IVF turundan sonra, birikimlerimiz tükenmişti. Yıllarca gebe kalmak için doğru zamanlamayı bulmaya çalıştıktan sonra seks bir angarya haline gelmişti. Aylarca süren bitmek bilmeyen kavgalar, kanepede uyumalar ve ertesi gün onu bütün gece ağlatan her ne söylediysem onun için özür dilemelerden sonra, çocuk sahibi olmaktan vazgeçmişim ve sadece huzur istiyordum.

Doğurganlıktan başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Çift olarak bir yerlere gidememekten vazgeçmek istiyordum çünkü hamile bir kadın görmek - ya da daha kötüsü, *denemediğimizi* duymak - Renee'yi çileden çıkaracaktı. Tekrar seks yapmak, seksten kendi iyiliği için, rahatlamak için, bağ kurmak için, lanet olası eğlencesi için zevk almak *istiyordum*. Aletim klinik bir makine parçasına dönüşmüştü, çalışmayı reddeden bir mekanizmanın başka bir dişlisi. Ve sonunda, Renee'nin onu hamile bırakmayacaksa aletimi kullanmayacağı açıktı.

Birbirimize gücenmeye başladık. Uzaklaştık ve öfkelenedik. Birbirimizden uzaklaştık.

Sonra ayrılacağını söyledi. Hayatındaki varlığımın onun çocuksuzluğunu sürekli hatırlattığını, artık beni sevmediğini ve kalamayacağını söyledi. Eylül başında bir öğleden sonra gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadım.

Elbette incinmişim. Öfkeliydim. Acı. Kırgın. Ama aynı zamanda rahatlamışım. Çünkü artık ona aşık olduğumu dürüstçe söyleyemezdim-Berbat hissettirdi ama gerçek buydu. Yıllarca denedik ve başarısız olduk.

Bir aile kurmak, kavgalar, masraflar, suçlamalar... bunların hepsi beni yıpratmıştı. Onu nasıl mutlu edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu yapabileceğimden de emin değildim.

Açıkçası, *bir* kadını nasıl mutlu edeceğimi bildiğimden emin değildim. Evlilikle ilgili tüm deneyimlerim bana bir insanı asla gerçekten tanıyamayacağımı öğretmişti. Birinin istediğini düşündüğünüz şey, sunabileceğinizi düşündüğünüz şey, hepsi değişebilirdi. Hayat öngörülemezdi ve tam her şeyi çözdüğünüzü düşündüğünüzde, tam kışın bittiğini ve baharın geldiğini düşündüğünüzde, asmadaki her tomurcuğu öldüren bir geç donla vuruldunuz.

Bu yüzden insanlar bana "Daha gençsin, bir erkek için farklıdır, iyi olacaksın..." gibi şeyler söylediğinde Suratlarına bir yumruk atmak istedim. Toparlanmak, devam etmek ve yeniden başlamak o kadar kolay değildi. Kimsenin ya da hiçbir şeyin düşündüğüm gibi olacağına güvenmiyordum.

Ayrıca, bu küçük kasaba kapıma dayanan ateşli bekar kadınlarla dolup taşmıyordu.

Kırkıma otuzdan daha yakındım. Çiftçi ve bilim meraklısıydım. Toprak, mikro iklimler ve karbonik maserasyon gibi şeyler beni heyecanlandırırdı. Ellerimi kirletmeyi severdim.

Oldukça iyi bir vücudum vardı (spor salonunda gerginliğimi atmak için harcadığım saatler sayesinde) ama kaslı değildim. Sevdiğim bir kariyerim vardı ama zengin değildim ve asla da zengin olamayacaktım. Eski püskü bir kamyon kullanıyordum, evin içinde çamur izi sürüyordum ve saçımı on dört dolara kestiriyordum.

Takım elbisem ve kravatım var mıydı? Evet, ama yılın üç yüz altmış beş günü yıpranmış kot pantolonlar ve delikli gömleklerle işe gidiyordum ve böyle olmasını seviyordum.

Renee, sikine taktığı zamanlarda yatakta iyi olduğumu söylerdi -bir kadının zevkini *asla* hafife almazdım- ama o günler çoktan geride kalmıştı.

Tanrım. Bir daha seks yapabilecek miydim? Onunla ilgili her şeyi özlüyordum - karanlıktaki parfüm kokusunu, avuçlarımın altındaki yumuşak kıvrımların

Dilimde bir kadının tadı.

Bir sıranın sonuna ulaşmış olduğumda neredeyse yüksek sesle inliyordum. Ama bu konuda heyecanlanmanın bir faydası yoktu. Biriyle çıkmaya hazır değildim ve tanımadığım rastgele bir kadınla yatağa atlayacak tipte biri de değildim.

Kendime sahip olduklarım için minnettar olmamı söyledim - güzel bir ev, harika bir iş, birkaç iyi arkadaş. Elbette, seks hayatım çok iç karartıcıydı ve

Yalnız geçireceğim ilk Noel zor olacaktı ama atlatacaktım. Belki kendime bir hediye alırdım; yeni bir kamyonet, daha güzel bir saat, bir balıkçı teknesi. En azından daha iyi bir porno sitesine üyelik. Buna ihtiyacım olacaktı.

OceanofPDF.com

ÜÇ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Noel Baba ile Kahvaltı fiyaskosundan bir hafta sonra, çocuklarla birlikte sabah 5:50 uçağıyla Salt Lake City'ye, oradan da 9:35 uçağıyla Detroit'e gittikten sonra küçük bir uçağına atlayıp Traverse City'deki Cherry Capital Havaalanı'na geldik. Babam bizi aldığımda neredeyse on saattir seyahat ediyorduk. Yorgun, huysuz ve açlıktan ölüyorduk.

"Eve dönerken akşam yemeğı için duralım mı?" Dağ gibi bavullarımızı beklerken ona sordum. Her birimizin iki büyük bavulu vardı ve onlara sığdıramadığımız kışlık giysilerimizi kutulayıp buraya göndermişim. Ev satıldığında geri dönüp yazlık eşyalarımızı da göndermem gerekecekti. Evde kalan hemen her şeyi Brett'in halletmesi için bırakmayı planlıyordum; buradaki eski hayatımı hatırlatacak hiçbir şey olsun istemiyordum.

"Hayır, ben evden çıkarken annen pizza sipariş ediyordu. Biz dönene kadar orada olur. Ve bu akşam çocuklarla kurabiye pişireceğı için çok heyecanlı." Kolunu Whitney'e doladı ve onu sıkıca kavradı. "Burada olmanıza çok sevindik. Size yeni bir kızak aldığımı söylemiş miydim?"

Whitney parlak kırmızı dudaklarıyla ona gülümsedi. "Atların çektiğı türden mi?"

"Evet. Bu daha da büyük - üç sıra koltuğı var, böylece kuzenlerinizle birlikte gezebilirsiniz. Kulağı hoş gelmiyor mu?"

"Evet, öyle." Eve döndüğüm için duyduğum minnettarlık ve rahatlamayla boğazım düğümlenirken bile gülümsedim. "Teşekkürler baba."

Ailem Cloverleigh Çiftliği'nde istediğimiz kadar kalabileceğimizi söylemişti ve kesinlikle odaları vardı. Ben büyürken burası sadece küçük bir aile çiftliğiydi, ama son otuz yılda ailem

çiftlik evini genişleterek bar ve restoranı olan otuz odalı bir hana dönüştürdü. Buna ek olarak, artık bir şaraphane, tadım odası, yepyeni bir içki fabrikası vardı ve sürekli olarak eyaletteki en iyi düğün mekânlarından biri olarak gösteriliyordu. Kız kardeşim April etkinlik planlayıcısıydı ve bir gelinin vizyonunu onun kadar hayata geçiren birini daha önce hiç görmemiştim. Kız kardeşim Chloe yeni CEO'ydu ve babam salyangoz hızıyla "emekli" olduğu için yavaş yavaş pozisyona alışıyordu.

"Yemeğe başka gelen var mı?" Havaalanından çiftliğe doğru otuz dakikalık yolculuğa başlarken sordum.

"Sanırım April gelebilir."

"Bu gece düğün yok mu?" Cumartesi geceleri hep dolu olduğu için şaşırmıştım.

"Öğleden sonra düğünü vardı, o yüzden saat yedi gibi işi biter diye düşündü. Ama tüm aile yarın Pazar yemeğine geliyor ve Salı günü de handa büyük bir parti vereceğiz."

Başımı salladım. Annemle babam handa çalışanlar, geniş aile ve yakın arkadaşlar için her zaman büyük bir Noel arifesi partisi düzenlerdi. Brett tatil için Aspen'i Cloverleigh Çiftlikleri'ne tercih ettiğinden beri ben de katılmayalı birkaç yıl olmuştu ama gençliğimden hatırladığım kadarıyla bu partiler sıcak, gürültülü, neşeli insanlarla dolu eğlenceli toplantılardı. Bir yanım bunu dört gözle beklerken, bir yanım da Brett'in nerede olduğunu tekrar tekrar açıklamak zorunda kalmaktan korkuyordu.

Ama bu benim gerçekliğim olacaktı, en azından bir süreliğine.

Evin önüne geldiğimizde, karla örtülmüş ve ışıklarla kaplanmış evi görünce biraz gözlerim doldu. Çok güzel ve tanıdıktı, bana çocukluğumdaki Noelleri hatırlatıyordu, özlemiştim.

Annem de bizi karşıladığında buğulandı ve bana ekstra uzun bir sarılma yaptı. "Her şey yoluna girecek hayatım," diye fısıldadı beni sıkıca kavrayarak. "Artık evindesin. Sen buraya aitsin."

"Teşekkürler anne." Tüm kalbimle haklı olmasını umuyordum.

DAHA SONRA, April ve ben bir kadeh şarap içmek için otelin barına gizlice gittik ve ona Noel Baba ile Kahvaltı'dan bahsettim.

"Bekle, *ne* yaptın?" Yüksek masada karşımda oturan April, kadehini yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı.

"Noel Baba ile Kahvaltı'da sarhoş oldum, Brett'in kucağına bir sürahi buzlu su döktüm, neşeli yaşlı Aziz Nick'in elinden mikrofonu aldım, bir çocuğu ağlattım ve tüm şehir kulübüne bir pislik olmamalarını söyledim." Ürperdim. "Sonra 'barış' dedim ve mikrofonu bıraktım."

Bir kahkaha patlattı. "Yapmadın!"

"Yaptım," diye itiraf ettim burnumu kırıstırarak. "Oldukça kötüydü." "Seni ne ele geçirdi?"

Ona Kimmy'nin hamileliğiyle ilgili haberleri, herkesin içinde benim hakkımda nasıl kötü şeyler söylediğini, eski arkadaşlarımdan arkamı nasıl kollamadığını anlattım. "Daha fazla dayanamadım," dedim. "Bunca zaman soğukkanlılığımı korudum ama sonunda içimdekileri dökmek zorunda kaldım."

"Seni suçlamıyorum. Çocuklar nasıl tepki verdi?"

"Eminim utanmışlardır ama eve döndüklerinde ikisi de bu konu hakkında konuşmak istemedi."

Omuz silkti. "Zamanın başlangıcından beri ebeveynler çocuklarını utandırıyor. Yaşayacaklar. Terapiye ihtiyaçları olabilir," diye ekledi, "ama yaşayacaklar."

"Evet. Sanırım hepimizin biraz terapiye ihtiyacı olacak. Noel Baba da dahil." Yanına gittiğimde yaşlı adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi hatırlayınca biraz irkildim.

"Noel Baba bunu atlatacaktır. Endişelenmen gereken tek insanlar çocukların. Onlar nasıl?"

"Kesin bir şey söylemek zor," diye endişelendim. "Duyguları hakkında pek konuşmazlar."

"Hayır mı?"

"Hayır, bence başka şekillerde başa çıkıyorlar - Whitney çok fazla ağır makyaj yapmaya başladı."

April pişmanlıkla gülümsedi. "Bunu fark ettim. Siyah göz kalemi sürdüğün dönemdeki haline benziyor. Annem bundan çok nefret ederdi, hatırladın mı?"

Nefes verdim. "Anlıyorum ve bir yanım onun sadece on üç yaşında normal bir kız gibi davrandığını söylüyor. Ama başka bir yanım da bunun korunmak için takmaya çalıştığı bir tür maske olup olmadığını merak ediyor."

"Hmm." April'ın alnı kırıştı. "Bu zor bir soru."

"Ve bunu yasaklamak ya da saçma görüldüğünü söylemek istemiyorum, çünkü babasının yaptığı şey bu. Babasının evinde makyaj

yapmasına bile izin verilmiyor.

ev."

"Sik kafalı," diye mırıldandı kız kardeşim. "Sanki ruj ve göz kalemi hamile kız arkadaşından daha mı uygunsuz?"

"Aynen öyle." Şarap kadehimi sapından tutarak yavaşça çevirdim. "Onun yaşına ve yaşadıklarına karşı anlayışlı ama aynı zamanda sorumlu bir ebeveyn olmak istiyorum. Yani, denge nedir?"

"Beni aşar." Yüz ifadesi sempatikti. "Zor bir durumdasın tatlım, üzgünüm. Peki ya Keaton?"

Pinot noir'ımı yudumladım. "Keaton'ın başa çıkma mekanizması yemek. Gizlice yiyor."

"Oh, hayır. Onunla konuştun mu?"

"Birazcık. Ama onu cezalandırmak istemiyorum, anlıyor musun? Sadece eğer isterse benimle konuşması için onu cesaretlendirmeye çalışıyorum."

"Taşınma konusunda mutlu görünüyor."

Başımı salladım. "İkisi de atlarla aralarının iyi olduğunu iddia ediyor. Buradaki yaz ziyaretlerimizi her zaman sevmişlerdir ve Whit şimdiden bir at sahibi olup olamayacaklarını soruyor. Mack'in kızı Millie'nin Whitney ile aynı yaşta olması da yardımcı oluyor. Biz düğün için buradayken çok takıldılar ve sürekli mesajlaşıyorlar. Keaton da kızı Felicity ile iyi anlaşıyor gibi görünüyor - sanırım o da kendisi gibi bir tür bilim meraklısı."

"Bunların hepsi iyi şeyler."

"Hala . . ." Bardağımı masanın üzerine koydum. "Babaları tarafından terk edilmenin kalıcı bir hasara yol açmaması mümkün değil ve bunun benim kaldırılabileceğimden daha fazla olmasından endişeleniyorum. Tam velayet konusunda benimle savaştı, bu taşınma konusunda da benimle savaştı ve kış tatillerinin ikinci yarısında onunla kalmalarına izin vermesi için onu ikna etmek zorunda kaldım. Bir hafta sonunun yeterli olacağını düşündü."

April'in nefesi kesildi. "Ne pislik ama! Çocuklar bunu biliyor mu?"

"Hayır ve onu korumaktan nefret ediyordum. Ama alternatifi neydi? Benim duygularımı ezdiği gibi çocuklarımın duygularını da ezmesine izin mi verecektim?"

Masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Bunu hak etmese de doğru olanı yapıyorsun. Onu görmeye ne zaman gidecekler?"

"Bugünden bir hafta sonra, yirmi dokuzunda. Sonra ayın beşinde, okul başlamadan bir gün önce buraya dönecekler."

"Ve bir süre annem ve babamla birlikte evde mi kalacaksın?"

Başımı salladım. "Satın alacak bir şey bulana kadar, ama muhtemelen önce Santa Barbara'daki evin satılmasını beklemem gerekecek. Brett ortak hesaplarımızı neredeyse boşalttı, bu yüzden ortalıkta fazladan bir ton param yok ve ondan para istemek yerine ölmeyi tercih ederim."

"Annem ve babam sana yardım ederdi, değil mi?"

"Teklif ettiler ama ben onların emeklilik paralarını almak istemiyorum. Onlar bunu hak ettiler." Saçlarımı bir omzumun üzerinden topladım. "Hayır, bunun kolay olmayacağını biliyordum ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Kaliforniya'daki ev satıldığında, ki bu uzun sürmez, küçük ve تنها bir yer bulacağım, belki biraz arazi üzerinde. Keaton'ın o ata sahip olabilmesini istiyorum ve belki birkaç hayvan daha alabiliriz. Brett evde hayvan olmasını hiç istemedi ama bence hayvanlarla ilgilenerek büyümek önemli. Ayrıca bunun iyi bir terapi olacağını da düşünüyorum."

"Sanırım haklısın ve bu kulağa mükemmel geliyor." Başını öne eğdi. "Ama bu inziva neden? Saklanıyor musun?"

"En azından kısa bir süre için. Aylardır hayatım alt üst olmuş gibi hissediyorum; tatilleri atlatmak istiyorum ve sonra tek istediğim yeni yılla birlikte yeni bir başlangıç yapmak. Hepimiz için."

"Anladım. Tatil demişken, içinde çocukların hediyeleri olan tüm kutularınız sağ salım geldi. Hepsi paketlenmiş ve hevesli küçük eller tarafından açılmaya hazır."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim, böyle destekleyici bir aileye sahip olduğum için tekrar minnettar oldum. "Bu Noel'den çok korkuyordum ama yeniden evde olmak, evi ışıklar içinde görmek ve yerdeki kar, iyi anlamda nostaljik hissettiriyor. Çocukları kızakla kaymaya ve buz pateni yapmaya götürmek ve eskiden yaptığımız gibi ahırın yanında bir kardan adam yapmak istiyorum."

"Evet! Yapmalısın." April heyecanlı görünüyordu. "Eskiden yaptığımız kartopu savaşlarını hatırlıyor musun? Destansı şeylerdi. Bunu tekrar yapmalıyız."

Güldüm. "Çocuklarım kesinlikle katılırdı. Ve eğlenceyi kullanabilirler. Ama bizden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Diğer herkes nasıl? Babamın sağlığı iyi görünüyor."

April başıyla onayladı. "Annem ve babam çok iyiler. Gemi seyahatinden çok keyif aldılar ve kışın Florida'da bir ay kadar kalmayı düşünüyorlar, hatta belki orada bir ev bile alabilirler. Babam henüz yüzde yüz emekli değil ama çok daha az çalışıyor. Her gün koşu bandında ya da dışarıda yürüyor ve Mack ve Frannie'nin evine sık sık gidiyor - bonus dede olmayı seviyor. Mack'in kızları bile ona Büyükbaba John diyor."

Gülümsedim. "Bu çok tatlı. Frannie iyi mi? Üç çocuklu bir üvey anne olduğuna inanamıyorum - bizim küçük kız kardeşimiz! Daha otuzunda bile değil!"

"Biliyorum. O da doğuştan yetenekli. Eminim yakında kendi çocukları da olur."

"Vay canına. Hayal etmesi bile zor. Zaman uçup gidiyor, değil mi?" Başımı salladım. "Peki ya Chloe? O ve Oliver düğün tarihi belirlediler mi?" Sawyer'ların en küçük ikinci kız kardeşi olan Chloe yaz sonunda çocukluk düşmanı Oliver'la nişanlanmıştı.

"Muhtemelen önümüzdeki yaz, ama hâlâ bu konuda tartışıyorlar. Adam daha erken istiyor, kadın ise plan yapmak için daha fazla zaman istiyor."

April güldü ve başını salladı. "Bu ikisi didişmekten zevk alıyor, yemin ederim. Bu onlar için ön sevişme gibi bir şey."

Gözlerimi kıstım. "Ön sevişme mi? Ön sevişme nedir? Hayal meyal seksle ilgili bir şey olduğunu hatırlıyorum ama ..."

April'in gözleri kapandı. "Bir de bana sor."

"Peki ya Meg? Artık temelli olarak eve döndü mü?" Ortanca kız kardeşimiz yıllardır başkentte yaşıyordu ama Frannie'nin düğünü için eve dönmüş ve kasabada şerif yardımcısı olan eski arkadaşı Noah'ya aşık olmuştu.

"Evet. Şükran Günü'nden hemen önce geri taşındı ve kalacak bir yer arıyor gibi görünüyor, ama Noah ile birlikte onun evinde oldukça rahat görünüyorlar. Eğer taşınırsa çok şaşıracağım." İçini çekti. "Üç küçük kız kardeşimiz de olabildiğince mutlu görünüyor."

Sesindeki hüznü tonu duydum. "Peki ya sen? Görüştüğün biri var mı? Yılbaşı gecesi için ateşli bir randevun var mı?"

Başını iki yana salladı. "Keşke, ama hayır. Sadece çok çalışıyorum." "Aralık ayında bile mi?"

Omuz silkti. "Annem ve babam üç haftalığına gemi seyahatine çıktılar, bu yüzden hepimiz yerimize bakmak zorunda kaldık. Ve bu ay bir sürü tatil partisi vardı. Chloe bir yandan tadım odasını yönetirken bir yandan da içki fabrikasını çalıştırmaya çalışıyor ve babamın yerini tam zamanlı olarak almaya hazırlanıyor. Noel Arifesi partisi Salı günü yapılacak ve bir sonraki hafta da Yılbaşı yemeği var. Ocak ayı en azından küçük bir ara olacak ama bazı kurumsal etkinliklerimiz var. Şubat ayında ise Sevgililer Günü ve Başkanlar Haftasonu için yeniden meşgul olacağız."

"Görünüşe göre biraz yardım almalısın."

"Listemde var. Aslında tatilden hemen sonra biriyle görüşeceğim, başka bir etkinlik planlayıcısıyla."

"Bu arada ben de yardımcı olabilirim."

"Bu teklifini kabul edebilirim," dedi April. "Ya da bağda kışını dondurmak istiyorsan Henry'ye budama işinde yardım edebilirsin."

"Oh, doğru ya. Budama yakında başlıyor."

"Yirmi bin dönüm, hepsi elle yapıldı." April, Henry'nin derin sesini taklit etti. "Bu bir sanat biçimi."

Güldüm. Henry'yi o kadar iyi tanıımıyordum ama asmaları konusunda *çok* ciddi olduğunu biliyordum. "Zavallı Henry. Sizin onunla bu kadar dalga geçmeniz onu rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Elini havada salladı. "O onursal Sawyer kardeşimiz gibi, bunu kaldırabilir. Ve şaka yaptığımızı biliyor."

"Babam birkaç hafta önce bana onunla ilgili bir dergi makalesinin linkini gönderdi. Şarapta 40 Yaş Altı 40 Zevk Sahibi gibi bir şey mi?"

April mutlulukla başını salladı. "Evet, bu gerçekten harikaydı! Onun adına çok heyecanlandım. Yaptığı işte çok iyi." Sonra içini çekti. "Ve bugünlerde pozitifliğe ihtiyacı var. O da bir boşanma sürecinden geçiyor, sana söylemiş miydin?"

"Hayır, öyle mi?" Kalbim acıma duygusuyla biraz sızladı. "Frannie'nin düğününde karısıyla ayrıldıklarını söylediğini hatırlıyorum. Her şeyin yoluna gireceğini umuyordum."

April başını salladı. "Sanırım o zamana kadar çoktan ayrılmış ve boşanma davası açmıştı. Bir süre bunu sakladı. Chicago'ya taşındı."

"Başka biri var mıydı?"

Omuzlarını kaldırdı. "Henry sadece birbirlerinden uzaklaştıklarını söyledi, ben de burnumu sokmak istemedim ama sanırım hikâyenin devamı var."

"Ne zamandır evliler?" Onları birlikte hayal etmeye çalıştım ama uzun zaman olmuştu - belki de yıllar önceki bir Cloverleigh Noel partisinde? Henry'nin rahat ve arkadaş canlısı kişiliğinin aksine, onun o gece biraz sessiz ve asık suratlı davrandığını hatırlıyordum.

"Tam olarak emin değilim. Burada işe başladığında evliydim, bu dokuz yıl önceydi, yani en azından o kadar oldu. Günden güne iyi görünüyor ama *çok* çalışıyor. Bir düğünden sonra gece geç saatlerde işten çıktığımda kamyonu hep oradaydı."

Kalbim Henry için atıyordu. Belki de dikkatini dağıtmak ya da eve yalnız gitmekten kaçınmak için sürekli çalışıyordu. Bunu anlıyordum; boş bir evin sessizliğinden daha kötü bir şey olamazdı.

"Bugünlerde tek yapmak istediğim şarap *içmek*," dedim iç çekerek, "ama mecbur kalırsam o soğukta çıkıp asmaları budayacağım. Çocukken babamın bize bunun nasıl yapılacağını öğrettiğini hatırlıyorum, sonra da gidip

Sonrasında da galonlarca sıcak çikolata ierdik. Annemin ocakta sıfırdan nasıl yaptığını hatırlıyor musun? Çok güzeldi."

April güldü. "Evet, ama bu sefer onu patlatacağız."

Gülümseyerek bardağımlı onunkiyle tokuşturdum. "Kulağı bir plan gibi geliyor."

Sekizden hemen sonra April Traverse City'deki evine doğıru yola çıktı ve ben de otelin lobisinden ailemin evine giden özel koridoru kullandım. Çocuklarımı aile odasındaki koltuklarda battaniyelere sarılmış, babamla birlikte *şahane Hayat'ı* izlerken buldum. Annem ise tabii ki mutfaktaki kurabiye dağınlıklığını tek başına temizliyordu.

"Dur sana yardım edeyim," dedim kollarımı sıvayarak. Pişmekte olan kurabiyelerin kokusunu içime çektim. "Mmmm, nefis kokuyor."

"Teşekkür ederim, hayatım." Annem bir an için yanağımlı okşadı. "Ama yorgun değıl misin?"

"Birazcık. Ama lütfen bana öyle göründüğümü söylemeyin. Bir kişi daha bana yorgun göründüğümü söylerse aklımı kaıracağımlı. Ya da sıksa. Ya da endişeli. Hepsi üzerinde çalışıyorum."

"Bana çok güzel görünüyorsun." Gülümsedi ve işine geri döndü.

İlk parti fırından çıkar çıkmaz bulaşık makinesini doldurup çalıştırdık. Buzdolabından bir kase hamur aldım. "İkinci bir parti koymamı ister misin?"

"Hayır, hayır," diye ısrar ederek beni mutfaktan kovdu. "Uzun bir gün geçirdin. Git film izle ya da bir yerde bir kitap ve bir fincan çayla kıvrıl."

"Teşekkürler." Ama canım film izlemek ya da kitap okumak istemiyordu. Uçakta oturup sonra da pizzayla tıka basa doydugm uzun bir günün ardından biraz egzersize ihtiyacım olduğınu hissediyordum. "Aslında, sanırım biraz yürüyeceğim. Biraz temiz hava alırım."

"Tamam, tatlım. Sıkı giyin."

"Giyeceğim." n salondaki dolaptan kışlık montumu aldım ve fermuarını sonuna kadar çektim. Boynuma bir atkı bağıladım, şapkamı, kar botlarımı ve eldivenlerimi giydim. Sonra n kapıdan çıktım ve kapıyı arkamdan çektim.

Hava oldukça soğuktu ama aldırmadım. Ellerimi ceplerime soktum ve evin arkasındaki karla kaplı tuğla patikayı takip ederek eski kırmızı ahır ve ahırları geçtim, düğün mekânı olarak kullanılan yeni beyaz ahır geçtim ve şaraphaneye ve üzüm bağına doğru ilerledim.

Şaraphanenin otoparkındaki kamyoneti görür görmez Henry'nin olduğunu düşündüm. Telefonumu yanıma almamıştım ama saatin neredeyse on olduğunu biliyordum. Bu saatte hâlâ burada ne işi vardı? April'ın söylediklerini hatırladım ve bir arkadaşına ihtiyacı olup olmadığını merak ettim.

Biraz daha hızlı hareket ederek şarap imalathanesinin kapısına giden yolu takip ettim. İçeride ışıklar yanıyordu ama çift kapı kilitliydi. Yüzümü cama dayayıp tadım odasına baktım ama kimseyi göremeyince kapıyı birkaç kez çaldım. Kimse cevap vermedi. Kapıyı tekrar çaldım, biraz daha yüksek sesle.

Beş saniye sonra Henry belirdi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle mahzen yönünden tadım odasının zeminini geçip pencereden dışarı bakıyordu. Beni görünce aceleyle kapılara yöneldi, kilitlerini açtı ve birini iterek açtı. "Sylvia?"

"Selam, Henry."

"İçeri gel."

"Teşekkürler. Dışarısı buz gibi." Aydınlık, açık alana girdim, sıcaklık için minnettarım.

Henry kapıyı arkamdan kapattı. "Dışarıda uzun süre beklediyseniz özür dilerim. Kilerdeydim ve oradan duymak çok zor. Kimseyi beklemiyordum." Saçlarını çocuksu bir hareketle karıştırdı, bu da saçlarını daha düzgün değil daha dağınık hale getirdi. Saçları ceviz renginde ve gürdü, şakaklarında ufak bir kır vardı. Çenesini kısa bir tüy tabakası kaplıyordu.

"Oh, sorun değil. Sadece bir dakika kadar sürdü." Eldivenli elimle otoparka doğru işaret ettim. "Yürüyüşe çıkmıştım ve kamyonetinizi gördüm. İçeri girip bir merhaba diyeyim dedim. Bakalım işler nasıl gidiyor."

"İşler iyi gidiyor, teşekkürler."

"Üzümler iyi bir yıl geçirdi mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bence güzel bir bağbozumu olacak."

Sonra a bir şekilde garip Dur, I bakışlı doğru ve kiler. "Geç saatlere kadar çalışıyorsun, ha?"

Omuz silkti. "Bugünlerde biraz gece kuşuyum."

"Ben de." Tabii eğer hayatınızdaki k a r m a ş a hakkında panik içinde uyanık yatmayı gece kuşu olarak adlandırabilirseniz.

"Yeni mi geldin?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Kot pantolon, iş botları ve kolları yukarı itilmiş, kaslı ön kolları ve sağlam bilekleri ortaya çıkaran kalın gri bir henley giymişti. Henley'in göğsünde bir delik vardı ve içinden beyaz bir atlet görünüyordu.

"Bu gece erken saatlerde geldik. Duydunuz mu bilmiyorum ama çocuklarla buraya taşınıyoruz." "Brett ve ben ayrıldık." diye eklemekten önce garip bir sessizlik anı daha oldu.

Başını salladı, biraz rahatsız görünüyordu. "Bunu April'dan duydum ama bilmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. O yüzden bir şey söylemek istemedim."

Yere baktım ve ona bakmadan önce ayaklarımı sürüyordum. "Aynı şeyi ben de söylesem garip olur mu? Boşanmanızdan benim de haberim var ama söylemem gerekiyor mu emin değilim?"

"Sorun değil." Sonra yeşil gözlerinin kenarları kırışarak beni bir gülümsemeyle şaşırttı. "Ama açıkçası, eğer gerçek bir sırrımız olursa, April'a söylememeliyiz."

Ben de gülümsedim. "Açıkça."

Bir an birbirimize sırtarak durduk ve birden kendimi yakışıklı Henry DeSantis'le aramızda ne tür bir sır olduğunu merak ederken bulduğumda vücudum ısındı.

İçimde küçük ve çırpınan bir şeyi uyandırdı.

OceanofPDF.com

DÖRT

OceanofPDF.com

HENRY

Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

Sawyer'ların en büyük kızı olan Sylvia'yla, ben burada çalıştığım sürece Kaliforniya'da yaşadığı için uzun zaman geçirmemiştim ama yıllar içinde onunla bir düzine kez karşılaşmış ve sohbet etmiştim. Bana her zaman zarif ve nazik, belki biraz çekingen ama burada yaşadıkları ya da çalıştıkları için çok daha iyi tanıdığım April, Chloe ya da Frannie kadar dışa dönük biri gibi gelmemişti. Bu yüzden bu gece buraya gelip merhaba demesi beni şaşırtmıştı.

Onu en son Mack ve Frannie'nin düğününde görmüştüm. O ve kocası masamıza oturmuşlardı ama kocası sohbeti domine etmeyi seven bir adamdı ve benim tek düşünebildiğim sonunda Renee'nin yokluğunu açıklamak zorunda olduğumdu. Onun çoktan taşındığını henüz kimseye söylememiştim. Ama Sylvia'nın o gece üzgün görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

-Her zamanki gibi muhteşem ama üzücü.

Bir yıl Renee, Cloverleigh Noel partisinde Sylvia'yla çok uzun konuştuğum için bana kızmıştı, çünkü Sylvia sadece çekici olduğu için değil, aynı zamanda iki tane de mükemmel çocuğu olduğu için. Yani sadece yüzü değil, rahmi de üstündü.

"Saçmalıyorsun," demiştim Renee'ye, eve dönerken bana patladıktan sonra. "Baharda hava yağışlı olduğu için bana bu yılki mahsulü sordu. Şarap hakkında konuşuyorduk."

"Onun güzel olmadığını mı düşünüyorsun?" Renee suçladı.

Bu soruya cevap vermenin iyi bir yolu *yoktu*. "Dinle. Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca, bırakın başka bir kadının rahmini, başka bir kadının yüzü bile beni baştan çıkarmadı."

Bu doğrudu. Renee'ye hiç sadakatsizlik etmemiştim, bunu aklımdan bile geçirmemişim.

Ama burada durmuş Sylvia'nın iri mavi gözlerine, soğuktan pembeleşmiş yanaklarına, kış şapkasının altından yüzüne dökülen uzun sarı saçlarına bakıyordum. Renee'yi kıskandığı için suçlayamazdım.

Tabii ki Sylvia'nın güzel olduğunu düşündüm. Kim düşünmez ki?

Etrafına göz gezdirdi. "Peki yeni ve heyecan verici ne var? Bir süredir buraya gelmemiştim."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim, çünkü söz konusu şarap olduğunda benim heyecan anlayışım diğer insanlarınkiyle her zaman aynı değildi. Yeni şişeleme hattımızı duymanın onu kapıya doğru koşturup koşturmayacağına karar veremedim, gözyaşlarına boğuldu, başka bir soru sordu.

"Fıçılarda ne var?" Bir kat aşağıda bulunan ve devasa çelik tanklar ve sıra sıra büyük meşe fıçılarla kaplı mahzene bakan büyük pencerelere doğru ilerledi.

"Birkaç şey." Ona doğru yürüdüm ve yanında durdum. Kurabiye gibi kokuyordu ve midem gurulduyordu. "Chardonnay, cabernet franc, pinot noir."

"Peki ya tanklarda?"

"Riesling."

"Riesling'e

bayılırım." "Biraz

tatmak ister misin?"

Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Elbette."

"Beni takip edin." Onu tadım odasının arka tarafındaki bir kapıdan geçirdim ve taş basamaklardan aydınlık mahzene indirdim. Bir tarafta duran antika bir dolaptan iki bardak aldım. "Şarap biraz bulanık olacak çünkü henüz filtrelenmedi ve ayrıca dondurucu soğuk ama-"

"Vay canına. Tankların üzerinde buz var." Eldivenlerini ve şapkasını çıkarıp paltosunun ceplerine soktu ve saçlarını biraz kabarttı.

"Evet." Kadınsı jest ve altın sarısı saçlar bir an için dikkatimi dağıttı, toparlanmadan önce bir an duraksadım. "Buna soğuk stabilizasyon deniyor, şarap donma noktasının hemen üzerinde saklanıyor."

"Gerçekten mi? Neden?" Sonra yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma. Sizi şimdiden uyarayım, tüm sorularım muhtemelen size aptalca gelecektir. Şarabı severim ama burada büyümüş olmama rağmen süreç hakkında oldukça cahilim."

"Sorun değil." Tanklardan birinin musluğunu çevirdim ve bir bardağı yarisına kadar doldurup ona uzattım. "Sana öğretmekten mutluluk duyarım, sadece sıkıcı olmaya başladığında bana haber vermelisin. şarap yapımı hakkında sonsuza kadar konuşabilirim. Renee eskiden anlatırdı, neyse boş ver."

Elini koluma koydu. "Hayır, söyle bana. Renee neye alıştı?"

İkinci bardağı doldurdum, ağzımı açtığım için üzgündüm ama aynı zamanda onun dokunuşunu hissetmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. "Bir süre sonra bunu açtı. Yaptığım şey hakkında konuşmamdan bıktı."

"Ama yaptığın işi seviyorsun."

Doğrulurken nefes verdim. "Bu daha büyük bir sorunun parçasıydı. Her neyse, sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım. Eğer horlamaya başlarsanız, konuşmayı keserim."

Güldü. "Öyle bir şey olmayacak." Kadehini kaldırarak soluk sarı ve hafif opak olan riesling şarabına baktı. Parmakları sapın üzerinde ince ve zarıftı, tırnakları yumuşak bir pembeye boyanmıştı. "Neden bu kadar soğuk tutmak zorundasın?"

"Bazen 'şarap elmasları' dediğimiz bitartratların kristalleşmesini önlemek için."

"şarap elmasları." Pelüş dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Aslında kulağa çok hoş geliyor."

Güldüm. "Belki, ama onları bardağında istemezsin. Gelecek hafta bunu filtreleyip şişelemeye hazır hale getireceğiz."

"Anladım." Bardağı indirdi ve içine baktı. "Peki önce bunu mu koklamam gerekiyor?"

"Yapabilirsin, elbette." Burnunu ağzından içeri sokup içine çekmesini izledim. "Ne kokusu alıyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve bana baktı, yüz ifadesi bir matematik problemini çözüyormuş gibi endişeliydi. "Bilmiyorum. Meyveli bir şey mi? Bu konuda iyi değilim."

Gülümseyerek kadehteki şarabı çevirdim. "Haksız değilsin."

"Ne kokusu alıyorsun?"

"Elma, şeftali, kayısı gibi meyve bahçeleri. Biraz bal. Belki biraz petrol."

"Benzin!" Dehşete düşmüş görünüyordu.

"Bu normal," diye gülerek onu temin ettim.

Tekrar kokladı. "Ben hiç öyle bir koku almıyorum ve nasıl oluyor da meyveleri böyle tek tek seçebiliyorsun?"

"Eğitim. Tecrübe. Ayrıca çok hassas bir burnum var. Farklı kokuları algılamakta iyiyimdir. Şimdi tadına bak."

Bir yudum aldı ve kaşları kalktı. "Aslında o kadar soğuk ki hiçbir şeyin tadını alamıyorum."

"Evet, soğuk tat tomurcuklarını uyuşturur. Şunu deneyin, hemen yutmayın. Şarabı birkaç saniye ağzınızda tutun. Bırak dilinde ısınsın." Bunu imalı bir şekilde söylemek istememiştim ama yanakları biraz pembeleşti.

"Tamam."

Aynı anda yudumladık, şarabın ağzımızdaki soğukluğunu kaybetmesi için bir an verdik ve kendimi onun dilini düşünürken buldum. *Eğer onu şu anda öpseydim, tadının nasıl olacağını çok iyi biliyordum.*

Utunarak bu düşünceyi kafamdan attım.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Ondan biraz geri çekilerek sordum. "Belirli bir tat algılayabiliyor musun?"

Yutkundu ve bir saniye bekledi. "Belki narenciye?" "Çok iyi."

Işıl ışıl parlayarak tüm odayı aydınlattı. "Yaşasın! Bir tanesini doğru bildim!" Gülererek tekrar yudumladım. "Beğendin mi?"

"Bayıldım buna. Ve bu üzümlerin hemen dışarıda yetiştirilmiş olması ne kadar güzel!" Üzüm bağının yönünü işaret etti.

"Bu harika - en azından *ben* öyle olduğunu düşünüyorum. Tadacağınız şey tamamen buradaki toprağa, *bu* bağa ve şarap yapma *şeklimize* özgü. Ve bu yıl tattığımız şey, gelecek yıl aynı bağlardan tadacağımızdan farklı olacak. Şaraplar her bağbozumunda farklı bir hikaye anlatır."

Önce şaşırdı, sonra sevindi. "Buna bayıldım, şarapların bir hikaye anlatması fikrine."

"Ben olaya böyle bakıyorum." Yaptığım şey hakkında konuşabileceğim, beni dinlemek ve öğrenmek *isteyen biri olduğu için* heyecanlanmadan edemiyordum. "Ve bu sadece okunacak bir hikâye değil; gerçekten anlamak ve takdir etmek için görmekten daha fazlasına ihtiyacınız var. Koklamaya, tatmaya, dokunmaya ihtiyacınız var; şarabın ağzınızda bıraktığı his, hikaye için en az kokusu ya da tadı kadar önemli."

"Vay canına." Sylvia bana göz kırptı. "Bu işte *gerçekten* iyisin. Şarap tatmak kulağa çok ... şehvetli geliyor."

"Duygusal olmalı. Ama üzgünüm." Omuzlarımı silkerek bilinçsizce güldüm. "Kendimi kaptırmaya meyilliyim."

"Özür dileme, yaptığın iş konusunda bu kadar tutkulu olmana bayılıyorum." Şarabı tekrar dudaklarına götürdü ve kadehi bitirdi. "Bu gerçekten çok güzel. Şimdi biraz ısındığı için tadını daha iyi alabiliyorum. Ve eminim Cloverleigh'deki tatil partilerini atlatmak için bolca şaraba ihtiyacım olacak. Eski sevgilimle ilgili soruları dört gözle beklediğimi söyleyemem."

Ben de bardağımı bitirdim. "Bu konuda seni anlıyorum. Onları tamamen es geçmeyi düşünüyorum."

"Sakın buna cüret etme!" Yüz ifadesi öfkeliydi. "Oradaki tek yeni boşanmış kişi olmama neden olma. İşler kötüye giderse birlikte saklanabiliriz."

"Öyle mi? Nerede?"

"Bilmiyorum. Tavan arası. Bodrum. Çatı! Noel Baba'yı izleyeceğiz." Dudaklarını büzerek kaşlarını çatı. "Gerçi bugünlerde benimle konuştuğunu sanmıyorum. Yaramazlar listesinde olduğuma eminim."

"Nedenmiş o?" Bu kadının herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda yaramaz olduğunu hayal edemiyordum.

Yapabilirdim ama yapmamaya çalışıyordum.

Alt dudağını ısırdı. "Şehir kulübümüzde düzenlenen Noel Baba ile Kahvaltı adlı etkinlikte sarhoş oldum. Noel Baba'nın mikrofonunu çaldım. Çocuklarla dolu bir odada herkese 'götlük yapmayın' dedim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına."

İçini çekti, sanki sihirli bir şekilde daha fazla şarap gelmesini umuyormuş gibi boş bardağına baktı. "Bu benim en iyi anım değildi."

"Herkesin ara sıra stres atması gerekir. Biraz daha şarap ister misin?"

Sırıttı ve parmak uçlarında yükselerek başını salladı. "Evet, lütfen. Teşekkür ederim."

Bardaklarımı küçük bir bardakla doldurdum ve onunkini geri verdim.

"Peki ya sen?" Küçük bir yudum aldı. "Son zamanlarda hiç öfke nöbeti geçirdin mi?"

Güldüm. "Hiç öfke nöbeti geçirdiğimi söyleyemem, ama birkaç günde bir spor salonunda ağır torbanın canına okuyorum. Bu yardımcı oluyor gibi görünüyor."

"Anlıyorum. Bir şeyleri yumruklamak muhtemelen oldukça iyi hissettiriyordur." "Öyle olduğunu doğrulayabilirim."

"Kendini ... gibi hissediyor musun?" Ama sonra başını salladı. "Boş ver. Seni rahatsız etmeyi bırakıp eve gitmeliyim." Bardağını dudaklarına götürdü.

"Hayır. Devam et." Konuyu zorlayarak kendimi şaşırttım - duygularım

hakkında konuşmak yapmayı *en* sevmediğim şeydi. Renee ve ben onları konuşmuştuk.

Hem kendi başımıza hem de bir danışmanla. Ama Sylvia ile konuşmak iyi hissettiriyordu, gitmesini istemiyordum. Omzuna dokunarak yine kendimi şaşırttım. "Ne soracaktın?"

Sapını çevirdiği bardağına baktı. "Karın gittikten sonra arkadaşlarının seni terk ettiğini hissedip hissetmediğini soracaktım. İnsanların yaşadıklarını önemsemediğini ve konuşacak kimsenin olmadığını hissettin mi?"

"Oh." Bir an düşündüm. "Pek sayılmaz, sanırım. Ama . . . Ben daha özel bir insanım. Bu konuda gerçekten konuşmak istemedim. Olan olmuştu ve bunu değiştirmek için kimsenin söyleyebileceği bir şey yoktu."

"Biliyorum, ama ..." Bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Hiç çılgılık atmak isteyecek kadar yalnız hissetmedin mi?"

Kollarımı ona dolamak için ani bir dürtü hissettim ve yapmamak için kendimi zor tuttum. "İşte o zaman bir şeyleri yumruklamaya gidiyorum. Bir ara sen de denemelisin."

Şarabını tekrar kaldırıp bitirdi. Ben de benimkini bitirdim ve onun bardağına uzandım. "İşte, bunu ben alayım."

Beni kilerin arka tarafındaki lavaboya kadar takip etti. "Aslında hayatım boyunca hiçbir şeye yumruk atmadım."

"Ne?" Bardaklarımızı yıkarken şok olmuş gibi davrandım. "Hiç bar kavgasına karışmadın mı?"

Güldü ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Asla."

"Küçükken kız kardeşlerinizle hiç dövüşmediniz mi? Kardeşlerim ve ben birbirimizin canına okurduk."

"Hayır. Sanırım Meg ve Chloe birkaç kez kapıştılar ve April ile ben de kimin kimin dudak parlatıcısını, saç fırçasını ya da kot ceketini çaldığı konusunda kesinlikle çılgılık çılgılığa kavga ettik ama fiziksel bir şey olmadı."

"Övünecek *bir* oyun alanı kavgası bile mi yok?" Bardakları kuruması için askıya bırakıp ellerimi gömleğimin altına silerek alay ettim. İşte o zaman deliği fark ettim - lanet olsun, Sylvia Sawyer benimle konuşmak için buraya geldiğinde üzerinde delik olan bir gömlek giymek zorunda mıydım? Özür dilemem gerektiğini hissettim -her zaman çok iyi giyinir ve mükemmel bir şekilde bir araya gelirdi. Ve bunu fark etmemiş olmasına imkân yoktu - tam göğsümün üzerindeydi. Elimi üzerine koydum ama bana bakmıyordu.

"Biliyor musun, üçüncü sınıfta beni salıncaktan iten bir kabadayı *vardı* ama ben karşılık vermedim," dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

"Neden olmasın?"

"Korkmuştum. Benden daha büyüktü."

"İşte bu yüzden yumruk atmayı öğrenmelisin," dedim ona. "Bir ara spor salonuna gelmelisin. Orada yeni başlayanlarla çalışan harika bir antrenör var ve çok sayıda kadın müşterisi var. Sanırım kendini savunma dersi de var."

"Gerçekten mi?" Biraz canlandı. "Bu iyi olabilir. Burada yalnız yaşayacağım ve bu kasaba çok tehlikeli olmasa da, asla bilemezsiniz."

"Aynen öyle."

"Ve bence daha güçlü hissetmek harika olurdu. Daha özgüvenli. Ne olursa olsun kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilmek. Muhtemelen hiçbir zaman o yumruğu atmak zorunda kalmayacağım ama eğer atarsam..."

"Ne yapacağını bilirsin."

"Ne yapacağımı bilirdim." Bana gülümsedi, gözlerinde bir parıltı vardı. "Biliyor musun, gömleğindeki deliği zaten gördüm."

"Sen yapmamışsın gibi davranamaz mıyız?"

Gülerek elimi göğsümden çekti. "Gördüm ve sorun değil, Henry. İş yerinde rahat giyindiğin için kendini kötü hissetmene gerek yok. *Senin* alanına tecavüz ettim."

"Bunu yaptığına sevindim."

Gözlerimiz kilitlendi ve zamanlamamız farklı olsaydı hayatın nasıl olabileceğini merak ettiğim bir an geçti. Bu geceki gibi bir gecede onu öpebilir miydim? Birlikte iyi olur muyduk? Şimdiye kadar evde yatağımızda, yorganın altında sıcak ve yakın bir şekilde sarılmış olur muyduk?

Bu düşünce pantolonumun kasıklarının sıkışmasına neden oldu. Aynı zamanda kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Elbette, o da benim gibi yalnızdı. Ama aynı zamanda gerçekten savunmasızdı ve burada *benimle* birlikteydi - tek başına, *geceleri* - *çünkü* ellerimi kendime saklamam konusunda bana güveniyordu. Ben bir aile dostu ve çalışanıydım. Sadece tam bir pislik bu durumda ondan faydalanabilirdi. Bunun işimi, ailesiyle olan ilişkimi ve mesleki itibarımı tehlikeye atacağından bahsetmiyorum bile.

Elimi onunkinden çektim. "Geç oluyor. Seni geri götüreyim."

Ceplerinden eldivenlerini çıkardı ve taktı. "Benimle geri yürümek zorunda değilsin. Geç oldu ve eminim eve gitmek için sabırsızlanıyorsundur."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedim kararlı bir şekilde.
"Şimdi seni geri götüreceğim."

Şapkasını çekiştirirken gözlerini bana dikti ama o da gülümsedi.
"Kabadayı."

"Öyleyse dövüş benimle."
Eldivenli elleriyle göğsüme vurur gibi yaptı ve ben merdivenlere doğru geri geri giderken sııttım. "Bu kadar mı? O derse gerçekten ihtiyacın var."

Birkaç dakika sonra, patika yoldan eve doğru yürüyorduk, etrafımıza usulca kar yağıyordu.

"Yarın akşam yemeğe geliyor musun?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Sadece aile, değil mi?"

"Sen aileden sayılırsın, Henry. Ve seni davet ediyorum. Annemin şimdiden davet etmediğine şaşırdım."

"O yaptı."

"İşte, gördün mü?" Dirseğiyle beni dürttü. "Geliyorsun. Anlaştık."

"Biliyor musun, April bir keresinde senin otoriter ve her şeyi bilen biri olabileceğinden bahsetmişti. Ona inanmamıştım."

Burnunu havaya kaldırdı. "Ben ablayım. Bazen patronluk taslarım."

"Sen *benim* ablam değilsin."

"Doğru," dedi. "Gerçi burası benim evim. Bu da bir şey sayılmalı. Hadi gel."

"Davetiniz hakkında düşüneceğim," dedim ona.

"Demek sen de *o* adamlardan birisin, ha?" diye sordu ailesinin verandasına vardığımızda.

Merdivenleri onun yanında çıktım. "Ne var çocuklar?"

"Bir kadına teslim olamayan o adamlardan biri." Kapının önünde benimle yüzleşti ve yüzünde şakacı bir ifade ile göğsümü dürttü.

Ellerim güvenli bir şekilde ceplerimde *kenetlenmişken* ona baktım ve vücudumdaki her erkek içgüdüleriyle savaştım, güzel bir kızı gece verandasına götürdüğünüzde ve yüzü karanlıkta belli belirsiz parladığında, uzun, ipeksi saçları kar taneleriyle tozlandığında ve sıcak, yumuşak dudakları *tam orada*, çok yakın olduğunda tam olarak ne yapacağını bilen içgüdülerle

Yapmanız gereken öne doğru eğilmektir ve sizinkinde nasıl hissettiklerini bilirdiniz.

"Bir kadına teslim olabilirim," dedim sessizce.

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve ağzı hafifçe açıldı.

"İyi geceler, Sylvia." Pişman olacağım bir şey yapmadan önce aceleyle merdivenlerden indim ve tekrar şaraphaneye doğru yola koyuldum. Sawyers'ların ön kapısının açılıp kapandığını duymadım, bu yüzden bir süre orada durup karlı karanlıkta yürümemi izlediğini varsaydım, ama dönüp bakmadım.

Evet, bir kadına teslim olabilirdim.

Teslim olamadığım şey kendimdi.

O gece rüyamda onu gördüm.

Mahzende şarap tadımı yapıyorduk ama o çıplaktı ve soğuk şarabı tenine dökmeme ve yalamama izin verdi. Sabah dörtte, gitmeyi reddeden büyük bir ereksiyonla uyandım. Bir saat daha dönüp durdum, sonra pes ettim ve elimi boxer külotumun içine kaydırdım. Belki bu onu aklımdan çıkarırdı.

Kendimi okşarken, sıcak dilimin boğazında, göğüslerinde, karnında, kalçalarında gezindiğini hayal ettim. Taş duvarlarda yankılanan iç çekişlerini ve inlemelerini duydum. Parmaklarının saçlarıma dolandığını, bacaklarının başıma dolandığını, vücudunun gerginlikten kaskatı kesildiğini hissettim. Onu bu şekilde boşalttım, dilime karşı nabızı atarken vücudundan şarap damlıyordu ve kendi orgazmım sıkımın yumruğumun içinde zonklamasına neden olurken inledim.

Ama bunu yapmamalıydım. Bunun için kendimi çok kötü hissediyordum. Çünkü şimdi ona baktığımda tek düşünebildiğim taş zemindeki çıplak bedeniydi.

Bu akşam onun aile yemeğine gitmemin imkanı yoktu.

Baştan çıkmayacağımdan emin olmak için işe giderken en eski kot pantolonumu ve en çok deliği olan en çirkin flanel gömleğimi giydim, eski sevgilimin atmam için bana hep yalvardığı gömleğimi. Tıraş olmadım ve saçımı taramak yerine başıma bir bone geçirdim.

Şarap imalathanesinde gün boyu ağır işler ve ağır kaldırmalar yaparak ter döktüğümünden emin oldum. Asistanım Mariela'ya bir hafta izin verdiğim için tek başımaydım ve tadım odası hafta boyunca kapalıydı, bu yüzden kötü kokarsam kimse umursamazdı.

Saat altı sularında, birinin adımı seslendiğini duyduğumda dışarıda ezme alanına yeni kutular istifliyordum. Bu saatte, buz gibi karanlıkta birinin dışarıda olmasına şaşırarak şaraphanenin önüne doğru yürüdüm.

Sylvia tadım odasının kapısının yanında durmuş, üzerinde palto olmadan soğuktan titriyor, kollarını kendine sarmıştı. "Hey!" diye seslendi, beni fark etti. "Ben de seni arıyordum!"

Ceketimin fermuarını açarak ona doğru koştum. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Evet, ama Tanrım, hava buz gibi!" Bir ayağından diğerine ileri geri zıpladı.

Çabucak Carhartt'ımı çıkardım ve kollarını içine sokması için ona uzattım. "Giy şunu. Tartışmayın."

Omuz silkti ve benim dev paltomun içinde yüzerken aceleyle tadım odasına girdik. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra bütün ışıkları açtım - onunla karanlıkta yalnız kalacağıma güvenmiyordum.

"Sheesh!" Sylvia ellerine üfledi. "Dün gecedен bile daha soğuk! Yüzümü hissedemiyorum! Ne bu, on derece falan mı?"

"Aslında hava yirmi beş civarında ama yine de montsuz dolaşmak için çok soğuk." Şapkamı ve eldivenlerimi yüksek bir masanın üzerine koydum ve bir elimi keçeleşmiş saçlarımda gezdirdim. "Orada ne yapıyordun?"

"Seni arıyordum. Hepimiz akşam yemeği için ailemdeyiz ve biri nerede olduğunu sordu. Seni almak için gönüllü oldum."

"Paltosuz mu?"

"Ev *kavruluyor*, bütün gün yemek pişirdim ve çok sıcaktı. Ve konuyu değiştirme." Elini ceketimin kolundan çıkardı ve tek parmağıyla beni azarladı. "Yemeğe geleceğini söylemiştin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunu düşüneneğimi söyledim." "Peki düşündün mü?"

"Evet. Ama ben

gelemem." "Neden gelemezsin?"

Omuz silktim. "Çalışıyorum."

Sylvia gözlerini devirdi. "Noel'deyiz, Henry! Biraz ara ver!"

"Daha Noel gelmedi."

"Bizim evde. Bugünden itibaren han resmi olarak bir hafta boyunca misafirlere kapalı olacak ve bu da Cloverleigh Çiftlikleri'nde Noel tatilinin şu anda başladığı anlamına geliyor." İki elini de havaya kaldırdı ama kollarımın arasında kayboldular. "Kutlamak için İsa'nın gerçek doğum gününü beklemek istemeni anlayabiliyorum ama bu akşam bizimle yemeğe gelmene aldırmayacağından eminim. Aslında gelmenizi istiyor. Bana söyledi."

Güldüm. "İsa seninle yemeğe gelmemi istediğini mi söyledi?" "Evet.

Çok çalıştığını söyledi."

"İsa'nın endişelenecek daha önemli şeyleri varmış gibi hissediyorum."

Başını iki yana salladı. "Sorgulayamayız, Tanrım, Henry. Şimdi gidelim. Bahse girerim henüz bir şey yememiştir, ben de bütün gün tencerede tatlı ve baharatlı parti köftesi pişirdim."

Ağzım sulandı. "Köfte, ha?"

Zayıflığımı gördü. "Evet. Ve bu sadece bir meze. Fırında jambon var, balla kavrulmuş balkabağı, pastırmalı ve cevizli çıtır Brüksel lahanası . . ."

Gerçek yemek.

Karnımla birlikte ben de inledim. "Beni öldürüyorsun."

"Güzel. Gel ve ye."

"Bana bir bak. Berbat durumdayım, Sylvia."

"Ne giydiğin önemli değil, bu gece gündelik."

Yaklaştığında başka bir bahane bulmaya çalışıyordum. Bir an için nefes almaya korktum. Çünkü kurabiye, parti köftesi ya da parfüm gibi koksa da, biraz isteyecektim.

"Hey," dedi sessizce. "Bugünlerde büyük sosyal toplantıları pek eğlenceli bulmadığınızı biliyorum. Ben de bulmuyorum ve eve gitmeyi tercih edersen bunu anlayışla karşılarım. Ama dün gece sizinle konuşurken çok güzel vakit geçirdim ve

"- Durdu. "Ve ne?"

Omuzlarını kaldırdı. "Sanırım bu kadar. Dün gece sizinle konuşurken çok güzel vakit geçirdim." Sonra paltomdan sıyrılmaya başladı. "Bak, akşam yemeği için endişelenme. Yalnız kalmayı tercih etmen tamamen anlaşılabilir bir şey ve ben de-"

"Sylvia." Kollarının üst kısmındaki Carhartt'ımın kollarını o çıkarmadan yakaladım ve onu etkili bir şekilde tuzağa düşürdüm. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Mesele o değil."

"Peki ne oldu?"

"Ben sadece ..." Ama cümleyi nasıl bitirmem gerekiyordu? Çok güzel olduğunu mu düşünüyorum? Seni öpmeyi düşünmeden duramıyor muyum? Dün gece seninle ilgili öyle bir rüya gördüm ki çok fena boşaldım, seninle yalnızken kendime güvenmiyorum ve sana ne yaptığımı gösterebilmem için buraya, riesling musluğunun altına gelebilir misin?

Tamamen hareketsizdi ve bana yarı umutlu, yarı korkmuş gibi bakıyordu.

Birkaç çılgın saniye boyunca, "*Siktir et.*" diye düşündüm. *Sadece öp onu.*

Birden şaraphanenin kapısı açıldı. "Hey! Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" Gelen April'dı, uzun, kabarık bir ceket giymişti. "Annem sizi bulmam için beni gönderdi."

Sylvia'yı bırakarak geri çekildim ve normal nefes almaya çalıştım.

"Bana zor anlar yaşıyor," dedi Sylvia. Ama sesi biraz titriyordu.

"Siktir et onu." April beni işaret etti. "Yemeğe geliyorsun Henry. Noel'deyiz."

Mücadeleyi bıraktım. "Tamam, ama duş almak için eve gitmem gerek."

"Acele etme," dedi April. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Mack, Frannie ve çocuklar daha yeni geldiler ve Chloe ile Oliver daha gelmediler bile. Meg ve Noah da geç kalıyorlar."

"Ne getirebilirim?" Ona sordum.

April başını salladı. "Hiçbir şey, sadece gel."

Elim boş gitmeyecektim ama bunu daha sonra düşünebilirdim. "Tamam, birazdan görüşürüz."

"Güzel," dedi April. "Geliyor musun Syl?"

"Evet." Carhartt'ımı tekrar çıkarmaya başladı ama ben uzanıp onu durdurdum.

"Giy şunu. Dışarıda paltosuz durmak için hava çok soğuk."

Fermuarını kapatırken yüzü kızardı. "Tamam. Teşekkürler. Birazdan görüşürüz."

Dışarı çıkmalarını izledim ve yetişkin bir adamın bedeninde on beş yaşında bir çocuk gibi hissetmenin normal olup olmadığını merak ettim. Sahip olduğumu unuttuğum hormonlar damarlarımda dolaşıyordu ve kalbim çok hızlı atıyordu. O kadar güzeldi ki.

Gitmeye hazırlanırken kendime sorun değil dedim. *Bu normal. Bu biyolojik bir tepki. Sana çok ilgi gösteren güzel bir kadın ve uzun zamandır seks yapmadın.*

Ama paltomu giymesine izin vermek bu işin gidebileceği en son noktaydı.

OceanofPDF.com

BEŞ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Henry'nin ceketi kalın ve sıcaktı ve gerçekten güzel kokuyordu - süslü bir kolonya ya da tıraş losyonu gibi değil - ama topraksı, kışlık ve erkeksi bir şey. Dün gece şaraphanede ona yakın dururken de aynı kokuyu almıştım. Yürürken çenemi yakanın içine daha da daldırdım ve derin derin içime çektim.

"Ne yapıyorsun?" April sordu.

"Hiçbir şey."

"Bana Henry'nin ceketini kokluyormuşsun gibi geldi." "Ne?

Bu çok saçma."

"Gerçekten mi? Çünkü az önce tadım odasında ikinizin arasında bir şeyler oluyor gibi görünüyordu."

Midem çukurlaştı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Sanki bir şeyi bölüyormuşum gibi geldi." "Bu daha da saçma."

Ama öyle miydi?

Henry dün gece beni eve bıraktığından beri aklımdaydı. Müstehcen bir şekilde falan değil, sadece ... oradaydı. Onunla çok güzel vakit geçirmiştım. Bırakın bir erkeği, en son ne zaman biriyle bu kadar açık ve rahat konuştuğumu bile hatırlamıyordum. Brett elbette konuşkandı ama her zaman tamamen yüzeyseldi. Konuşmayı daha derin ve anlamlı bir yere çekmeye çalıştığımda, evliliğimizin çatırdamasından duyduğum korkuyu ima etmeye çalıştığımda ya da ona nasıl hissettiğini sorduğumda, konuyu değiştiriyordu. Bir süre sonra gözlerimin içine bile bakmaz oldu.

Henry bana doğru baktı. Beni dinledi. Duyulduğumu ve anlaşıldığımı hissettirdi. Ayrıca, yaptığı iş konusunda zeki ve tutkuluydu.

gerçekten sıcaktı. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Sert bir açık hava adamı ile seksi bir profesörün karışımı gibiydi, kot pantolonu ve botlarıyla tam evinde gibiydi, elleri kir içindeydi ama aynı zamanda zeki, konuşkan ve duyarlıydı. Bana şarabın dilimde ısınmasına izin vermemi söylediğinde neredeyse ölüyordum - muhtemelen masum, şarap endüstrisi türünden bir şeydi, ama her yerimi ateşlendirdi.

Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. Beni çekici buluyor muydu?

Tanrım, çok çocukça bir *düşünceydi* - *Benden hoşlanıyor musun? Evet ya da hayır'ı işaretle.*

-Ama itiraf etmeliyim ki, bir yanımda hiçbir şey çıkmayacak olsa bile çıkmasını umuyordu. Bir erkeğin gözlerinde kendimi güzel hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Bunda bu kadar saçma olan ne?" April meydan okudu. "Henry çok yakışıklı."

"Öyle," diye dikkatle kabul ettim.

"O da harika bir adam. Ve ikiniz de çok şey yaşadınız."

"Sadece bu kadar," dedim. "Hayatıma devam etmeyi düşünmek için bile çok erken. Boşanmam daha yeni sonuçlandı."

April alaycı bir ifadeyle, "Brett'i engellemiyor gibi görünüyor," dedi. "Henry'yle *evlenmeniz* gerektiğini söylemiyorum. Sadece birbirinizi daha iyi tanıyın, özellikle de buraya taşındığınızdan beri. Onunla arkadaş ol. Bundan zarar gelmez, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf

ettim. "Tüm

kastettiğim buydu."

Ön verandanın basamaklarını çıktık ve Henry'nin dün gece bana söylediklerini düşündüm.

Bir kadına teslim olabilirim.

Paltosunun içinde ürperdim. Bunu müstehcen ya da çapkınca söylememişti ama kelimelerin kendisinde ya da belki de onları sessiz, ciddi bir şekilde söyleme biçiminde bir şey paslanmış, kullanılmayan karın kaslarımın sıkıca kenetlenmesine neden olmuştu.

April tamamen hayal görmüyordu elbette, şaraphanede bir an Henry'nin beni öpmeye çalışacağı gibi çılgınca bir hisse kapılmıştım. Daha da çılgınca olan, buna hazır olduğumu düşünmesem ve içimden bir ses onun da hazır olmadığını söylese de, bunu yapmasını ummuş olmamdı.

Ama ben istemiştim.

Evet, çok istemiştim.

Evin içi gürültülü ve kaotikti; herkes gelmişti, yemek masası tabaklar, kaseler ve reşo kaplarıyla doluydu, kablosuz hoparlörlerden Noel şarkıları çalıyordu, şöminede ateş yanıyordu, beş çocuk daireler çizerek koşturuyordu ve herkesin keyfi yerindeydi. Keaton ve Whitney'i eğlenirken görmek beni o kadar mutlu etti ki, akşam yemeklerinin muhtemelen kurabiye, çikolata ve baston şekerden oluşacak olması umurunda bile değildi. Yetişkinler içkileri doldurdu, tabakları doldurdu ve evin arka tarafındaki büyük odada oturup yemek yediler, yudumladılar ve sohbet ettiler. Yeniden aileyle çevrili olmak o kadar güzel bir duyguydı ki neredeyse boğazıma bir yumru oturacaktı.

Tabağımı kanepeye götürüp oturdum ve Meg ile sohbet ettim. Noah'a sevdikleri bir hayır kurumuna katılma konusunda yardımcı oldum, çünkü geçmişte birkaç hayır kurumunun yönetim kurulunda yer almıştım ve bağış toplama ve özel etkinlikler konusunda deneyimim vardı. Barda Mack ile çocuklarımla gideceği okullar hakkında konuştum, sevdiği ve sevmediği yöneticiler ve öğretmenler hakkında bilgi aldım. Büyük salona döndüğümde babamın yanına oturdum ve ona ev arayabileceğim semtler, fiyatların ve vergilerin nasıl olabileceği, bir aracı kullanıp kullanmamam ya da kendi başıma yapıp yapmamam konusunda fikirleri olup olmadığını sordum. Chloe gelecek hafta tadım odasına yardım etmek için zamanım olup olmadığını sordu, çünkü otel dolu olacaktı ve çalışanlar tatildayken personel sıkıntısı çekiyordu. Memnuniyetle yapabileceğimi söyledim.

İştahım yerindeydi ve ön kapının çalındığını duyduğumda ikinci bir tatlı için masaya dönmüştüm. Midem zıpladı ve hızlıca kazağımda dökülme olup olmadığını kontrol ettim ve hala biraz renkleri olduğunu umarak dudaklarımı birbirine sürttüm. Tabağımı bir kenara bırakıp kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtığımda vücudumun verdiği tepkiye hazırlıklı değildim. Henry'yi yeni fırçalanmış, saçları özenle taranmış, tüyleri kesilmiş, koyu renk yün bir ceket giymiş ve elinde bir şişe şarapla görünce yüzüm ısındı ve nabzım hızlandı.

"Merhaba," dedi, nefesi soğuk havada bulanıklaşmıştı.

"Selam. İçeri gel." Eve girebilmesi için kenara çekildim ve yanımdan geçerken parfümünün kokusunu aldım. Uyuyan kadınlık organlarım kasıldı. "Paltonu alabilir miyim? Giderken diğer ceketinle birlikte geri vereceğime söz veriyorum."

"Elbette." Botlarındaki karı ezdi ve bana şarap şişesini uzattı. "Bu senin için."

"Teşekkürler." Bir süreliğine koridordaki masaya bıraktıktan sonra ceketini dolaba astım ve yüzümü ona döndüm. Lacivert bir gömlek ve koyu renk kot pantolon üzerine kömür rengi ince bir kazak giymişti. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Bu sefer deliksiz bir gömlek giyerim diye düşündüm. Aç bir üniversite öğrencisi gibi görünmemeye çalış." Angora kazağıma, dar kot pantolonuma ve yüksek topuklu botlarıma baktı. "Sen de güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Getirdiği şarap şişesini kaptığım gibi evin arka tarafına, gürültünün geldiği yere baktım. "Hazır mısın?"

"Seçme şansım var mı?"

Gülümseyerek koluna girdim. "Hayır ama seninle kalacağım ve söz veriyorum her şey yoluna girecek. Hadi gel."

Henry insanlarla dolu bir odaya girerken endişelendiyse de bunu belli etmedi. Tabii ki, orada sadece aile üyelerim ve onların sevgililerinin olması ve herkesin Renee hakkında soru sormaması ya da onu rahatsız edecek bir şey söylememesi yardımcı oldu. Mack ile takılırken, Oliver ile içki fabrikasındaki gelişmeler hakkında sohbet ederken, Chloe ile geçen hafta üzüm bağını ve mahzeni gezen ve Henry'nin tercih ettiği ayıklama yönteminin neden zaman kaybı olduğu konusunda her türlü fikre sahip olan iğrenç bir şarap endüstrisi pisliği hakkında gülerken evinde gibiydi. Ve sanki yıllardır doğru dürüst bir yemek yememiş gibi üç tabak dolusu yemeği mideye indirdi.

Daha sonra bana, Chloe ve Oliver'a, Mack ve Frannie'ye ve beş çocuğa rekabetçi bir Hedbanz oyununda katıldı ve hem Mack'in kızlarıyla hem de benim iki çocuğumla ne kadar kolay etkileşime girdiğine şaşırdım. Oyunu oynamaktan gerçekten keyif alıyor gibiydi ve onları güldürmek için elinden geleni yaptı. Hiç çocuk isteyip istemediğini merak ettim.

Maçtan sonra, babamla İrlanda viskisi ve krema katılmış kahve eşliğinde yaklaşan büyüme sezonu hakkında konuşurken, ben de annem ve April'a mutfağı temizlemelerinde yardım ettim. O sırada Mack ve Frannie çocuklarını eve götürmüş, benim çocuklarım yatak odalarına çıkmış, Meg ve Noah da veda bile etmeden ortadan kaybolmuşlardı.

Yemek artıklarını plastik kaplara doldururken April, "Şimdiye kadar beş kez falan çarpmışlardır," diye fısıldadı.

İnledim. "Dur. Bütün gece onları izlemek işkenceydi. Ellerini birbirlerinden zar zor uzak tutabiliyorlar."

"Biliyorum. Bir de seks hakkındaki hikâyelerini duymalısın." April başını salladı. "Çılgınca. *Kelepçeli delilik* gibi."

"Bazılarını duydum." Bizi duymadığından emin olmak için anneme baktım. "Aslında biraz kıskandım. Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Sen yaptın mı?"

"Hayır. Böyle adamları -size iyi davranan ama kapalı kapılar ardında alfa erkeği tavrı takınan iyi adamları- nereden *buluyorsunuz ki*? Bu bir kolluk kuvveti olayı mı? Belki de itfaiye istasyonunda takılmaya başlamalıyım."

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Gerçekten bilmiyorum. Tecrübelerime göre, ya biri ya diğeri ya da ikisi de olmuyor."

Yemek artıkları kaldırılıp bulaşık makinesi çalıştırıldığında April esnedi ve kalkmasının sorun olup olmadığını sordu.

"Elbette," dedi annem. "Gerisini ben hallederim."

"Sana yardım edeceğim anne," dedim. Yapılacak tek şey, elle yapılması gereken servis parçalarıydı. "Ben yıkarım, sen de kurutursun."

"Teşekkürler, tatlım."

April'a iyi geceler diledik ve yola koyulduk; aile odasındaki sohbet, müzik kapatıldığı için bulaşık makinesinin sessiz uğultusuna karışıyordu. Henry'nin derin sesini duydum ve omzumun üzerinden baktım. Kanepede babamın karşısında oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamış öne doğru eğilmişti, sanki gerçekten dikkatle dinliyormuş gibiydi.

Gülümsedim ve lavaboya geri döndüm. "Henry sarmaşıklarına çok düşkün. Çok şirin."

Annem bana baktı. "Öyle. Sarmaşıklarına *ve sevimliliğine düşkün*."

Çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim, bu yüzden gerçekten bilmek istediğim şeyi sormak yerine dudağımı ısırdım - karısı gerçekten nasıl biriydi? Evlilikleri o kadar kötü müydü? Neden hiç çocukları olmamıştı?

Annem bana yardım etti. "Onu eğlenirken görmek çok güzel," dedi. "Son birkaç aydır çok üzgündü."

"Peki, boşanma bunu yapacak."

"Evet. Senin de eğlendiğini görmek güzeldi. Eğlendin mi?"

"Evet," dedim. "En sevdiğim kısım çocukların iyi vakit geçirdiğini görmektir."

Mack'in kızlarıyla gerçekten iyi anlaşıyorlar."

"Mack'in kızları çok tatlı."

"Umarım Keaton da burada birkaç erkek arkadaş edinir."

"Gelecektir. Okul başlar başlamaz, hiçbir sorun yaşamayacağına eminim."

Bir sote tavaşının dibini ovdum. "Onun için endişeleniyorum, yanında bir babası olmadığı için. Yani, her ikisinin de babasız kalmasından endişeleniyorum. Ama sonra Brett'in nasıl bir adam olduğunu hatırlıyorum ve belki de hiç erkek etkisi olmamasının *bundan* daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Annem, "Burada çok sayıda sağlıklı erkek etkisi altında kalacaklar," diye beni temin etti. "Baban, Mack, Henry. Oliver ve Noah da sık sık etrafta olacaklar."

Açıklığı gördüm ve aldım. "Henry'nin çocuklarla arası çok iyi görünüyor. Neden hiç çocukları olmadığını merak ediyorum."

Annem bir dakika sessiz kaldı ve belki de bilmediğini düşündüm. Ama ona kurutması için tepsiyi uzattıktan sonra, öncekinden biraz daha sessiz bir şekilde konuştu. "Yıllarca denediler," dedi. "Bu da sorunun bir parçasıydı. Renee'de endometriozis vardı, bu yüzden IVF'nin işe yarayacağını umuyorlardı ama olmadı."

"Olamaz." Durumlarını hemen daha iyi anladım. Ben de hamile kalmak için mücadele etmişim. Birkaç yıl kendiliğinden başarısız olduktan sonra tüp bebek yöntemine başvurmuş ve iki kez şansımız yaver gitmişti.

Bu deneyimin ne kadar yorucu olabileceğini biliyordum. Ve bunun bir kadının ruhuna, bedenine ve evliliğine ne kadar zarar verebileceğini de biliyordum. Birden Henry'nin eski sevgilisi için üzüldüm, onunla empati kurabiliyordum. Henry için de çok kötü hissettim.

"Bu çok zor," dedim. "Evliliğin bu yüzden mi dağıldı?"

"Hiç sormadım ama sanırım bununla çok ilgisi var." Elimden bir tabak aldı ve kurulamaya başladı. "Bildiklerimi sadece Renee bana biraz sır verdiği için biliyorum. Henry'ye bu konuda tek kelime bile etmedim."

"Ben de yapmayacağım," diye söz verdim.

Annem konuyu yarın akşamki partiye çevirdi ve bitmek bilmeyen yapılacaklar listesi hakkında endişelendi. Çamaşırları yıkayıp kurutmayı bitirdiğimizde, ona yardım etmek için yanında olacağımı söyledim. "Sabah bana yapabileceğim şeylerin bir listesini ver. Merak etme, harika bir parti olacak. Her zaman öyledir."

Yıkadığımız bulaşıkları dolaba yerleştirirken Chloe ve Oliver iyi geceler dilemek için mutfığa geldiler. Onlar gittikten sonra annem alnını sildi ve yüzünü yelpazeledi. "Lanet olsun şu sıcak basmalarına. Odama çıkıp vantilatörü açmam gerekebilir."

Gülümsedim ve tezgahları silmek için süngerini aldım. "Devam et. Ben bitiririm."

"Teşekkür ederim canım." Aile odasına başını uzatıp yukarı çıkmadan önce iyi geceler diledi ve bir süre sonra Henry ve babam ellerinde boş bardaklarla mutfığa geldiler.

"Sanırım ben de yatmaya gideceğim." Babam elindeki kahve fincanını lavaboya bıraktı ve başını öptü. "İçeride ateş neredeyse sönmek üzere. Biraz uyanık kalacak mısın yoksa ben mi ilgileneyim?"

"Ben hallederim. İyi geceler, baba."

"Görüşürüz, John," dedi Henry. "Her şey için teşekkürler."

Babam bize el sallayıp merdivenlere yöneldi ve sonra mutfakta sadece Henry ve ben kaldık. "Geldiğine memnun musun?" Ona sordum.

"Kesinlikle." Adanın etrafından dolaştı ve elindeki bardağı tezgâhın üzerine koydu. "Her şey çok lezzetliydi. Beni almaya geldiğin için çok teşekkür ederim. Eve gidip akşam yemeğinde Fritos yiyebilirdim."

Sırıttım ve başımı salladım. "Şarap konusunda nasıl bu kadar seçici olabiliyorsun ve bu kadar berbat yemekler yiyebiliyorsun?"

"Güzel soru. Muhtemelen şarap yapmakta iyi ama yemek yapmakta kötü olduğum içindir."

Gülümsedim ve musluğu kapattım. "Biraz daha kahve ister misin? Muhtemelen yarım demlik kalmıştır."

Tereddüt etti. "Biraz alacak mısın?" "Elbette.

Bardan viskiyi alır mısın?"

O viski şişesini getirirken ben de ikimize birer fincan kahve doldurdum. Her bardağa bir shot ekledi ve ben de üstüne kalan krem şantiden biraz kaşıkladım. "İşte oldu. Mükemmel oldu."

"Oturmak ister misin?" diye sordu, ayakkabılarıma bakarak. "Bir süredir burada çalışıyorsun."

"Kesinlikle. Hadi aile odasına gidelim."

Ateş kısıktı ama şöminede hâlâ çıtırdıyor, odaya sıcacık bir parıltı veriyordu. Ben kanepenin bir ucuna oturdum, Henry de diğer ucuna yerleşti.

Botlarımı çıkarıp bacaklarımı altına soktum. "Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor gibi görünüyor," dedim, sürgülü cam kapılardan verandaya doğru bakarak. "Ama beyaz bir Noel geçirmeyi seviyorum."

"Ben de," dedi kahvesini yudumlarken. "Kaliforniya'da bunu kaçırmış olmalısın."

"Buraya gelmediğimiz tatilleri genellikle Aspen'de geçirirdik." Bunu söylerken utandığımı hissettim. Şimdi bana çok gösterişli geliyordu.

"Bu güzel olmalı."

"Güzeldi," dedim, "ama tatil için evde olmak daha iyi." Başını salladı ve onun için evin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Nerede büyüdün sen?" Fincanımı dudaklarıma götürerek sordum. "Iowa'da bir çiftlikte."

"Gerçekten mi?" Nedense onu Iowa'lı bir çiftçi çocuğu olarak hayal etmek beni gülümsetti.

Eğlenmiş görünüyordu. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Sayılır. Ve neden olması gerektiğini de bilmiyorum, sen hala bir *tür* çiftçisin."

"Oh, kesinlikle hala bir çiftçiyim."

"Ailen hala Iowa'da mı?"

Cevap vermeden önce kahvesini yudumladı. "Hayır. Kardeşlerim ülkenin dört bir yanına dağılmış durumda - biri Indianapolis'te, biri Fargo'da, biri Seattle'da - ve annemle babam da yok. Orada birkaç kuzenim var ama onları çok sık görmüyorum."

"Büyüdüğünüz çiftlik hala var mı?"

"Öyle, ama babam burayı sattı ve büyük ölçekli bir işletmeye dahil edildi."

"Neden sattı ki? Yani, neden sana vermedi?"

"O zamanlar hala üniversitedeydim ve zaten mısır ve soya fasulyesi yetiştirmekle pek ilgilenmiyordum. Aslında çiftçilikle hiç ilgilenmiyordum. Biyoloji okuyup tıp fakültesine gideceğimi düşünüyordum."

Merakla başımı eğdim. "Tıp fakültesi hakkındaki fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Cornell'de bir bağcılık dersi aldım ve annemin dehşetine rağmen bu işe aşık oldum. Sanırım doktor oğluyla övünmeyi dört gözle bekliyordu."

Sırıttım. "Pişman mısın?"

"Hiç yok. Yaptığım iş hâlâ çok fazla bilim içeriyor ve şarabı insanlara tercih ediyorum. Yani, *çoğu insana*."

"Ben de öyle. Bazen gençken mi pisliklere karşı daha hoşgörülüydüm, yoksa şimdi etrafta daha mı çok pislik var diye merak ediyorum." İçimi çektim. "Ya da belki de onları kendime çekiyordumdur."

Henry nazıkçe gülümsedi. "Bundan emin değilim."

"Sana söylüyorum Henry, hayatımda beni benim durumumda olan bir arkadaşımı desteklediğim gibi destekleyen -akraba olmadığım- tek bir kişi bile sayamam. Ve ben onlara *güvendim*. Beni önemsediklerini düşündüm. Dünyanın en kötü karakter yargıcı ben olmalıyım." Başımı salladım. "Evet, öyle. Bak kiminle evlendim."

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Henry sessizce, ateşin üzerindeki kütükler usulca şangırdıyordu. "İnsanların içindeki iyiliği görüyorsun. Bu güzel bir özellik."

"Sanırım. Yine de kendimi çok aptal hissediyorum." Kupamı sehpanın üzerine koydum ve kollarımı dizlerime doladım. "Herkes Brett'in beni aldattığını biliyordu, *ben* bile biliyordum. Ama hepimiz bilmiyormuş gibi davrandık."

"Neden?"

"Sözde arkadaşlarım beni üzme istemediklerini iddia ediyorlar. Peki *ben* neden *rol* yaptım?" Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve Henry'nin önünde ağlayarak kendimi utandırmayacağımı umdum. Ona bunları neden anlattığımı bile bilmiyordum ama ateşin sıcaklığı, geç saat ve sessiz evle ilgili bir şey itirafı davet ediyor gibiydi. "Sanırım korkmuştum. Beni terk etmesini istemiyordum. Otuz yedi yaşında iki çocukla bekar olmak istemiyordum. Çocuklarımın dağılmış bir yuvada büyümesini istemedim. Bu yüzden mutluymuş gibi davrandım."

"Bu gerçekten zor olmalı."

"Öyleydi." Bir sonraki soruyu sormadan önce tereddüt ettim ama içimden bir ses sormamı söyledi. Belki o da itiraf etmek istiyordu. "Mutlu numarası *yaptın* mı?"

Henry hiçbir şey söylemeden fincanına baktı. Bir an için içgüdülerimin beni yanılttığından ve bu sorunun onun yanıtlayamayacağı kadar özel bir soru olduğundan korktum. Dün gece bana özel bir insan olduğunu söylemişti, değil mi?

Geri adım attım. "Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim."

"Rol yapmakta iyi değilimdir," diyerek sözümü kesti. "Benimleyken ne görüyorsan onu alırsın ve yalan söylemem. Belki de benim sorunum buydu."

Çenemi dizlerimin üzerine koydum. "Nasıl yani?"

Kahvesini bir o yana bir bu yana eğdi. "Çocuk sahibi olamadık ve o da evlat edinmek istemedi. Ona bunun benim için sorun olmadığını söylemeyecektim. Bunun için ona kızgındım. Bir aile istiyordum. Tartıştık ve eminim söylememem gereken şeyler söyledim."

"Özür dilerim." Ona anladığımı söylemeyi düşündüm çünkü ben de kısırlıkla karşı karşıyaydım ama vazgeçtim. Bu benimle ilgili değildi.

Omuz silkti. "Başka sorunlar da vardı."

"Elbette. Her evliliğin sorunları vardır."

"Ama çocuk sahibi olamamak bizi gerçekten değiştirdi ve ilişkimizi onarılamayacak şekilde parçaladı."

"Danışmanlık almayı denedin mi?" Ben sordum.

Yavaşça başını salladı. "Başardık. Ama sanırım artık çok geçti."

"Brett danışmanlık almayı reddetti, ancak bunun da bize yardımcı olacağından emin değilim. Kız arkadaşı zaten hamileydi - o zamanlar bunu bilmiyordum."

Henry'nin çenesi düştü, sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun, Sylvia."

İkimiz de bir an sessiz kaldık.

"Ne kadar süredir evliydim?" diye sordum. "On yıl."

"Onu özlüyor musun?"

Nefes vererek arkasına yaslandı ve şömineye baktı. "Bilmiyorum. Kavgaları ya da gerginliği özlemiyorum. Sanırım evli olmakla ilgili bazı şeyleri özlüyorum, ama sahip olduğum evliliğe geri dönmeyeceğimden eminim, en azından sonunda sahip olduğum evliliğe."

"Aynı," dedim. "Benim de özlediğim şeyler var ama *onu özlemiyorum*. Daha çok sahip olduğumu sandığım hayatı özlüyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Ya da sahip *olacağımı düşündüğüm hayatı*. Ama zaten hiç sahip olmadığınız bir şeyi özleyebilir misiniz?"

"Bence yapabilirsin." Tekrar kahvesine baktı. "Yapabileceğimi biliyorum."

Boğazım düğümlendi. Burada söylenecek doğru şey neydi? İnsanların, "*Hâlâ genç ve güzelsin, başka biriyle tanışacaksın,*" demesinden hoşlanmıyordum, çünkü bu bana küçümseyici ve duyarsız geliyordu, bu yüzden bunu Henry'ye söylemek istemiyordum. Ama onun da babalık hayallerinden vazgeçmesini istemiyordum. Çok iyi bir baba olabilirdi. "Kendi başına bir çocuk evlat edinmeyi düşündün mü?"

"Hayır. Bekâr bir erkeğin evlat *edinebileceğini* bile bilmiyorum ve zaten tek ebeveyn olmak da istemiyorum." Başını kaldırdı, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Üzgünüm, şu anda o durumda olduğunuzu biliyorum."

"İsteyerek değil, inan bana. O yüzden anlıyorum." Bir nefes aldım. "Bazen bu kadar rahat hissettiğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Her şeyi çözdüğümü sanıyordum, anlıyor musun? Yani bu yaşa geldiğinizde her şeyi çözmüş olmanız gerekmiyor mu? Ve şimdi ... işte yeniden başlıyorum."

Henry bir an beni inceledi. "Bence yaptığın şey gerçekten cesurca."

"Teşekkürler ama kendimi cesur hissetmiyorum. Sadece kırılmış hissediyorum." "Kırılmadın, Sylvia." Sesi sertti.

"Hayır mı?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ona inanmak istedim. Beni dinlediği ve kendisi hakkında açıkça konuştuğu için ona teşekkür etmek istedim. Kahve fincanını yere bırakmasını, bana yaklaşmasını, ellerini saçlarıma koymasını istedim.

O da mı bunu düşünüyordu?

"Gitmeliyim," dedi ayağa kalkarak.

İsteksizce bacaklarımı açarak ben de ayağa kalktım. "İşte, fincanını alayım."

Bana uzattı ve parmaklarımız birbirine değdi, kolumda sıcak bir akım vızıldadı ve sonra doğrudan bacaklarımın arasına fırladı. Hemen -ve yemin ederim, bunu daha önce hiç yapmamıştım- kasıklarına baktım. *Kasıklarına!* Benim neyim vardı böyle?

Hızla arkamı döndüm ve mutfığa yöneldim.

"Beni davet ettiğiniz için tekrar teşekkürler," dedi arkasından.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Fincanlarımı lavaboya koydum, ne kadar kızardığımı göreceği için arkamı dönüp ona bakmaya çekiniyordum. Fermuarına baktığımı görmüş müydü? Sesimin normal çıkmasını sağlamaya çalıştım. "Yarın gece burada olacaksın, değil mi?"

"Ben de bunu planlıyordum."

"Güzel." Gülümsemeye zorlayarak arkamı döndüm ve yüzümün hissettiğim kadar kızarmamış olmasını umdum. "Paltonu getireyim." Ön koridora ulaşmak için onu geçmek zorundaydım ama ona sürtünmemeye dikkat ettim. Bunu kaldırabileceğimden emin değildim.

Dolaptan askıdaki yün ceketini çıkardım ve o giyerken ben de daha önce ödünç aldığım Carhartt'ı çıkardım. "Bunu bana ödünç verdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Ceketinin düğmelerini ilikledi. "Seni bir daha dışarıda montsuz yakalamayayım. Artık Kaliforniya'da değilsin."

Sinirli bir şekilde güldüm. "Hayır."

Cebinden eldivenlerini çıkarıp giydi, sonra Carhartt'ı benden alıp bir kolunun üzerine katladı. "Yarın görüşürüz."

"Tamam."

Bir an için karanlık koridorda öylece durduk. Birbirimize bakıyorduk. Neredeyse göğüs göğüse. Ev sessizdi ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Nefesimi tuttum. *Öp beni*, diye düşündüm umursamazca. *Hazır olup olmadığım umurumda değil, sadece bu gece senin tarafından öpülmek istiyorum. Senin tarafından tutulmak. Senin tarafından arzulanmak.*

"Anne?" diye seslendi merdivenlerin tepesinden bir ses.

Henry ve ben birbirimize dokunmamış olmamıza rağmen hızla ayrıldık.

Sahanlığa çıktım ve karanlıkta beyaz geceliğiyle bir hayalete benzeyen Whitney'e baktım. "Bir dakika içinde geliyorum, Whit. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece biraz suya ihtiyacım var."

"Sana bir bardak getireyim. Yatağına dön."

Koridorda gözden kayboldu ve ben arkamı döndüğümde Henry'nin ön kapıyı açtığını gördüm.

"İyi geceler," dedi arkasına bakmadan. "İyi geceler." Sahanlıkta olduğum yerde kaldım.

Ancak kapıyı arkasından kapattıktan sonra tekrar nefes alabildim.

Kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra arkama yaslandım.

Vay

anasını.

Vay

canına.

Kahretsın.

Whitney araya girmeseydi, Henry ile aramızda bir şey olur muydu? Öpüşür müydük? Hala burada, karanlıkta kucak kucağa duruyor olur muyduk?

Gözlerimi kapattım ve hayal ettim. Tüylerim diken diken oldu. Bir elimi kalbimin üzerine koydum ve sertçe çarptığını hissettim. Onun kalp atışlarını hissetmek nasıl bir şey olurdu?

Sonra kendimi saçmalamayı bırakmaya, kızıma biraz su getirmeye ve kendimi yatağa yatırmaya zorladım. Geç olmuştu ve iki çocuklu sorumlu bir anne gibi değil, kuruntulu bir genç gibi davranıyordum.

Henry'ye aşık olamazdım. Henry'yi öpemezdim. Bu konuda hayal kurmama bile izin vermemeliydim.

Ama ben yaptım.

Hepsi. Gece. Uzun.

ALTI

OceanofPDF.com

HENRY

Salı sabahı erkenden yataktan kalktım ve doğruca spor salonuna gittim, Noel arifesinde birkaç saatliğine açık olduğu için şükrettim.

Biraz stres atmam gerekiyordu.

Antrenman sırasında boşaltmaya alışkın olduğum öfkeli buhar değil, bir şeyleri yumruklamak, tekmelemek ve daha derin bir acıyı aklımdan çıkarmak için kaslarıma acı çektirmek istememe neden olan türden değil - hayır. Bu tamamen başka bir şeydi.

Bu buhar gerginlikti. Bu buhar ihtiyaçtı. Bu buhar Sylvia'ya duyduğum, iliklerime kadar hissedebildiğim şiddetli bir çekimden doğmuştu. Dün bütün gün işte ve uykusuz geçen ikinci gece boyunca, ondan ve bir gece önce ona dokunmak için yakaladığım şanstın başka bir şey düşünmemiştim. Onu öpmeyi. Onu kollarıma alıp tekrar iyi hissetmesini sağlamak. Kısa bir süreliğine de olsa, eski göt herifinin varlığını unutmasını sağlamak. Cesur, güzel ve seksi hissetmesini sağlayacaktım - ona baktığımda gördüğüm her şeyi.

Ama yapmamı istedi mi?

Öyle olduğundan emin olduğum anlar oldu - bunu gözlerinde görebiliyor, vücut dilinde hissedebiliyordum. Ama sonra sanki kendini yaramaz bir şey düşünürken yakalamış ve kapatmış gibiydi.

Belki de bu sadece benim hüsnükuruntumdu. Belki de sadece iyi davranıyor, benimle geç saatlere kadar kalıyor, benimle konuşuyor ve duyguları konusunda bana güveniyordu. Ne de olsa boşandığı için hâlâ kafası karışık. Bana açıkça kırılmış hissettiğini *söyledi*. Bana hiç öyle görünmese bile, bundan faydalanırsam nasıl bir canavar olurdum?

Başka bir durumda, dün gece kapıda bir hamle yapardım. Başka biri olsaydı. Koşullar farklı olsaydı. Belki bundan bir yıl sonra, yaralarımız hala bu kadar taze değilken bile.

Çünkü ben de güdülerime tam olarak güvenmiyordum - elbette Sylvia komik ve tatlıydı, harika bir dinleyiciydi ve onu güldürmeyi seviyordum, ama bütün gece ona anlatabileceğim şakalar hayal etmiyordum.

Ona *yapmak* istediğim her şeyi düşünüyordum. Lezzetli şeyler.

Pis şeyler.

Sylvia gibi bir kadının -kibar ve zarif Sylvia'nın- muhtemelen hayal bile edemeyeceği şeyler.

Seks için çok mu zorlanıyordum da doğruyu göremiyordum? Belki de tüm bunlar tek taraflıydı ve onunla bir şeyler denersen kendime büyük bir tekme atacaktım.

Ama Noel için, adımı haykırırken onu boşaltmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyordum.

Kamyonetimi spor salonundaki park yerine çekerken inledim, sikim pantolonumun içinde kaya gibi sertti. Şimdi geçene kadar burada oturmam gerekecekti ve bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

Kendimi seksi olmayan şeyler düşünmeye zorladım. Asmalarda küf. Böcekler. Doğurganlığın en yüksek olduğu günleri ölçen hormon takip cihazları. Kendimi utandırmadan içeri girebileceğimden emin olduğumda kamyonundan indim.

Terlemeye ihtiyacım vardı.

"HENRY! BAŞARDIN!"

O akşam daha sonra Daphne Sawyer yanağımdan öptü ve ceketimi aldı. Kocasını elimi sıktı ve beni sırtımdan alkışladı. "Umarım yolculuk çok kötü geçmemiştir."

"Fena değil. Burası harika görünüyor." Hanın lobisi eski bir Hollywood Noel filmi setini andırıyordu - devasa taş şöminede yanan ateş, köşedeki devasa yaprak dökmeyen ağaç o kadar çok ışık ve süsle süslenmişti ki dalları zorlukla görülebiliyordu, lobideki koltuk ve sandalyelerde gruplar halinde oturan yüz kadar iyi giyimli insan ya da

Ağacın yanında küme halinde duruyorlar, hepsi bir çeşit içecek tutuyor ya da bir ellerinde bir tabak yemeği dengeliyorlar.

"Teşekkür ederim, sevgilim." Daphne yakamı okşadı. "Harika görünüyorsun.

Git kendine bir içki al. Bar açık."

Sylvia'yı gördüğümde o yöne doğru gidiyordum.

Dizlerimin bağı çözüldü. Kıvrımlarına elma derisi gibi yapışan koyu kırmızı straplez bir elbise giymişti. Saçlarının ön kısmı yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve geri kalanı omuzlarının etrafına gevşek dalgalar halinde dökülüyordu. Dudakları elbisesine uyacak şekilde boyanmıştı. Normalde fazla makyajdan hoşlanmazdım ama odanın diğer ucundan gözlerimi onun ağzından alamıyordum. Tanrım, o ağza neler yapmak isterdim.

Viski. Viski yardımcı olur.

Parti zaten tüm hızıyla devam ettiğinden, o beni görmeden kalabalığın arasından sıyrılabilirdim. Ancak yol boyunca, geçen yıldan beri görmediğim parti konukları tarafından birkaç kez durduruldum. Neredeyse hepsi bana Renee'nin nerede olduğunu sordu ve artık boşandığımızı söylediğimde verdikleri garip *özürler* -ya da daha kötüsü, ölüm sessizlikleri- neredeyse geldiğime pişman olmama yetecekti. Sonunda bara ulaştım ve sek bir High West Double Rye sipariş ettim. İçkimi alıp bir süre karanlık bir köşede saklanmayı planlıyordum ki omzuma bir dokunuş hissettim.

"Hey, sen."

Arkamı döndüğümde içimdeki rüzgârın dışarı çıktığını hissettim. Yakut dudaklarıyla kötü şeyler yapmaya meyilli olsa da bir meleğe benziyordu. "Hey," dedim sesim çatallaşarak. Boğazımı temizledim.

Sylvia baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi, gözleri takım elbisemin ve kravatımın üzerinde gezindi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de öyle." Ama fantastik, onun ne kadar nefis görüldüğünün yanına bile yaklaşamazdı -onu bir şeker kamışı gibi yalamak istiyordum- ama bu düşünceyi bastırmaya çalıştım. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Elbette. Bir kadeh şarap isterim. Belki köpüklü beyaz?"

"Tamamdır." Onun için sipariş ettim, geldiğinde aldı ve bardağını benimkine dokundurdu. "Mutlu Noeller, Henry."

"Mutlu Noeller." Viskimden bir yudum aldım ve şarabı o seksi kırmızı dudaklarına götürmesini izledim. Aletim kıpırdandı, onun salonunu süslemeye tamamen hazırdım. "Dışarıda ne kadar çok insan var," dedi bardağını barın üzerine bırakırken.

ve bir tabureye kayıyor.

"Evet." Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Yasemin. Badem. Kakao. Neredeyse a zımın suyu akıyordu. Hassas bir burna sahip olmanın hayatı kolaylaştırmadığı zamanlar vardı.

"İçeri girdiğini bile görmedim. Annem burada olduğunu söyledi. Saklanıyor musun?"

"Sayılır."

Bir kokteyl peçetesinin kenarıyla oynadı. "İnsanlar Renee'yi mi soruyor?"

Başımı salladım ve bir içki daha aldım. "Peki ya sen? İnsanlar Brett'i soruyor mu?"

"Evet." İç çekti. "Ama bunu bekliyorduk, değil mi?"

"Evet. Çocuklar nasıl?"

"Oldukça iyi, gerçi daha önce babalarını aramaya çalışmışlar ama cevap vermemiş ve telefonlarına geri dönmemiş. Sanırım bu konuda canları sıkındı."

Yine içtim. Böyle bir pisliğin hak etmediği halde çocuk sahibi olması hiç adil değildi. Ve onlar da harika çocuklardı. Kibar, arkadaş canlısı ve iyi huyluydular, özellikle de yaşadıkları düşünüldüğünde. Bu kadar uyumlu olmaları Sylvia'nın ebeveynliğinin bir göstergesiydi.

"Neyse," diye devam etti, elini havada sallayarak, "bu konuda konuşmak istemiyorum. Ama sana dün gece çok güzel vakit geçirdiğimi söylemek istiyorum ve umarım seninle çok konuşmamışımdır."

"Hiç de değil." Bir an için ellerini inceledim, o solgun, zarif parmakların sikime sarıldığını hayal ettim.

"Bir arkadaşım la kalp kalbe konuşmayalı çok uzun zaman oldu."

Kes şunu, pislik. Seninle konuşuyor. Sana arkadaşım diyor.

Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Ben de öyle."

Burnunu kırıştırdı. "Paylaşım konusunda biraz aşırıya kaçmış olabilirim."

"Sen yaptıysan, ben de yaptım."

Başını iki yana salladı. "Hiç de bile. Bana bunları anlattığın için mutluydum. Yani, bunları yaşadığın için çok üzgünüm ama bana bunlardan bahsedecek kadar güvendiğin için minnettarım. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı, sanki hala hatalar yapan ve her nereye gidiyorsam oraya giden yolda tökezleyen tek kişi ben değilmişim gibi."

Biraz daha viski yuttum. "Kesinlikle tek değilsin." "Güzel. Ne zaman tekrar konuşmak istersen, ben buradayım."

Onunla konuşmak yerine yapmak istediğim pek çok şey vardı ama çenemi kapalı tuttum.

"Peki bu hafta için planlarınız neler?" diye sordu neşeyle. "Han ve şaraphane kapalı olduğu için boş vaktin var, değil mi?"

Başımı salladım. "Aşağı yukarı."

"Ne yapacaksın? Aile ziyaretine mi gideceksin?"

"Hayır, herhangi bir seyahat planlamıyorum. Evle ilgili ertelediğim bazı projeler var ama muhtemelen işe de geleceğim."

"Çalış!" Bana deliymişim gibi baktı.

"Her gün yapılması ya da kontrol edilmesi gereken şeyler var ve asistanıma tüm hafta izin verdim, yani ..." Omuz silktilim. "Onları yapmam gerekiyor."

"Yardım ister misin?" diye sordu, koltuğunda daha dik oturarak. "Belki bana daha fazla şey öğretebilirsin. Her zaman Cloverleigh'deki şarap yapımı hakkında daha fazla şey öğrenmek istemişimdir ve geçen geceki tadım dersi çok hoşuma gitti. Ayrıca Chloe'ye gelecek hafta tadım odasında personel eksikliği olduğunda onun yerini doldurabileceğimi söyledim. Önümüzdeki birkaç gün boyunca gelip size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım - eğer yardıma ihtiyacınız olursa yani."

İhtiyacım olan şey onun aklımdan çıkmasıydı ve onunla daha fazla zaman geçirmenin -özellikle de etrafta başka insanlar olmadan- hiçbir faydası olmayacaktı. Ama o kadar istekli görünüyordu ki, hayır demeye dilim varmadı. "Tabii."

Yüzü aydınlandı. "Harika! Çok heyecanlıyım. Benim için de çok iyi bir dikkat dağıtıcı olacak."

Dikkat dağınıklığı mı? Bana doğru bacak bacak üstüne atmasına ne demeli? Ya da kalın koyu kirpiklerinin açık mavi gözlerini nasıl çerçevelediğine? Ya da çıplak omuzlarının barın loş ışığında biraz parıltıyor gibi görünmesine? Tenim takım elbisemin altında sıcak hissediyordu. Gömleğim göğsümü çok sıkıyordu ve pantolonumun ağ kısmı kesinlikle dar geliyordu.

İçkimin geri kalanını mideye indirdim ve boş bardağı barın üzerine bıraktım. "Bir tane daha alabilir miyim?" Kravatımdaki düğümü gevşeterek barmene sordum.

Sylvia güldü. "Benimle daha fazla zaman geçirme ihtimali mi?" Bu gerçekten de yarım bir gülümseme yarattı bende. "Hiçbir fikrin yok."

SYLVIA VE BEN hemen hemen bütün gece barda saklandık. Ara sıra birimiz kalkıyordu -bize bir tabak yemek getiriyordu, çocukları kontrol ediyordu- ama çoğunlukla barın sonundaki iki taburede oturup viski ve şarap içiyorduk, odadaki, hatta belki de dünyadaki tek iki kişi bizmişiz gibi davranıyorduk.

Bağ hakkında, yaklaşan sezon hakkında, kış aylarında şaraphanede neler olduğu hakkında ve aynı zamanda Kaliforniya ve Avrupa'da ziyaret ettiği üzüm bağları hakkında çok konuştuk. Kuzey Fransa'da aynı bağlardan bazılarına gitmiştik ve ona orada hasatta çalışırken öğrendiğim bazı teknikleri nasıl uyarladığımı anlattım. Beni dikkatle dinledi ve zekice sorular sordu; çabuk öğreneceğini biliyordum.

"Üniversiteden sonra şarap sektörüne girmeyi hiç düşündün mü?" Ona sordum.

"O zamanlar öyle değildi." Kadehindeki şarabı döndürdü. "Foto muhabiri olacaktım."

"Gerçekten mi?"

"Dünyayı gezmek ve resimlerle hikayeler anlatmak istiyordum," di y e açıkladı görkemli bir şekilde ve eliyle geniş bir hareket yaptı.

Viskimi yudumladım. "Ne oldu?"

İç çekti. "Evlendim. Bir ailem oldu. Pişman değilim, çünkü çocuklarım başıma gelen en güzel şey, ama bazen o yaratıcı olma hissini özlüyorum."

"Hâlâ fotoğraf çekiyor musun?"

"Artık çok fazla değil. Zaten sanatsal bir şey yok. Çoğunlukla sosyal medya için çektim, böylece herkesi hayatımın mükemmel olduğuna inandırmaya devam edebildim." Başını iki yana salladı. "Çok aptalca."

Sosyal medyada fotoğraflarını görmüştüm ve hayatını inanılmaz derecede mükemmel *gösteriyorlardı*. Ama yine de güzellikten anlayan bir gözü vardı. "Bu işe geri dönmelisin. Sadece yaratıcı olmak için bile olsa."

Gülümsedi ve hafifçe kakhaha attı. "Teşekkürler. Belki yaparım."

Saatler su gibi akıp geçti ve onunla konuştukça ondan daha çok etkilendim. Ancak Sylvia açıkça flört edecek bir tip değildi ve düşüncelerim sürüklense de sözlerimi temiz tutmaya dikkat ediyordum. Bacağı bir iki kez benimkine değdi, bu da neredeyse soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyordu, ama genel olarak, ne konuşmamızda ne de vücut dilimizde müstehcen bir şey yoktu. Parti sona erip bar kapandığında, evine geri dönmek isteyip istemediğimi sorduğunda biraz şaşırdım

son bir içki için.

"Çocukları yatırman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Evet, ama sonra Noel Baba'yı oynayabilmek için onların uyumasını beklemek zorundayım." Bir esnemeyi bastırdı. "Eğer uyanık kalabilirsem."

"Ah. Yani benim işim senin uyumadığından emin olmak mı?"

"Aynen öyle. Ve ağır kutuları garajdan içeri taşımak için." Güldü ve takım elbisemin içinden pazularımı sıktı. "O kaslara ihtiyacım var. Bende hiç yok."

"Biraz alacaksın, unuttun mu?" Onun dokunuşuyla yakamdan aşağı kaynar sular döküldü. "Spor salonuna gidiyorsun."

"Bu doğru." Meydan okurcasına başını salladı. "Güçlenmek Yeni Yıl'ın bir numaralı kararı."

"İki numara nedir?" Ben sordum.

Bir an için düşündü. "Kendi başıma mutlu olmanın bir yolunu bulmalıyım. Ama bence bunlar birbiriyle bağlantılı. Yeniden başlamak için fiziksel ve duygusal güce ihtiyacım olacak."

Yavaşça başımı salladım. "Bu doğru."

"Peki ya sen?" diye sordu ayağa kalkarak. "Herhangi bir çözüm düşündün mü?"

"Bu tür şeyleri pek sevmem."

"Evet, öyleyim. Ve senin için bir tane var." Çenesini kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Bekar bir baba olarak evlat edinmeyi düşünmelisin."

"Sanırım çok fazla şarap içtin." Ayağa kalktım ve elbisemi düzelttim. Kravat.

Güldü. "Bu tamamen mümkün. Hadi ama, neredeyse gece yarısı oldu. Çocukları alalım ve buradan sıvışalım."

SYLVIA çocuklarını yatırırken ailesi içeri girdi. Mutfakta tek başıma durduğum için biraz utanmışım.

"Sylvia Noel Baba'yı oynamak için yardım istedi," diye açıkladım. "Çocukları yerleştiriyor."

"Onu suçlamıyorum," dedi Daphne yumuşak bir sesle, topuklu ayakkabılarını çıkararak. "Keşke uyanık kalıp yine Noel Baba'cılık oynayabilsem ama çok yorgunum. Ayrıca ben de

erken kalkıp herkes için waffle yapardım. Çocuklarımız için Noel sabahı hep böyle yapardım."

"Kalmamın bir sakıncası yok," dedim.

"Sana bir içki koyabilir miyim?" diye sordu John. Ama o da en az karısı kadar bitkin görünüyordu.

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

"O halde ben de gideyim," dedi yüksek sesle esneyerek. "Bu partiler çok eğlenceli ama çok da iş var."

"Harika bir partiydi," dedim. "Beni davet ettiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Mutlu Noeller canım," dedi Daphne mutfaktan çıkarken. "Yarın işin yoksa waffle yemeye gel."

Tekrar yalnız kaldığımda, aile odasına doğru yürüdüm. Sessiz ve karanlıktı, sadece köşedeki Noel ağacı aydınlatıyordu. Bir lambayı yaktım ve çerçeveli fotoğrafları incelemek için şömüne duvarını kaplayan gömme raflara gittim.

Bay ve Bayan Sawyer'ın bir düğün portresi ile Mack ve Frannie'nin de bir portresi vardı. Keaton ve Whitney'nin bebeklik fotoğrafları. Beş Sawyer kardeşin mezuniyet fotoğrafları. Bunlara ek olarak, çiftlikte çekilmiş daha gayri resmi fotoğraflar da vardı; yazın derede yüzen üç küçük sarışın kız, ağaçtaki tüneğinden aşağıya sırttan aralık dişli Chloe, arka planda üzüm bağı varken minik Frannie'yi ellerinden tutup sallayan April.

Arkamda bir ses duydum ve Sylvia'nın odaya girdiğini görmek için döndüm, hala elbisesi ve topuklu ayakkabıları üzerindeydi, iki bardak kehribar rengi sıvı taşıyordu. "Hey," dedim sessizce, uzanıp ellerimi kalçalarına koyabilmeyi ve onu kendime doğru çekebilmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Selam." Gülümsedi. "Hâlâ burada olmana sevindim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, çocuklar bana küçükken yaptığım gibi *Noel'den Önceki Gece'yi okuttular*."

"Ezberden okuyabiliyor musun?"

Omuz silkti. "Gizli yeteneklerimden biri. Al bakalım. Babamın kütüphanedeki gizli zulasından bize biraz viski doldurdum. Sakın bana söyleme."

Güldüm ve bardağı ondan aldım. "Teşekkürler. Ve yetenekten bahsetmişken." Fotoğrafları işaret ettim. "Bunları sen mi çektin?"

Onlara şöyle bir baktı. "Evet. Uzun zaman önce." "Çok güzeller, Sylvia. Sende bir yetenek var."

"Teşekkür ederim." Viskisini yudumladı. "Web sitesi ve sosyal medya için bazı fotoğraflar çekmeleri konusunda ailemle konuşmayı düşünüyordum. Bu hesapları kimin yönettiğini biliyor musun?"

"Bir noktada, sanırım Frannie, ama pastaneyi açmak için ayrıldıktan sonra, sanırım sosyal medya biraz ihmal edildi. Chloe ile konuşun, eminim o biliyordur."

"Yapacağım. Burada işe yaramanın bir yolu olmalı, değil mi? Pek çok şeyde iyi değilim."

Bunu şaka olarak söylemişti ama sözlerinde ciddi bir şeyler olduğunu da hissettim. "Sylvia, sen pek çok şeyde iyisin."

"Ne gibi?"

"Sen harika bir annesin. Yetenekli bir fotoğrafçısın. Hızlı öğreniyorsun. Sosyal medyada iyisin. Sosyal konularda iyisin ve herkesle konuşabilirsin."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "İnsanlarla konuşmak o kadar da zor değil."

"Şaka mı yapıyorsun? Zor bir iş ama sen kolaymış gibi gösteriyorsun. Geçen gece Noah'ın Meg'e Gaziler ve hizmet köpekleri yardım kuruluşunun yönetim kuruluna girdiğinden emin olmasını söylediğini duydum çünkü insanları büyük çekler yazmaya ikna edebileceğinden emin."

Kıkırdadı ve viskisini tekrar yudumladı. "Bu konuda oldukça iyiyimdir."

"Gördün mü?" Ona nazıkçe dirsek attım. "O yüzden kendini küçümseme. Sunacak çok şeyin var."

"Şarap imalathanesinde çalışmayı dört gözle bekliyorum," dedi. "Bu işte iyi olmak isterim. Chloe'nin yerine müdürlük yapabilecek nitelikte olmadığımı biliyorum ama belki ileride ..."

"Bunu senin geleceğinde rahatlıkla görebiliyorum. Buradaki hayatın daha yeni başlıyor, Sylvia. İstediklin her şeyi yapabilirsin."

Bana baktı ve kanım daha hızlı akmaya başladı. Kolum hâlâ onunkine dokunuyordu. Gözlerimi o tatlı kiraz kırmızısı dudaklarına diktim ve üzerlerindeki viski tadını hayal ettim.

Çenesi hafifçe kalktı. Başımı eğdim ve hızlı nefes alışını duydum.

Sonra aklım başıma geldi ve kadehimi kaldırarak içkimi birkaç hızlı yudumda bitirdim. "Başlayalım mı?"

"Oh. Evet. İyi fikir." Bardağını bir kenara bırakırken biraz telaşlı görünüyordu.

Paltomu çıkarıp kanepenin bir koluna sardım ve onu mutfaktan garaja kadar takip ettim. Birlikte Noel Baba'dan çocukları için paketlenmiş ve etiketlenmiş bir düzineden fazla hediye getirdik.

"Büyük olan ne?" Keaton için ayrılmış büyük dikdörtgen kutuyu göstererek sordum.

"Bir teleskop," dedi. "Keaton bir tane almak için ölüyordu. Astronomi ile ilgileniyor. Sanırım tüm bu Yıldız Savaşları olayı yüzünden."

"Hey, eğer Star Wars çocukları astronomiye yönlendiriyorsa, bu oldukça havalı." "Sadece nasıl kuracağımı bulabileceğimi umuyorum.

Ben çok değilim

Mekanîğe yatkındır, babam da öyle, size ne derse desin." Güldüm.

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım. Bana haber ver yeter."

Her şey ağacın altında düzenlendiğinde, yan yana durup her şeye baktık.

Bu bana çocukluğumu hatırlattı, aşağı indiğimde kardeşlerim ve benim için yığılmış hediyeleri görmemi - elbette o kadar çok değil ve o kadar güzel paketlenmemişti ama Noel Baba'nın gerçek olduğunun ve ondan hediye hak edecek kadar iyi olduğumun kanıtıydı. Hepsini aynı anda açardık ve oturma odası parçalanmış kağıt ve kurdelelerden oluşan kaotik bir karmaşaya dönüşürdü, ama titiz annem bile bunu umursamazdı. O ve babam kahvelerini yudumlarken kanepede oturur ve açtığımız her hediyeye şaşırması gibi davranır, daha yakından bakmak ister, şimdi oynarsak elbette sorun olmayacağını söylerlerdi. Sonra mutfığa giderler ve birlikte kahvaltı hazırlarlardı; annem yumurtaları çırpır ve pastırmaları kızartırdı, babam da sıfırdan mücver yapardı. En güzel Noel sabahlarıydı. Bu duyguyu geri istiyordum ve bunu sadece aile sağlayabilirdi. Sylvia'nın kocası bunu nasıl atmıştı?

Bir an için kendime küçük bir fantezi kurma izni verdim - Sylvia benim karımdı, evimizdeydik ve geç saatlere kadar çocuklarımız için Noel Baba'yı oynuyorduk.

İşte böyle bir şey olurdu diye düşündüm, partiden resmi kıyafetlerimizle gelir, hızlıca ve sessizce ağacın altındaki hediyeleri alır, biraz gülerdik çünkü çakırkeyiftik ve Noel'di ve isteyebileceğimiz her şeye sahiptik. İşimiz bittiğinde yukarı çıkardık ve ben o kırmızı elbisenin fermuarını açardım, o da benim gömleğimin düğmelerini çözerdi ve geç olmasına, yorgun olmamıza ve yarın sabahın köründe kalkıp çocuklarımızın hediyelerini açmalarını büyük bir mutlulukla izleyecek olmamıza rağmen sevişirdik. Belki saçları dağınık olurdu ve gözlerinin altında rimel olurdu,

Ama ona baktığımda dünyanın en seksi, en harika kadınıyla evli olduğumu bilirdim.

Çok net gördüm. Bu *berbat bir şeydi*. O pahalı viskinin içinde ne vardı ki?

Yanımdaki Sylvia iç çekti. "Hâlâ Noel Baba'ya inanıp inanmadıklarından bile emin değilim ama bunu onlar için mahvetmek istemiyorum. Bu yıl ellerinden yeterince şey alındı zaten."

"Evet."

"Hey. Her şey yolunda mı?" Sylvia kolumu çekti. "Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

Onunla yüzleştim. Sessizce ama kararlı bir şekilde konuştum. "Ne kadar iyi bir a n n e s i n .

Çocuklarınız size sahip oldukları için ne kadar şanslı."

Ayaklarına baktı. "Bundan emin değilim."

"Seviyorum." Parmaklarımı çenesinin altına koydum ve başını yukarı kaldırdım. "Pek çok şey biliyorum."

"Ne gibi?" diye fısıldadı.

"Kocanın dünyanın en şanslı orospu çocuğu olduğunu biliyorum. Senin tanıdığım en güzel kadın olduğunu biliyorum. Ve aptalca bir şey yapmadan önce hemen gitmem gerektiğini biliyorum."

Dudakları açıldı. Nefesini içine çekti, göğsü yükseldi. "Ne gibi?"

"Bunun gibi." İki elimi saçlarının arasına sokarak ağzımı onunkine yapıştırdım. Bu, geçen gece şaraphanede hayal ettiğim ilk öpücük değildi - birbirimizi tatlı ve nazık bir şekilde tatmak, şarapla ıslanmış dillerin geçici bir buluşması. Bu, odadaki tüm oksijeni tüketen, sıcak, yakıcı, viski yakıtlı, kırmızı elbiseli bir öpücüktü. Dudaklarım ardına kadar açılmış ve onunkilerin üzerine eğilmişti, dilim dudaklarımın arasında dolaşıyordu. Bedenim onunkinin üzerinde kıvrıldı, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Omurgası hafifçe eğildi ve göğüslerinin bana doğru bastırıldığını hissettim. Elleri yanlarımda ve sırtımda gezindi; sonra avuçlarını kıçıma doğru kaydırıp beni kendine daha sıkı çekerek beni şok etti. Aletim her saniye daha da sertleşiyordu ve leğen kemiğine doğru itildiğini hissettiğinde hafifçe inledi.

Aklımda onun da bunu istediğine dair bir şüphe varsa bile, artık yoktu - ama bu onu doğru yapar mıydı?

Tanrım, bu hiç *adil değildi*.

Onun için iyi bir adam, sabırlı bir centilmen, pislik karşıtı olmak istiyordum. Ama aynı zamanda saçlarının parmaklarımda, dilinin ağzımda olması ve ellerinin kıcımı kavraması hissini de çok ama çok seviyordum. Biri beni bu şekilde istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki -saf, filtresiz arzudan başka hiçbir sebep olmadan- ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Ağzım yanağında ve boynunda gezindi. Parfümünün kokusunu içime çektim ve içinde yüzebilmeyi diledim. Dilimle boğazını okşayarak aşağı uzandım ve elbisesini yukarı çektim, bacaklarından birini kalçama kadar getirdim ve parmaklarımla kalçasını kavradım.

"Henry," diye fısıldadı. "I-"

Ama daha sonra söyleyeceği her şey, şöminenin üzerindeki saatin gürültülü sesi tarafından yutuldu.

Birbirimizden ayrıldık.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

SYLVIA

"Aman Tanrım." Bir elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum, ciğerlerim fazla mesai yapıyordu. "Bu beni korkuttu!"

"Ben de." Henry kravatının düğümünü yakaladı ve gevşetti. "Tanrım, Sylvia. Çok özür dilerim. Bu bir daha olmayacak."

Bekle, *üzgün* müydü?

Ne diyeceğimi bilemeden, kanepeden takım elbise ceketini kaptı ve omuz silkerek giydi. "Kahretsin. Paltomu partide unutmuşum."

"Onu almak için seninle geri dönebilirim," diye teklif ettim, ancak bacaklarım o kadar titriyordu ki başarabileceğimden emin değildim.

"Hayır." Ona yaklaşmamı engellemek istercesine elini uzattı. "Sen burada kal. Ben gidip getireyim."

"Tamam." Parmaklarımı belimde birleştirdim. İçim içime sığmıyordu. "En azından seni dışarı çıkarabilir miyim?"

"Ben iyiyim. Yolumu biliyorum." Belli ki mesafesini korumak istiyordu -ve benim de mesafemi korumam için- bana el salladı ve bir kapının onu özel koridordan hanın yönetici ofislerine götüreceği ön salona yöneldi.

Yavaşça açılıp kapandığını duydum.

Veda bile edemedi gitmişti. Ya da ona üzgün olmamasını söyleyemedi. Ya da beni tekrar öpmesi için yalvaramadan.

Ne oluyor be?

Orada titreyen bacaklarımın üzerinde tek başıma dururken, bir kolumu gergin karnıma doladım ve bir elimi ağzıma götürdüm. Bir dakika önce Henry'nin dudakları benimkilerin üzerindeydi. Elleri tenimdeydi. Aletinin sert boyu vücutlarımızın sıcaklığı arasında sıkışıp kalmıştı.

Ve her saniyesine bayılmışım.

Tanrım, böyle öpülmeyeli ne kadar olmuştu? Böyle dokunulmayalı? Böyle istenmeyeli? Çünkü Henry'nin beni istediğinden hiç şüphem yoktu, bunu hissetmişim. Keşke *daha fazlasını hissedebilseydim*.

Şömineye baktım. *Lanet olası saat*.

Kendimi yavaşça kanepeye bırakarak nefes almak için birkaç dakika bekledim. Nabzım yavaşladıkça duyularım geri geldi.

Belki de yarıda kesilmemiz en iyisiydi. Ne de olsa daha fazla ileri gidemezdik. Noel ağacının önünde kıyafetlerimizi mi çıkaracaktık? *Ailemin* evinde mi? *Çocuklarım* üst katta uyurken mi?

Hayır. Tabii ki değildik. Ve bu iyi bir şeydi.

Çünkü bu gece Henry tarafından baştan çıkarılmak ne kadar sarhoş edici olsa da, daha fazlası için hazır değildim. Ve bu gece buradan aceleyle, özür dileyen sözler mırıldanarak -bu bir daha olmayacak- çıkışına bakılırsa, o da hazır değildi.

Ama lanet olsun.

Adam öpüşebiliyordu.

NOEL SABAHİ, çocuklar beni sekizden önce uyandırdılar, heyecandan köpürüyorlardı çünkü alt kata bakmışlardı ve Noel Baba'nın Cloverleigh Çiftlikleri'ne taşındıklarını bildiği açıktı - ağacın altında onlar için her türlü hediye vardı. Artık inanmasalar bile, belki de sadece benim için inandırıcı ve coşkulu bir şekilde numara yapıyorlardı. Ama bu beni mutlu etti.

Ayaklarımı tüylü terliklerin içine sokarak bir bornoz giydim ve onları aşağıya kadar takip ettim, demlenen kahvenin kokusunu içime çektim. Annem ve babam mutfaktaydı; annem waffle hamurunu karıştırıyor, babam da meyve salatası için muz dilimliyordu. Şöminede ateş yanıyordu ve Bing Crosby hoparlörlerden "White Christmas" şarkısını mırıldanıyordu.

"Günaydın," diye cıvıladım, bir kahve fincanı almak için dolaba uzandım. "Günaydın canım." Annem bana gülümsedi. "Nasıl uyudun?"

"Harika," diye yalan söyledim. Aslında saatlerce uyanık kalmış, o öpücüğü ve öpücükten hemen önce Henry'nin bana söylediği şeyleri yeniden yaşamışım. Ama kendimi sersemlemiş ya da

hiçbir şey. Aslında kendimi çok iyi hissediyordum. Bana hayatında gördüğü en güzel kadın olduğumu söylemişti. Doğru olmasa bile, bu sözleri onun dudaklarından duymak hoşuma gitmişti.

Babam yanıma geldi ve saçlarımı karıştırdı. "Noel sabahı burada olmanız çok güzel. Evde çocuk olmayalı uzun zaman olmuştu."

"Burada olmak güzel baba." Yanağına bir öpücük kondurdum ve Henry'nin bu sabah ne yaptığını merak ederek kendime kahve doldurdum. Onu yapayalnız düşünmek beni üzüyordu, özellikle de artık çocuk istediğini bildiğim için. Eşi bile olmadan tek başına geçireceği ilk Noel zor olacaktı, değil mi?

Kahve içerken, çocukların hediyeleri açmasını izlerken, waffle, yumurta, pastırma ve meyve salatasıyla karnımızı doyururken ve yığınla fiyonk, kutu ve yırtık ambalaj kâğıdını temizlerken bu düşünce aklımdan çıkmadı. Ama bu konuda ne yapacağımdan emin değildim; onu aramak mı? Onu davet etmek mi? Numarası bile bende yoktu. Olsa bile gelmeyi reddedecekmiş gibi bir his vardı içimde. Aile zamanına müdahale etmek istemediğini söyleyecekti.

Davetsiz misafir olmayacağına onu ikna edebilir miydim? Buraya gelmek ister miydi? Belki de sadece yalnız kalmak istiyordu. Belki de dün gece yaptıklarımızdan sonra bugün birlikte aynı odada olmak garip olurdu. Bu düşünce beni üzdü, aramızdaki ilişkinin garipleşmesini istemiyordum. Henry burada iyi bir arkadaşına sahip olduğum en yakın kişiydi. Ondan hoşlanıyor ve ona saygı duyuyordum. Beni güldürüyordu. Birbirimizi anlıyorduk.

Öpücük her şeyi mahvetmiş miydi?

Dağınıklık temizlendikten sonra yukarı çıktım, duş aldım ve giyindim. Mack kızlarla birlikte saat iki gibi gelecekti ve babam herkesi yeni antika kızakla dışarı çıkarmaya söz vermişti. Gece boyunca bolca kar yağmıştı ve tüm çiftlik kar küresinin içindeki bir şey gibi büyülü görünüyordu.

Giyindikten sonra Keaton ve Whitney'e yukarı çıkıp aynı şeyi yapmalarını söyledim, sonra anneme yürüyüşe çıkacağımı söyledim.

"Arkadaş ister misin?" diye sordu, bir fincan kahve ve ona aldığım yeni bir ciltsiz kitapla dinlendiği kanepeden.

"Hayır, sorun değil. Uzun sürmez, sadece Noel yemeğinden önce biraz kalori yakmam gerekiyor." Kısmen doğrudu ama Henry'nin kamyonetinin otoparkta olup olmadığını da görmek istiyordum.

"Kulağa hoş geliyor. Sıkı giyinin," diye uyardı, her zamanki anne tavrıyla.

"Yapacağım." Bütün kışlık giysilerimi giydikten sonra evden çıktım ve geçen gece yaptığım gibi yine tuğla yolda dolaşmaya başladım. Ama bu sefer Henry'nin kamyoneti orada değildi.

Hem mutlu hem de üzgündüm - Noel günü işe gelecek kadar evde tek başına mutsuz olmaması iyi bir şeydi ama aynı zamanda onu görmek istiyordum. Eve geri döndüm ve Keaton'ın teleskopunu yerleştirmesine yardım eden babama arabasını ödünç alıp alamayacağımı sordum.

"Elbette, tatlım. Anahtarlar çamurluktaki kancada. Dikkatli ol, yollar hâlâ kaygan."

"Teşekkürler, yapacağım." Keaton'ın saçlarını karıştırdım. "Uzun sürmez."

"Tamam," dedi. "Döndüğünde babamı arayabilir miyiz? Ona ne bulduğumu söylemek istiyorum."

"Onu ne zaman istersen arayabilirsin, dostum. Ama saat farkını unutma, şu anda orada sabah sekiz civarında. Henüz uyanmamış olabilir."

"Tamam."

Brett'in Noel sabahı çocuklarından gelen bir çağrıyı görmezden gelmemesi için dua ederek -ama bunu ona çok görmeyerek- babamın arabasının anahtarlarını arka kapının yanındaki kancadan aldım ve garaja doğru yola çıktım.

Araba ısınırken April'ı aradım.

"Hey," dedi ilk zil sesinden sonra. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller."

"Noel Baba geldi mi?"

"O yaptı. Çocuklar mutlu."

"Dün gece çıkmadan önce seni görmedim bile. Ağacın altındaki hediyeleri almak için mi sıvıştın?"

"Hayır, aslında gecenin büyük bölümünde bardaydım ve Henry ile konuşuyordum. Sonra o da benimle birlikte eve geldi ve çocuklar yattıktan sonra hediyeleri almama yardım etti."

"Aha. İlginç."

"Öyle değildi," diye azarladım, ama aslında tam olarak öyleydi.

"Sadece takılıyorum. Henry'yi çok sevdiğimi ve ikinizin arkadaş olması gerektiğini düşündüğümü biliyorsun."

"Evet." Dudağımı ısırdım. "Bu arada, onun adresini bilmiyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen bir yerlerde vardır. Bekle biraz."

Bekledim, Şu anda onun adresine ihtiyacım olması için iyi bir neden bulmaya çalıştım ve bulamadım. Belki şansım yaver gider de sormazdı.

Hayır.

Okuduktan hemen sonra, "Adresini ne yapacaksınız?" diye sordu.

İ çekerek dürüst olmaya karar verdim - ya da buna yakın bir Şey. "ünkü dün gece olan bir Şey yüzünden kendimi tuhaf hissediyorum ve onun da öyle hissedebileceğini düşünüyorum. Ve bunu telefonda konuşmak istemiyorum, numarası bende bile yok."

April bir an sessiz kaldı. "Dün gece ne oldu?" Tereddüt ettim.

"Sylvia, bunu bana yapamazsın. Ne *oldu*?" "Tamam, tamam." Nefes aldım. "Beni öptü. Öpüştük."

Nefes nefese kaldığı duyulabiliyordu. "Öyle olmadığını söylemiştin! Ve bekle, bunlar iki farklı Şey. O mu seni öptü? Yoksa aynı anda birbirinizi mi öptünüz?"

"Ne fark eder ki?"

"Bunu bana ciddi ciddi sormuyorsun, değil mi? Bu çok büyük bir fark!

Hamleyi kim yaptı?"

"O yaptı."

April o kadar yüksek sesle ciyakladı ki telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kaldım. "Ayrıntılar!"

"O kadar çok yok. Karanlıkta ağacın yanında duruyorduk ve çok tatlı bir Şey söyledi, sonra bir baktım beni öpüyor."

"Sen de onu öptün mü?"

"Um, evet. *ok* coşkulu bir Şekilde. Aslında onu bu kadar coşkuyla öptüğüm için biraz utanıyorum."

"Neden?"

"ünkü kesinlikle kıçını avuçladım."

Bir ciyaklama daha, muhtemelen ilkinden daha yüksek sesle. "Peki sonra ne oldu?"

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Büyükanne Sawyer'ın şöminenin üzerindeki saati çaldı ve ödümüzü kopardı."

"Hayır!"

"Evet. Birbirimizden ayrıldık, özür diledi ve sonra neredeyse kapıdan dışarı fırladı."

"Tanrım, Sindirella gibi! Saat gece yarısını vurdu ve büyü bozuldu."

"Hemen hemen."

"Peki bugün ona ne söyleyeceksin?"

"Henüz tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum - sadece bir şeylerin söylenmesi gerektiğini hissediyorum. Aramızdaki ilişkinin garipleşmesini istemiyorum. Son birkaç gündür birbirimizi çok daha iyi tanıdık ve ben gerçekten arkadaş olmak istiyorum."

"Daha fazla olma şansınız yok mu?"

"İmkânı yok. Şu anda olmaz. Odaklanmam gereken o kadar çok şey var ki

-Bir ev, bir iş bulmak, çocukları yerleştirmek ... ve yeniden bir ilişkiye başlama düşüncesi beni kesinlikle korkutuyor. Sadece Henry ile değil, *herhangi biriyle*."

İç çekti. "Anladım."

"Harika bir adam, çok çekici ve *çok* iyi öpüşüyor, kabul ediyorum ama başımı dik tutmam ve ayaklarımı yere basmam gerekiyor."

"Tanrım, çok olgun ve sorumluluk sahibisin. Başka biri olsa, 'Bana hemen tüm ateşli seksi ver!' derdi."

Gülerek arabayı vitese taktım. "Evet, bu benim tarzım değil. Ama gitsem iyi olacak. Öğlene kadar dönmüş olmam lazım."

"Tamam. Akşam yemeği için Mack ve Frannie'lerde görüşürüz." "Şarap getir. Ve bana şans dile!"

ON BEŞ DAKİKA SONRA, Henry'nin evini s o r u n s u z c a buldum ve arabayı garaj yoluna çektim. Bir an arabada oturup evine baktım; bitişik garajlı, siyah panjurlu, önü cumbalı, tuğladan bir çiftlik evi. O ve eski sevgilisinin evin önüne ilk kez geldikleri anı merak ettim. Hayallerindeki ev bu muydu? Hayatlarının geri kalanını burada mı geçirmeyi hayal etmişlerdi? Henry burada tek başına kalmayı mı planlıyordu? Eğer öyleyse, sonunda yeniden evlenip bir aile kurmayı deneyecek miydi? Yoksa fikrini değiştirip evlat edinmeyi mi deneyecekti?

Bu seni ilgilendirmez, Sylvia. Yeniden bir araya getirmen gereken kendi hayatın var. Henry senin bir sonraki iyi sebebin değil. O yetişkin bir adam ve ne zaman

hayatına devam etmeye hazırsa, edecektir. Sadece oraya git ve hala onun arkadaşı olduğunu bildiğinden emin ol.

Motoru kapatarak arabadan indim ve aceleyle ön verandaya çıktım. Derin bir nefes aldıktan sonra, panjurlarla uyumlu olması için siyaha boyanmış kalın ahşap ön kapıya birkaç kez vurdum.

Henry kapıyı açtı, kot pantolonu ve kolunda delik olan siyah tişörtüyle sert, buruşuk ve seksi görünüyordu. Ayakları çıplaktı ve saçları nemliydi, sanki duştan yeni çıkmış gibiydi. Yüz ifadesinden beni gördüğüne şaşırdığı anlaşılıyordu. "Sylvia. Merhaba."

"Merhaba. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki." Kapıyı ardına kadar açtı ve ben de ön salona adım attım. Hemen demlenen kahvenin ve yanan odunun kokusunu aldım.

Etrafıma bakındım. Sol tarafımda bir ofis, sağ tarafımda ise yemek odası vardı. Tam karşımda ise şöminesinde ateş yanan bir aile odası görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla evin her tarafı meşe döşeliydi, bu yüzden karlı botlarımı çıkardım ve üzerinde HOŞ GELDİNİZ yazan bir halının üzerine bıraktım.

Henry kapıyı arkamdan kapattı ve saçlarını biraz karıştırdı. "Paltonu alayım, gerçekten bir palto giydiğini gördüğüme sevindim."

Güldüm ve omuz silktim. "Teşekkürler."

Ceketimi koridordaki dolaba astıktan sonra bana döndü. "Sana bir şey getireyim mi? Kahve ya da çay?"

"Kahve kulağa hoş geliyor." Onu, bir tarafı mutfak ve kahvaltı köşesine, diğer tarafı da muhtemelen ebeveyn yatak odasına açılan aile odasına kadar takip ettim. "Evinizi beğendim. Güzel bir açıklık hissi var."

"Teşekkürler." Mutfığa gitti ve dolaptan üzerinde yeşil Cloverleigh Farms logosu olan beyaz bir kupa aldı. "Burayı satın aldığımızda oldukça kapsamlı bir tadilat yaptık."

Etrafıma bakındım. "Noel ağacı yok, ha?"

"Bu yıl zahmet etmemeye karar verdim. Zaten o kadar çok evde değilim." Bana cezveden bir fincan kahve doldurdu. "Kusura bakmayın, kremam yok ama şeker ister misiniz?"

"Sadece biraz, teşekkürler."

"Devam et ve otur. Ben sana getiririm."

Koyu kahverengi deri koltuğa doğru yürüdüm ve şömineye bakan bir uca kendimi bıraktım. Etrafıma baktığımda Henry'nin evi sadece

Tıpkı onun gibi - dekor erkeksi bir şekilde rustikti, ama aynı zamanda güzeldi, arada sırada lüksü sevdiğini gösteren dokunuşlar da vardı. Önümdeki sehpanın üzerinde şarapla ilgili birkaç büyük boy ciltli kitap vardı. Şömine rafı geri kazanılmış ahşaptan yapılmıştı ve üzerinde birkaç siyah beyaz fotoğraf, bir çift ferforje şamdan, bir yığın eski kitap ve küçük bir bitki vardı. Aslında odanın etrafında birkaç bitki vardı. Sol tarafımdaki duvar tamamen ahşap raflarla kaplıydı.

-Televizyonu ortadaydı ve geri kalanı kitaplar, çerçeveli fotoğraflar ve seyahatlerinden hatıra gibi görünen şeylerle doluydu.

Hepsini incelemek ve onlar hakkında sorular sormak istedim - o eski haritayı nereden almıştı? Dünyada en çok hangi yeri seviyordu? Üzüm bağlarını plajlardan daha mı çok seviyordu? Şehirdeki lüks otelleri mi yoksa dağlardaki küçük kulüpleri mi severdi? Okyanus mu yoksa göl insanı mıydı? Kar kayağını mı yoksa su kayağını mı tercih ederdi? Dünyadaki tüm paraya sahip olsaydı, yine de burada yaşar ve yaptığı şeyi yapar mıydı?

Kanepenin diğer ucunda yumuşak deve tüyü renginde kalın çift örgü bir battaniye vardı ve birinin bunu onun için yapıp yapmadığını merak ettim. Bir an için, ikimizi böyle bir kış öğleden sonrasında, ona ve birbirimize sarılmış bir şekilde, tam burada, kanepede hayal ettim. Birine yakın olma hissini, o zahmetsiz, kolay şefkati özlemiştim. Bunu bir daha hissedebilecek miydim?

Biraz sonra Henry elinde iki fincan kahveyle geldi ve birini bana uzattı. "Al bakalım. Daha tatlı istersen haber ver."

"Eminim iyidir." Yudumladım, dilimi yaktım ve sessizce acı çektim, bu konuşmaya nasıl başlayacağımdan tamamen emin değildim. Buraya neden geldiğime odaklanmakta zorlanıyordum; tek düşünebildiğim karanlıkta bana yakın duran bedeniydi. "Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsundur."

Kendini kanepenin diğer ucuna, benden olabildiğince uzağa bıraktı. "Oldukça iyi bir fikrim var."

Bir yudum daha aldım. "Dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Yüz ifadesi kaş çatmakla yüz buruşturmak arasında bir şeydi. "Bunun için özür dilerim. Haddimi aştım."

"Henry, değildi."

"Evet, öyleydi ve evinizden ayrıldığımdan beri bunun için kendime kızıyorum."

"Lütfen yapma." Kahve fincanımı önümdeki masaya koydum ve ona yaklaştım. Elimi koluna koydum, teni sıcacıktı. "Sorun yok. Üzgün olmana gerek yok. Üzgün değilim."

"Sen değil misin?"

"Hayır." Arkama yaslandım. "Biri beni bu şekilde öpmeyeli ne kadar oldu biliyor musun?"

Başını salladı, cevabı bilmekten neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Gerçekten uzun bir süre. Ve iyi hissettirdi. O kadar iyiydi ki bitmesini istemedim." Bir an için neredeyse gülümseyecek sandım.

"Yine de bunu yapmamalıydım." Kaşları inatçı bir şekilde çatıldı. "Ben senin ailen için çalışıyorum. Zor bir dönemden geçiyorsun. Ne istediğimi bilmiyorum." "Çünkü bunu bilmek için çok erken Henry." Arkama

yaslandım ve Ellerini kucağıma koydu. "Sen ve ben, hala iyileşiyoruz. Ve bu sorun değil. Ama benim için bu iyileşme sürecinin bir parçası da kendi tenimde yeniden iyi hissetmeyi öğrenmek. Bana kendimi güzel, seksi ve *arzulanır* hissettirdin."

"Sen bunların hepsisin," dedi çabucak.

Gülümsedim, tenimin altında bir sıcaklık uğulduyordu. "Sen de öylesin."

Bana acı çekiyormuş gibi bir bakış attı. "Tanrı aşkına, Sylvia. Bana böyle şeyler söylememelisin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü aklıma fikirler getiriyor."

"Fikirler bize zarar vermeyecek. Davranışların konusunda sana güveniyorum." "Belki bunu da yapmamalısın."

"Elimde değil." Her şeye rağmen gülümsedim. "Herkes güvenme eğiliminde olduğumu biliyorsun. Ve eğer kocaman bir pislik çıkarsan çok kızarım. Ama kalbim bana senin öyle biri *olmadığını* söylüyor."

Derin bir nefes aldı ve saçlarını karıştırarak yavaşça nefes verdi. "Ben o adam değilim. Sadece ... geçici olarak kontrolümü kaybettim. Ama dediğim gibi, bir daha olmayacak."

"Ama yine de arkadaş olabiliriz, değil mi?"

"Sanırım öyle." Tam olarak emin görünmüyordu.

"Umarım öyledir, Henry." Tekrar öne doğru eğildim ve bu kez elimi bacağına koydum. "Çünkü senin gibi bir arkadaşaya ihtiyacım var."

Gözleri elimdeydi. "Tamam, ama bana dokunmayı gerçekten bırakmalısın."

Güldüm ve elimi ondan çektim. "Bunu yapabilirim." "Ve o kırmızı elbiseyi bir daha benim yanımda giyme."

"Anlaştık."

"Ve belki o parfüm de değildir." Titreyen bir nefes çekti içine. "Çok güzel kokuyor."

İki elimi de avuç içlerim ona bakacak şekilde kaldırdım. "Ellerimi kendime saklayacağım, sadece paçavra giyeceğim ve kokusuz sabun kullanacağım. Bu işe yarar mı?" Ama ayak parmaklarım karıncalanıyordu - elbisemi beğenmişti! Parfümümü beğendi! Ona dokunduğumda baştan çıkıyordu!

Kendimi "evet" kutucuğunun işaretli olduğunu görünce notu geri alan kız gibi hissettim - benden hoşlanmıştı!

"Sen de kafana bir torba geçirebilir misin?" diye sordu. Güldüm. "Biliyor musun, *sen* de işi kolaylaştırmıyorsun." "Kolaylaştırmıyor muyum?"

Başımı salladım. "Hayır, sen çok yakışıklı ve çok zekisin ve bana ceketini vermek ya da güzel olduğumu söylemek gibi bir şey yaptığın her seferinde içim eriyor."

"Bu yüzden çantayı takmanı istiyorum. Ne kadar güzel olduğunu *göremezsem* belki unuturum."

Ona gülümserken yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Yine yaptın."

"Üzgün olduğumu söyledim ama pek yalancı biri olmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum." Kanepeye geri döndüm ve artık içilebilecek kadar soğumuş olan kahvemi elime aldım. "Bu özelliğini seviyorum, dürüstlüğünü. Hayatım boyunca yetecek kadar yalan duydum."

O da kahvesini yudumladı ve belki de şimdi ilerlemek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Normal bir yere, gergin ya da garip hissetmeden sohbet edebileceğimiz bir yere ulaşmaya çalıştım.

"Dün gece hediyeler konusunda bana yardım ettiğin için tekrar teşekkürler," dedim. "Çocuklar bu sabah çok heyecanlıydı."

"Yardım ettiğime sevindim. Keaton teleskopunu beğendi mi?" Başımı salladım. "Kurmak için çok heyecanlandı."

"Peki ya Whitney? En sevdiği hediye neydi?"

"Muhtemelen gülünç derecede pahalı göz farı paleti. Noel yemeğinde ortaya çıkmasından biraz korkuyorum."

Kıkırdadı. "Mack'in evine mi gidiyorsun?"

"Evet. Öyle mi?" Bu ihtimalden heyecan duyarak sordum. "Hayır. Başka bir arkadaşımın evine gidiyorum."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmemeye çalıştım. Elbette

başka arkadaşları da vardı. "Mack bu akşam kızları yeni kızakla gezmeye getirecek.

Öğleden sonra. Sen de gelmelisin."

"Teşekkürler, ama yapmam gereken bazı şeyler var."

"Yaptığınız şeylerin atlı kızakla gezinti ve sonrasında sıcak çikolata kadar eğlenceli olduğunu sanmıyorum. Belki arada bir kartopu savaşı bile olur."

Sırıttı. "İyi bir kartopu savaşını severim."

"Fikrinizi değiştirirseniz, davetlisiniz."

"Teşekkürler," dedi ama içimden bir ses gelmeyeceğini söylüyordu.

Kupama baktım ve başparmağımla kulpunu ovuşturdum. "Biliyor musun, sana söylemek istedim. . . Doğurganlık tedavilerinden geçmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben de hamile kalamadım."

"Özür dilerim."

Ona hüzünlü bir gülümseme sundum. "Teşekkür ederim. Tüp bebek benim için işe yaradığı için kendimi çok minnettar hissediyorum. Neden hamile kalamadığının cevabını hiçbir zaman alamadım - sanırım inatçı, meydan okuyan yumurtalar. Her neyse, geçen gece bundan bahsetmedim çünkü kendimi kötü hissettim. Benim durumumu sizinkiyle kıyasladığımı düşünmenizi istemedim. Belli ki şanslıydım ve-"

"Suçlu hissetmene gerek yok, Sylvia. Ben senin adına mutluyum. Yaşadıkların için üzgünüm, çünkü ne kadar zor olduğunu biliyorum, ama iki mükemmel çocuğa sahip olduğun için kendini kötü hissetmene gerek yok. Benim ailem yok diye kimseye ailesini çok görmem."

Tanrım, o çok iyi bir adamdı. Karısının evlilikten vazgeçmiş olması gerçekten berbattı. Yargılayıcı olmamaya çalışıyordum -ne de olsa olaylara onun tarafından bakmıyordum- ama Henry gibi bir adamın gitmesine nasıl izin verdiğini merak etmemek elde değildi. Yine bir gün yeniden evlenip bir aile kurmayı deneyip denemeyeceğini merak ettim.

Ama bu gerçekten beni ilgilendirmezdi.

Son bir yudum aldım ve kupamı yere bıraktım. "Muhtemelen geri dönmeliyim. Kahve ve konuşma için teşekkürler. Dün gece bıraktığımız şeyler yüzünden kendimi gerçekten kötü hissediyordum."

"Ben de öyleydim." Ayağa kalktı. "Uğradığına sevindim."

Ayağa kalktım, neredeyse elimi omzuna koyacaktım ama sonra hatırladım - dokunmak yok. Ellerimi hızla koltuk altlarına soktum. "Neredeyse kural ihlali. Özür dilerim. Buna alışmak biraz zaman alabilir."

Güldü ve beni ön kapıya kadar takip etti. "O kırmızı elbiseyi bir daha giyme yeter, her şey yoluna girecek."

Botlarımı çekiştirdim. "Onu gardırobumdan sonsuza dek çıkaracağım."

"Güzel." Dolaptan paltomu aldı ve uzattı; kollarımı içine soktum ve fermuarını çektim.

Onunla tekrar karşılaştığımda, geldiğimde olduğundan çok daha rahat görünüyordu - belki tamamen rahat değildi ama en azından daha az gergindi. "İyi miyiz?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Biz iyiyiz."

"Güzel." Sırıttım. "Sana sarılıp vedalaşırdım ama-"

"Sakın buna cüret etme." Etrafımda dolaştı ve kapıyı açtı. "Şimdi seni dışarı atmadan önce git buradan."

"Gidiyorum, gidiyorum." Ama yolun yarısına geldiğimde omzumun üzerinden ona baktım. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller. Ailene en iyi dileklerimi ilet."

"Veririm. Bye."

"Güle güle."

Aceyleyle babamın Cadillac'ına gittim ve çalıştırdım, garaj yolundan geri geri çıkarken ona son bir kez el salladım.

On beş dakika sonra eve vardığımda hem rahatlamış hem de biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordum ki bunun tamamen haksızlık olduğunu fark ettim. Bir şey denemediği için mutlu olmalıydım, değil mi? Oraya gitmemin tüm amacı, ona hâlâ arkadaş olduğumuz konusunda güvence vermek ve bu ilişkinin güvenli sınırlarını kesin olarak belirlemektir.

Tekrar öpüşemezdik. Birbirimize dokunamazdık. Benim kırmızı elbiseyi giymeme, onun da bana güzelim demesine izin yoktu. Eğer bu sınırlar içinde kalırsak, birbirimize karşı hissettiğimiz kabaran arzu eninde sonunda azalacaktı, değil mi?

Tabii ki olacaktı. Öyle olmalıydı. Dün gece ikimiz için de duygusaldı - ilk yalnız Noel arifemizdi ve teselliye birbirimizde aramıştık.

Ama itiraf etmeliydim ki bir *yanım* bugün birbirimize şöyle bir bakıp dün gece kaldığımız yerden devam edeceğimizi umuyordu. Bu pervasızca, yanlış ve sorumsuzca olurdu ama o küçük parçam kesinlikle hayattaydı, alıngandı ve kafesini tekmeliyordu.

Bunca zaman sonra onu serbest bırakmak iyi hissettirecekti.

SEKİZ

OceanofPDF.com

HENRY

Sylvia'nın arkasından kapıyı kapattım ve bir dakika önce kendime acıyıp bir dakika sonra kendimden nefret ederek uzandığım kanepeye geri döndüm.

Dün gece yaptığım şeye hâlâ inanamıyordum.

Aslında bu doğru değil, buna kesinlikle inanabilirdim. Geçen gece şaraphaneye girdiğinden beri onu öpmeyi düşünüyordum. Ama bu şekilde kontrolümü nasıl kaybetmişim? Hayvan mıydım ben?

Belki Noel Baba'yı suçlayabilirim. Eğer o olmasaydı, gecenin bu saatinde orada olmazdım, onunla evli olmanın hayalini kurmazdım, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmek, bir anlığına benimmiş gibi davranmak için o dürtüye boyun eğmezdim.

Ama o benim değildi - bu Kris Kringle kadar bir fanteziydi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, o burada olduğu için kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğime karar vermeye çalıştım. Daha iyi, diye tahmin ettim. Sadece kızgın olmadığını değil, o öpücükten gerçekten keyif aldığını duymak da güzeldi. Kendisini seksi ve güzel hissetmesini sağlamıştım ki -inanılmaz bir şekilde- uzun zamandır kimse ona bunu hissettirmemişti.

Ama ben de hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Daha fazlasını istiyordum ve alamıyordum.

Telefonum sehpanın üzerinde titredi ve kontrol ettiğimde ağabeyim Anthony'nin Indiana'dan aradığını gördüm. Muhtemelen sadece Mutlu Noeller demek ve gönderdiğim hediyeler için teşekkür etmek için arıyordu - ya da en azından karısı arıyordu. Alison bu yıl Noel'i onlarla ve dört çocuğuyla birlikte kutlamam için bana yalvarmıştı ama ona işten o kadar uzun süre ayrılamayacağımı söylemiştim. İkisi de evli ve çocuklu olan iki küçük erkek kardeşim de tatillerde onları ziyaret etmem için beni davet etmişti ama ben onlara

aynı bahane. Tamamen yalan değildi ama bahanenin altında, tatilleri kardeşlerimin mutlu ailelerini kıskanarak geçirme isteksizliği yatıyordu. Belki boktan ve bencilceydi ama şu anda bunu kaldıramazdım. Gelecek yıl farklı olacaktı.

Umuyordum.

Kendimi suçlu hissederek Anthony'den gelen telefona cevap verdim ve hem onunla hem de Alison'la konuştum, gönderdikleri hediyeler için teşekkür ettim ve arka planda çocukların yeni oyuncakları için heyecanla bağırımlarını dinledim. Diğer kardeşlerim Mark ve Kevin'a ulaştım ve konuşmayı iki kez daha tekrarladım - hediyeleri için minnettarlığımı ifade ettim, onlara ve ailelerine Mutlu Noeller diledim, iyi olduğumu ve daha sonra arkadaşlarımla takılmak için planlarım olduğunu söyledim. Alison biriyle görüşüp görüşmediğimi sordu, ben de hayır dedim. Ne kadar genç olduğumdan ve tekrar dışarı çıkmam gerektiğinden bahsetmeye başladığında, hazır olmadığımı söyleyerek sözünü kestim, ancak artık Sylvia da işin içinde olduğu için bu tam olarak doğru değildi.

Ben Kevin ile telefonda konuşurken Mack mesaj atarak Noel yemeği için evlerine davet edildiğimi hatırlattı ama ben yine başka planlarım olduğunu söyledim. Sylvia'yla aynı masada oturmanın bugün bir faydası olmayacaktı.

Her neyse, bu bir yalan değildi - bir süre önce, bölgedeki bir başka şarap üreticisi olan arkadaşım Lucas Fournier'in ailesiyle birlikte Noel yemeği yemek için yaptığı daveti kabul etmiştim. Lucas ve eşi Mia, Old Mission Yarımadası'nda bir şaraphane olan Abelard Vineyards'ı işletiyorlardı ve o ve ben küçük ölçekli, sorumlu çiftçilik ve eski dünya tekniklerinin yeni ortamlara uyarlanması konusunda aynı görüşleri paylaşıyorduk. Ailesinin Güney Fransa'da bir şaraphanesi vardı ve bir yaz hasatta çalışmak için oraya gittiğimde tanışmıştık. Aslında bana Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki iş ilanından bahseden de oydu. Yıllar geçtikçe onunla çok iyi arkadaş olmuştuk ve Renee'yle ben de onlarla sık sık sosyalleşirdik... Ta ki Renee artık üç çocuğuyla birlikte olmayı kaldıramaz hale gelene kadar.

Bir yanım iptal edip Noel gününün geri kalanını viski içerek, Mark'ın çocuklarının Fargo'dan gönderdiği çikolata kaplı patates cipslerini yiyerek ve eski Jimmy Stewart filmlerini izleyerek geçirmek istiyordu ama Lucas ve Mia'yı seviyordum. Onları bir süredir görmemiştim ve beni John Sawyer'a tavsiye ettiği için ona hep minnet borçlu olduğumu düşünmüştüm. Ayrıca, evde yatıp kalkmak beni daha iyi bir ruh haline sokmayacaktı ve

İş söz konusu bile olamazdı. Ya Sylvia kamyonetimi görüp beni aramaya gelirse?

Davranışlarım konusunda bana güveniyordu ve ben de öyle yapacağımı söylemiştim. Ama bu kolay olmayacaktı.

"HI, HENRY! MUTLU NOELLER!" Mia Fournier bana sarılmadan önce iki yanağını da öptü. Kısa boylu ve ince yapılıydı, omuz hizasında kahverengi saçları ve parlak, içten bir gülümsemesi vardı.

"Mutlu Noeller." Ona bir şişe şarap ve bir kutu çikolata kaplı kiraz uzattım.

"Mmmm, teşekkür ederim," dedi ve etkileyici evlerinin büyük meşe kapısını arkamdan kapattı. Şaraphaneleri Cloverleigh Farms'a benziyordu, çünkü bizimle aynı üzümleri yetiştiriyorlardı, tesislerinde düğünler ve diğer etkinlikler düzenliyorlardı ve mükemmel bir üne sahiplerdi, ancak biraz daha küçüktü ve tarz olarak çok farklıydı. Cloverleigh bir Amerikan çiftliği hissini korurken, Abelard bir Fransız şatosu görüntüsünde inşa edilmişti, bu da Lucas'ın mirasına ve onların geçmişine bir selamdı - aslında Fransa'da tanışmışlardı. Dik eğimli çatısı, kireçtaşı cephesi ve köşe kuleleriyle evleri Fransız kırsalına mükemmel bir şekilde uyacaktı.

Biri kız biri erkek iki çocuk, avazları çıktığı kadar bağırarak koşturuyor, arkalarından da kendilerinden birkaç yaş küçük, ağabeyi ve ablasına yetişmekte zorlandığı her halinden belli olan bir çocuk geliyordu. Hatta ayağı takıldı ve yüzüstü düştü. Ama çocuk hiç vakit kaybetmeden kendini toparladı ve beni güldürerek tekrar koşmaya başladı.

Mia iç çekti. "Hepsinin geri gelip seni karşılamasını isterdim ama bağırarak enerjim yok. Bu sabah hediyeleri açmak için *çok erken* kalktılar ve o zamandan beri böyle devam ediyorlar."

İçimdeki kıskançlık duygusunu bastırdım. "Eminim."

"İçeri gel." Onu takip etmemi işaret etti. "Lucas mutfakta. Akşam yemeğine gelecek başka insanlar da var ama henüz gelmediler. Arkadaşlarım Coco ve Nick Lupo ile çocukları; asistanım Skylar Pryce, kocası Sebastian ve çocukları."

"Elbette, onları tanıyorum. Sebastian Pryce benim avukatım aslında."

"Öyle mi?" Mia omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Harika bir adam."

"Öyle."

Mia, "Arkadaşım Coco tatilden sonra Cloverleigh Farms'ta mülakata girecek," diye ekledi.

"Oh, gerçekten mi? Hangi pozisyon için?"

"Görünüşe göre April etkinlik planlama konusunda yardım arıyor. Coco ve ben Detroit'te birlikte bir etkinlik planlama işi yürütüyorduk, onlar buraya taşınmadan önce o işi devraldı ve kendi başına yürüttü. Tam bir profesyonel. Sadece yarı zamanlı bir iş arıyor ama Chloe arayıp tanıdığım biri olup olmadığını sorduğunda aklıma hemen o geldi."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedim doğal taş ve ahşapla dolu geniş ve havadar bir alan olan mutfağa girdiğimizde.

Lucas mermer kaplı adada durmuş havuç doğruyordu ama beni görünce bıçağı bıraktı ve elimi sıkmak için öne çıktı. "Selam yabancı. Nasılsın?"

"Güzel."

"Geldiğiniz için teşekkürler. Sana içecek bir şey getireyim mi? Bira? Bir kadeh şarap? Kokteyl?" Lucas mükemmel İngilizce konuşuyordu ama yine de iki dil konuşarak büyümüş birinin hafif aksanını koruyordu.

"Şarap iyidir."

Mia bıçağa uzandı. "Neden bir şişe açıp bana bir bardak doldurup kütüphaneye gitmiyorsunuz? Burada işleri biraz ben halledebilirim."

Lucas bana baktı ve bir kolunu karısına dolayarak onu kafasından kavradı. "Benden kurtulmaya çalışıyor. Muhtemelen havuçları onun istediği gibi doğramıyorumdur."

"Kes şunu," diye itiraz etti Mia gülerek ve koluna vurarak. "Senden kurtulmaya çalışmıyorum. Sadece bir süredir birbirinizi görmediğinizi biliyorum."

Lucas onun başının tepesini öptü ve gitmesine izin verdi. "Teşekkürler aşkım." Bana, "Açmak için can attığım bir şişe Burgonya şarabım var," dedi.

"Mükemmel," dedim, Lucas'ın karısıyla kurduğu kolay ilişkiye duyduğum kıskançlık duygusunu bastırarak. Renee ve ben hiç böyle bir şey yaşamış mıydık? Eğer öyleyse bile hatırlayamıyordum.

Lucas ve ben kütüphanede deri koltuklarda oturup Burgonya şarabı içiyor, geçen sezonun hasadını ve bu kış neler görebileceğimizi tartışıyorduk.

Sonunda diğer konuklar da geldi ve mutfağa geçtik, herkes yemek hazırlıklarına katıldı ve ardından yemek salonuna geçtik.

mutfağı yemek için çocuklara devrediyor.

Coco ve Nick'in dört çocuğu vardı; üç siyah saçlı, siyah gözlü, okul çağında oğlan ve bir tane de küçük, çekik gözlü, hâlâ ayakları üzerinde duramayan bir kız. Taş zeminde bir kez tökezledi ve Nick onu kucağına alıp sarıldı, gözyaşlarını kuruladı.

Skylar ve Sebastian'ın üç yaşlarında olduklarını tahmin ettiğim biri kız biri erkek ikizleri vardı. Fournier'lerin üç çocuğu da bu karışıma eklenince mutfaktaki piknik masası tam bir kaosa dönüşüyordu. Ebeveynlerden biri ya da diğeri birinin etini kesmek, dökülen bir şeyi silmek ya da bir tartışmaya son vermek için sürekli yemek masasından kalkıyordu. Yine de buna da imrenirdim. Yetişkin masasındaki tek bekar ve çocuksuz kişi olduğumu fark etmemek zordu. En azından kimse Renee'yi sormadı.

Yemekten sonra büyükler büyük odada kahve ve tatlı eşliğinde otururken çocuklar da Noel ağacının yanında yerde oyunlar oynadılar. Saat sekiz civarında diğeri iki aile toparlanıp iyi geceler diledi ama Lucas benim burada kalmamı istedi. "Maymunların yatmasına yardım edeyim, sonra hemen aşağı inerim. Kendini evindeymiş gibi hisset."

"Acelesi yok," dedim, sırtında oğluyla odadan çıkışını izlerken. Mia diğeri ikisini çoktan üst kata çıkarmıştı.

O yokken telefonumdan sosyal medyada gezinerek, herkesin neşeli Noel sabahı fotoğraflarına bakarak kendime işkence ettim. Tabii ki bu beni daha da kötü hissettirdi, bu yüzden telefonumu bir kenara bıraktım ve bir bahane uydurup gitsem mi diye düşündüm. Gittiğim her yerde, hatta lanet olası internette bile kendimi tuhaf biri gibi hissetmekten bıkmıştım.

Ama tam ayağa kalkacakken Lucas bir elinde bir şişe, diğeri iki bardakla geri döndü. "Bitti," dedi. "Peki biraz viskiye ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Bir bardak doldurdu ve bana uzattı. "Bu gece geldiğine sevindim. Geleceğinden emin değildim."

Omuz silktim, viskimi bir o yana bir bu yana eğerek kehribar rengi sıvının bacaklarının bardağı kaplamasını izledim. "İptal etmeyi düşündüm. Ama bir pislik olmak istemedim."

"Ne zamandan beri?"

Sırıtan yüzüne parmağımı gösterdim.

"Ciddiyim," diye devam etti. "Mia ve ben burada olmana çok sevindik. Son zamanlarda tam bir münzevi gibiydin."

"Evet, şey... İşte çok meşguldüm."

"Gerçekten mi? Yoksa sorunlarınızla yüzleşmekten kaçınmak için kendinizi yerin dibine mi sokuyorsunuz?"

Ona sinirli bir bakış attım. Lucas psikoloji okumuş ve birkaç yıl üniversitede psikoloji dersleri vermişti. Bazen insanları analiz etme alışkanlığına geri dönüyordu.

"Bak, bana siktir olup gitmemi söyleyebilirsin ama konuşmak istersen ya da her neyse, ben buradayım."

Cevap vermek yerine viskimden bir yudum daha aldım. "Bu '*siktir git, Lucas*' mı?"

Alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Çok yakın."

"Peki, tamam. Bana iyi olduğunu söylersen sana inanırım ve seni rahat bırakırım."

"Sana söylüyorum, ben iyiyim. Her şeyi kabullenmek biraz çaba gerektiriyor ama zaman, viski ve porno sayesinde bunu başarıyorum."

Güldü ve kadehini kaldırdı. "Belki de biriyle yatman gerekiyordur."

"Bana mı söylüyorsun?"

"O zaman git biriyle yat." "O kadar kolay değil."

Bana inanmayan bir bakış attı. "Öyle değil mi? Yani, oraya gitmeyeli uzun zaman oldu ama sorun yaşayacağını sanmıyorum."

"Sadece bir sonraki istekli kadını becermek isteseydim belki de olmazdı." Bardağıma baktım. "Ama istemiyorum."

Lucas bir an sessiz kaldı. "Aklında istekli *olmayan* biri var mı?"

"Karmaşık bir durum."

Bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Karmaşık benim en sevdiğim kelime.

Devam et."

Bir yudum daha aldım ve Lucas'la Sylvia hakkında konuşmanın bilgeliğini tartıştım. Bir yandan, ona olan ilgimi daha gerçek hale getiriyormuşum ya da ondan bahsederek ona daha fazla güç veriyormuşum gibi tehlikeli hissediyordum. Diğer yandan Lucas iyi bir arkadaştı, bu konularda zekiydi ve bir şeyleri yüksek sesle söylemek iyi hissettirebilirdi. "Ben Sylvia Sawyer."

"Ah." Lucas bir içki aldı. "Hatırlat bana. John'un en büyük kızı, değil mi? Evli mi? Kaliforniya'da mı yaşıyor?"

"Doğru. On beş yıldır evliydi. Yakın zamanda boşandı ve iki çocuğuyla birlikte buraya geri taşınıyor. Kocasını tam bir sık kafalıydı.

Onu zaten hamile olan başka biri için terk etti." "Siktir, bu çok boktan. Yıkılmış olmalı."

"Evet." Bardağımdakini bitirdim. "Gerçekten incinmişti ve tekrar eve dönmesi yeniden başlama çabasının bir parçası. Onu daha önce hiç bu kadar iyi tanıımıyordum ama eve döndüğünden beri çok konuşuyoruz."

"Muhtemelen konuşacak çok şeyiniz vardır." Lucas viski şişesine uzandı ve bana birkaç parmak daha doldurdu.

"Öyle. Bu da sorunun bir parçası. Onunla konuşmak gerçekten çok kolay ve kendimi ona kimseye anlatmadığım şeyleri anlatırken buluyorum. Evliliğim, ayrılık ve nasıl *hissettiğim* hakkında konuşurken." Başımı salladım. "Eve geleli bir hafta bile olmadı. Bu çok saçma."

"Bu saçma değil. Onun yanında rahat oluyorsunuz çünkü sizi anladığını biliyorsunuz. Benzer -ve zor- bir hayat deneyimi yaşıyorsunuz."

"Ama mesele sadece bu değil." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum. "O kadar güzel ki. Ve tatlı. Ve savunmasız. Her zaman iyi biri olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onun hakkında hiç de iyi *olmayan şeyler düşünmeden* edemiyorum. Hiç de hoş değiller. Düpedüz iğrençler."

Lucas kıkırdadı. "Sorun değil. Kendi kirli düşüncelerine sahip olmaya hakkın var." "Evet ama dün gece düşünmekten fazlasını yaptım."

Durakladı. "Ne yaptın?" "Onu öptüm."

"Onun iradesine karşı mı?"

"Hayır. Öyle değildi. Ama biraz ani oldu. İkimiz de istemiş olsak da çok erken olduğunu biliyoruz. Hâlâ iyileşmekte olduğunu söyledi ve benim de iyileşmekte olduğumu biliyor."

"Kulağa çok akıllı ve kendinin farkında gibi geliyor."

"Öyle." Kaşlarımı çattım. "Ama becermek istediğim onun öz farkındalığı değil."

Lucas güldü ve ben de elimdeki bardağı sehpanın üzerine bırakıp yüzümü ellerime gömdüm. "Tanrım, ben tam bir pisliğim. Bana bu zavallı kadını rahat bırakmamı söyle."

"Yapabilirim ama bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Sen bir pislik değilsin, Henry. Uzun zamandır gerçekten mutsuz olan bir adamsın, yalnızsın, kırgınsın ve hayal kırıklığına uğramışsın ama bir pislik değilsin. Onu incitecek hiçbir şey yapmazsın."

"Biliyorum, ama ..." Yenilgiyle tekrar arkama yaslandım. "Eski kocası gibi pisliklerin her şeyi ellerine vermesi gerçekten berbat bir şey - mükemmel

Eş, harika çocuklar, rüya gibi bir hayat... Ve her şeyi bırakıp yeniden başlayabiliyorlar. Bu onlar için çok kolay."

"Çünkü onlar narsist. Ve kendilerinden başka kimseyi umursamazlar. O daha iyisini hak ediyor, Henry."

"Evet." Bardağımı aldım ve bir yudum içtim.

"Ama aynı zamanda şu anda kim olduğunu ve ne istediğini anlamak için ihtiyaç duyduğu zamanı da hak ediyor - ve siz de öyle. Bence bu durumda yavaş gitmek akıllıca olur. Temkinli olun. Belki de kendinizi dün gece yaptığınız şeyi yapmak isteyeceğiniz durumlara sokmayın."

"Evet." Çenemi ovuşturdum. "Şarap imalathanesinde çalışmak istiyor. Benden ona öğretmemi istedi."

Lucas hiçbir şey söylemeden eğildi ve bardağıma biraz daha viski doldurdu. "Metanet, dostum."

Bardağımı kaldırdım. "Umarım biraz vardır."

OceanofPDF.com

DOKUZ

OceanofPDF.com

SYLVIA

"Ee? Ne oldu?" April ceketini çıkarır çıkarmaz beni Mack ve Frannie'nin oturma odasında köşeye sıkıştırdı ve kanepede yanıma çöktü.

"Konuştuk," dedim, başka kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Güvendeymişiz gibi görünüyordu. Ailelerimiz Mack ve Frannie'ye akşam yemeği için yardım ediyordu ve çocuklar da masayı hazırlamakla görevlendirilmişti. Chloe Oliver'ın ailesinin evinde, Meg de Noah'nın annesinin evindeydi.

"Daha fazla detaya ihtiyacım olacak, lütfen."

Omuzlarımı kaldırdım. "Sürekli özür dilemeye çalıştı ama ona buna gerek olmadığını söyledim. Bir daha olmayacağını söyledi, ben de bunun en iyisi olacağını kabul ettim. O kanepenin kendi tarafında kaldı, ben de kendi tarafımda kaldım."

"Bu kadar mı?" April biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Boşuna şarap getirmişim."

"Peki, ne olmasını bekliyordun?" "Açıkçası?

Daha fazla kış kapma."

"İtiraf etmeliyim ki bunu düşündüm. Son bir yıldır kendimi pek arzulanır hissetmiyordum. Ve şimdi aniden birinin bana güzel ve seksi olduğumu ve beni *istediğini* söylemesi ... kafamı karıştırıyor. Bunları duymak çok iyi hissettiriyor, *daha fazlasını* istiyorum. Uyuşturucu gibi bir şey." Omuz silktim. "Belki o da böyle hissediyordur."

"Yani bunun sadece yüzeysel bir cazibe olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kim bilir?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Muhteşem, hassas ve zeki biri ve fiziksel çekim kesinlikle güçlü. Ama buraya geleli bir hafta bile olmadı. Güzel bir arkadaşlığı mahvetmeye değmeyeceği konusunda anlaşıştık."

ailemiz için çalışıyor. Bu konuda kendini çok garip hissediyor ve ben de onu suçlamıyorum."

April iç çekti. "Evet. Ben de öyle."

"Ayrıca, aklımdan çıkmayan başka bir şey daha söyledi." Gevşek Fransız örgümün ucuyla oynadım.

"Ne?"

"Ne istediğini bilmediğini söyledi. Bana göre bu, hissettiğimiz şeyin sadece geçici bir fiziksel şey olabileceğini ve bundan daha fazlasını asla istemeyebileceğini kabul ettiği anlamına geliyor." Başımı iki yana salladım. "Bunu riske atamam. Kendimi birine karşı hisler geliştirebileceğim bir duruma sokamam ve sonra onun beni o şekilde istemediği ortaya çıkar. Bunu daha yeni yaşadım ve bu beni paramparça etti."

April elini bacağıma koydu. "Hemen döneceğim. Şarabı alıyorum." Gülümsedim ama birden ağlayacak gibi oldum.

"Tamam."

O mutfaktayken Henry'nin bu gece nerede olduğunu, beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Yarın işe gelecek miydi? Gelirse uzak durmak akıllıca olur muydu? Yoksa o öpücüğü aradan çıkardığımıza ve bu konuda ne hissettiğimizi açıkça konuştuğumuza göre aramızda bir sorun olmayacak mıydı?

April geri döndüğünde, ona sormaya karar verdim.

Bana bir bardak soğuk ve beyaz bir şey uzattıktan sonra, "Biraz tavsiyeye ihtiyacım var," dedim.

"Sormak için doğru kişi miyim bilmiyorum ama deneyeceğim." April tekrar yanıma yerleşti.

"Cloverleigh'de şarap yapımı hakkında daha fazla şey öğrenmek, belki de şaraphanede düzenli olarak çalışmaya başlamak istiyordum ve Henry beni bir nevi öğrenci olarak kabul etti."

"Tamam." April şarabından bir yudum aldı.

"Bu birlikte, bazen de yalnız zaman geçirmek anlamına gelir. Sence bu kötü bir fikir mi? Zaman bulabilirse Chloe'den beni eğitmesini istemeli miyim?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Lütfen."

"Bence dikkatli olmalısın." Uzandı ve bileğime dokundu. "Ama sadece ona karşı hislerin konusunda kafanın gerçekten karışık ve kararsız olduğunu görebildiğim için. Ve onun ne kadar yalnız olduğunu biliyorum. İkinizin arasındaki kimyayı hissetmek çok kolay ve eğer birlikte her türlü zamanı yalnız geçirmek zorunda kalırsanız, sadece arkadaşız çizgisini takip etmenin gerçekten zor olacağını hissediyorum."

"Öyle olurdu," diye itiraf ettim.

"Geçen gece seni onu tanıman için cesaretlendirdiğimi biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, zamanla bir şeyler gelişebileceğini umuyordum ama bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim." Gülümsedi. "Belki Meg ve Noah gibi olursun diye düşünmüştüm - onlar ne kadar sürdü, on beş yıl mı?"

Biraz güldüm. "Evet, önce sadece arkadaş olmak kesinlikle mantıklı."

"Ondan öğrenebileceğin her şeyi öğrenmemen gerektiğini söylemiyorum, yaptığı işte çok başarılı ve eminim harika bir öğretmen olacaktır. Ama Chloe'nin altında eğitim almak muhtemelen daha güvenli olacaktır." Omuz silktili. "Belki Henry'yle yalnız kalmadan önce biraz zaman geçmesine izin vermelisin? Birkaç hafta? Alevler biraz sönsün."

"Sadece bir öpücüktü," dedim savunmaya geçerek. "Tam olarak alevler yoktu."

Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Ne tür bir ateşi olduğunu bilmek istemiyorsan, seni öperken bir adamın kıcını tutmazsın, tüm söyledığım bu."

Şimdi beni yine güldürüyordu. "Ciddi bir sıcaklık vardı," diye itiraf ettim.

"Gördün mü?" Dilini gıdıkladı. "Şu eski saate lanet olsun."

"Muhtemelen bir işaretti," dedim iç çekerek. "Büyükanne Sawyer bana zamanlamamızın yanlış olduğunu söylüyordu."

"Dinleyin, eğer Büyükanne Sawyer bize mezarın ötesinden aşk hayatımızla ilgili mesajlar gönderebiliyorsa, o saati eve götüreceğim ve ona bazı sorular soracağım."

"Ne gibi?" Merakla şaraptan bir yudum aldım. Bana Henry'yle geçen gece tattığımız riesling şarabını hatırlattı ve karnımda kelebekler uçuşmasına neden oldu.

"Mesela ruh eşim nerede ve neden benden kaçıyor?"

"April, ruh eşini bile aramıyorsun. Tüm zamanını işte geçiriyorsun; Henry kadar kötüsün."

"Biliyorum." Şarabına baktı. "Ama yeni yılda bazı değişiklikler yapacağım. Kendime söz verdim."

"Ben de." Elimi bacağına koydum. "*Birbirimize* söz verebilir ve kendimizi sorumlu tutabiliriz."

Başını salladı, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede ciddileşti. Bir süre sonra, "Yakında on sekiz yıl olacak," dedi.

Şok olmuşum. April geçmişinden hiç söz etmezdi. "Biliyorum," dedim usulca. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Ben şimdi yıllar önce yaşadıklarını açması için ısrar etmenin zamanı geldi mi diye düşünürken Frannie herkesi masaya çağırdı. Ben daha April'a konuşmak isterse burada olduğumu hatırlatamadan, o koltuktan fırladı ve yemek odasına yöneldi.

Yavaşça ayağa kalktım ve onu takip ettim, bir insanı ne kadar iyi tanırsanız tanıyın, hissettiklerinin derinliğini asla gerçekten bilemeyeceğinizi düşündüm.

Herkes bir şeyleri saklamakta çok iyiydi.

April'in tavsiyesine uydum ve sonraki üç gün boyunca şarap imalathanesinden uzak durdum. Kolay değildi, özellikle de o günlerin her birinde sabahtan akşama kadar Henry'nin kamyonetini otoparkta gördüğüm için, ama kendime April'in haklı olduğunu söyledim. Birlikte yalnız zaman geçirerek neden Henry'ye ya da kendime işkence edeyim? Belki de bu şeyin soğuması için bir şans verirse soğurdu.

Bu süreyi annemin tavsiye ettiği bir emlakçıyla irtibata geçmek, onunla bir evde ne aradığımı ve bütçemin ne olduğunu konuşmak için kullandım ve onun mevcut mülklerin listesini aldıktan sonra babamla birlikte hepsini gezdim. Birçoğunu hemen listemden çıkarabildim, ancak incelemek istediğim birkaç tane vardı. Acentemden bir sonraki hafta, yani 1 Ocak'tan sonrası için randevu ayarlamasını istedim.

Santa Barbara'daki evin ilanını veren emlakçıyla da konuştum, tabelayı astığını ve şimdiden ilgilenen birçok müşterisi olduğunu söyledi. Evi göstermeye başlasam sorun olur mu?

Tabii ki dedim, telefonu kapattım ve çocuklarımı sinemaya götürdüm, böylece yatağında top gibi kıvrılıp yabancıların hayallerimin evi olan bu yerde gezinip tüm mutlu anılarımı -sanki Brett onları yeterince çiğnememiş gibi- çiğnediği düşüncesiyle ağlamamı engelledim.

Çocuklar nihayet Noel günü ona ulaşmışlardı ve neyse ki o pislik her ikisiyle de konuşmak için zaman harcamaya cesaret etmişti. Telefonu kapattıklarında Whitney gerçekten de gülümsüyordu. "Gelecek hafta Aspen'e gidebileceğimizi söyledi," dedi bana heyecanla. "Kimmy olmadan, sadece üçümüz!"

"Bu eğlenceli olurdu," dedim, Kimmy'yi buna nasıl ikna ettiğini merak ederek.

Görünüşe göre yapmamış.

Cumartesi günü öğleden sonra, çocukların uçup tatilin son yarısında onunla kalmalarından bir gün önce bana mesaj attı.

Ara beni. Konuşmamız lazım.

Yapmak istediğim son şey onunla konuşmaktı, ama çocukların ziyaretiyle ilgili bir şey olması ihtimaline karşı, küfretmem gerekebilir diye yatak odamın mahremiyetinden geri aradım.

Ben de öyle yaptım.

"Evet?" Telefonu açtığında söyledim.

"Dinle, planlarda bir değişiklik oldu. Çocuklar yarın buraya gelemeyecek."

Kanım buz tuttu ve sonra kaynadı. "Neden olmasın?"

"Çünkü Kimmy zor bir hamilelik geçiriyor ve huzur ve sessizliğe ihtiyacı var."

"Söz verdiğin gibi çocukları Aspen'e götürürken onu rahat bırak."

"Onu yalnız bırakamam - hamile ve yalnız kalmak istemiyor."

"İş için seyahat *ettiğin* zamanları sana hatırlatmama gerek var mı? hamile miydi?" Öfkelen dim.

"Bak, bu sefer daha iyi olmaya çalışıyorum. Her şeyi farklı yapacağım."

Bu konuda söyleyecek çok şeyim vardı ama boşverdim. "Öyleyse onu da getir. Çocuklarınızla iyi geçinmeyi öğrenmesi gerekiyor."

"Bunu ben önerdim ama o bunun çok fazla olacağını düşünüyor. Whitney buraya son geldiğinde Kimmy'ye karşı çok saygısızca davrandı."

Homurdandım. "Kim demiş?"

Kimmy mi?" "Evet."

"Şey, zor. Whitney senin kızın, Brett. Gereksiz yere saygısızlık yapıyorsa, onu disipline et."

"Bak Sylvia," dedi beni deli eden o kibirli, her şeyi bilen ses tonuyla, "çocukların tatillerinin geri kalanında seninle kalmaları gerekiyor. Hepsi bu kadar."

Burnumdan nefes aldım ve ağzımdan verdim, öfkemi kontrol etmeye ve bana nasıl olduğunu söylediği için kendimi kaybetmemeye çalıştım - yine.

"Bana uyar. O zaman söyle onlara," dedim soğukkanlılıkla. "Hemen Whitney'nin cep telefonunu ara."

"Evet, şey, ben de onlara senin söylemeni umuyordum. Aslında şu anda isteyim ve-"

Bir kahkaha patlattım ama hiç komik değildi. "Sen kafayı yemişsin. Onlara söylemeyeceğim."

"Sylvia, intikamcı olmanın zamanı değil."

Ellerim öfkeyle titremesine rağmen ona "Ben intikamcı değilim," dedim. "Sana ne olduğu umurumda değil, iyi ya da kötü. Ama sana iyilik yapmıyorum. Yarın gelmelerini istemiyorsan, bunu onlara söyle. Sana iyilik olsun diye onların duygularını ezmeyeceğim. Hayatta olmaz."

"Biliyorsun, onları eyalet dışına çıkarmana izin vermek zorunda değildim," diye tükürdü. "Senin için daha kolay olsun diye hiçbir konuda seninle kavga etmedim. Benim için bu tek şeyi yapamaz mısın?"

"Tanrım, bir düşüneyim, hayır. *Sikeyim hayır*. Kendi başınasın, Brett. Tam da istediğin gibi." Telefonu kapattım, yatağımın üzerine fırlattım ve başımı ellerimin arasına aldım. Tüm vücudum öfkeyle titriyordu. Kusmak istedim. Taşaklarını tekmelemek istedim. Duyabileceği kadar yüksek sesle bağırmak istedim. Yatağıma girip yorganın altına saklanmak ve bir daha çıkmamak istedim.

Ama yapamadım.

Brett çocuklara kendisi söylese bile, burada olan bendim. Kırık kalplerinin parçalarını toplamak zorunda kalacak olan bendim. Onları teselli etmek ve sevildiklerini, el üstünde tutulduklarını ve istendiklerini bilmelerini sağlamak zorunda olan bendim.

Birinin bunu benim için yapmasını dileyerek yatağıma uzandım.

BİR SAAT SONRA, başka bir mesaj aldığımda hâlâ yatağımda uzanıyordum.

Onlara söyledim. Belki de Whitney'i kontrol etmelisin. Üzgün görünüyordun.

"Üzgün görünüyor muydu?" Telefonuma bağırdım. "Tabii ki üzgündü, seni bok herif!"

Ondan bir kez daha nefret ederek, Rehber'imde adını Dipshit Asshole olarak değiştirdim, yatağımdan kalktım ve yatak odasının kapısına gittim.

"Whit?" Kapıyı iki kez çaldım. "İçeri girebilir miyim?" "Neden?"

Sertçe yutkundum. "Konuşmak istiyorum." "Tamam."

Yavaşça düğmeyi çevirdim ve kapıyı iterek açıp odaya girdim. Whitney yatakta yan yatmış, yüzü bana dönüktü ama ağladığını anlayabiliyordum.

"Babanla konuştun mu?"

"Evet. Ziyaret etmemizi istemiyor. Kayak yapmaya gidebileceğimize söz verdikten sonra."

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra gidip yatağın kenarına oturdum. "Biliyorum. Verdiği sözleri tutma konusunda hiç de iyi değil, değil mi?"

"Artık bizi sevmiyor."

"Tabii ki öyle." Sarı saçlarını alnına doğru taradım. "Ondan nefret ediyorum," dedi, daha çok ağlayarak.

Eğildim ve dudaklarımı şakağına bastırdım. "Kızgın hissetmen normal tatlım. Hissettiğin her şey normal."

"Onu bizden daha çok önemsiyor. Ve şimdi o *bebeği* daha çok önemseyecek," diye hıçkırdı. "Artık bizi istemiyor bile."

"Hayır, tatlım. Bu doğru değil." Doğru gibi gelse bile.

Benden uzaklaştı ve elinin tersiyle burnunu silerek doğrulup oturdu. "Bu doğru, anne! Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum! Onu hâlâ sevdiğim ve özlediğim için de nefret ediyorum! İstemiyorum."

Yıkılmamak ve ağlamamak için tüm gücümü harcıyordum ama kızım için bir kaya, güvenebileceği sağlam bir şey olmak istiyordum. "Özür dilerim tatlım."

"Hayır, değilsin. Gitmiş olması umurunda bile değil," diye ağladı. "Üzgün bile değilsin."

"Tabii ki üzgünüm Whitney. Neden böyle söyledin ki?"

"Ağlamıyorsun bile!" Yatağın diğer tarafından atladı ve yüzüme baktı, maskara çizgili gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Bizi terk etmesi hiç önemli değilmiş gibi davranıyorsun! Gitmek istemesi için bir şey yapmış olmalısın, çünkü başka neden yapsın ki?"

Gözlerimi kapattım, güçlü olmaya ve onun sadece bir çocuk olduğunu, incinmiş, korkmuş ve dünyası alt üst olmuş bir çocuk olduğunu hatırlamaya kendimi zorladım. Kesin olarak bildiğini sandığı her şey artık sorgulanıyordu. O

güvende hissetmiyordu ve suçlayacak birine ihtiyacı vardı. Babası burada değildi ama ben buradaydım.

"Ağladım, Whitney." Gözlerimi açtım ve kızıma baktım. "Bir süre her gece ağladım. Ve hala bazen ağlıyorum. Ama beni duymamana dikkat ediyorum, çünkü iyi olmadığımı ya da her şeyin bir daha düzelmeyeceğini düşünmeni istemiyorum. Çünkü düzelecek."

"Nasıl?" diye ağladı, iki eliyle yanaklarını silerek. "Babamın olmadığı bu yeni hayatı kabullenmem gerekiyormuş gibi hissediyorum, oysa bu konuda söz hakkım bile yoktu!"

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Anlıyorum. Ve üzgünüm. Keşke her şey farklı olsaydı, tatlım. Ama öyle değil. Ve gerçek şu ki, babanın gitmesi için ben hiçbir şey yapmadım. İşaret edecek bir şey aradığımı biliyorum, yaptığı şeyi yapmasının bir nedeni, bunu mantıklı kılacak bir yol, ama ... Ben de bir anlam veremiyorum. Bunu ben de istemedim ama bunu kabullenmeli ve tıpkı sizin yaptığınız gibi üstesinden gelmeliyim."

Kendini yatağa geri attı ve yastığına doğru feryat etti ama yanına uzanıp sırtını okşadığımda itiraz etmedi. İyi bir stres atma ağlaması için söylenecek bir şey vardı. Benim de yanaklarımdan sessizce birkaç damla yaş süzüldü.

Sonunda hıçkırıkları kesildi ve sonra da durdu.

"Gerçekten mutsuzduk Whitney," dedim usulca. "O kadar mutsuzduk ki bu şekilde devam edemezdik."

"Biliyorum."

"Bunun seni ne kadar sevdiğimizle bir ilgisi yok. Baban şu anda bencillik yapıyor olsa da seni seviyor."

Burnunu çekti ve başını bana doğru çevirerek omzunun üzerinden konuştu. "Pislik gibi davranıyor. Bunu benim yanımda söyleyebilirsin."

Gülmek zorunda kaldım. "Götlük yapıyor."

Bir an sessiz kaldı. "Öyle şeyler söylediğim için özür dilerim. Bazen çok sinirleniyorum."

"Sorun yok." Doğrulup saçlarını geriye doğru düzelttim, boğazım düğümlendi. "Kızgın olduğumuzda bazen sevdiğimiz insanlara istemediğimiz şeyler söyleriz ve onlar da bizi affeder."

"Beni affediyor musun?" Sırt üstü yuvarlandı ve benimkileri yansıtan ağlamaklı mavi gözleriyle bana baktı.

"Her zaman. Ve her zaman senin için burada olacağım." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Gidip Keaton'a söyleyelim mi?" diye sordu, yüzü giderek endişeleniyordu. "Gerçekten çok üzülecek."

Kalbim ona olan sevgimle kabardı. "Bunu birlikte yapalım. Sonra da bu gece yapacak eğlenceli bir şeyler düşünelim, tamam mı?"

"Tamam."

BEBEK KARDEŞİM imdadıma yetişti. Frannie'yi arayıp olanları anlattığımda, dikkatlerini dağıtmak için kızları getirebileceğini umarak, çocuklarımı evinde misafir etmeyi teklif etti.

"Emin misin?" diye sordum. "İkisinden de mi?"

"Evet, neden olmasın? Odamız var-Whit Millie ile yatabilir, Winnie gece Felicity ile kalabilir ve Keaton da Winnie'nin odasında kalabilir. Ayrıca, bu gece film gecesi ve Mack'in seçme hakkı var, bu yüzden kesinlikle Star Wars bir şey olacak. Keaton Star Wars'u sevmiyor mu?"

"Kafayı takmış," dedim ona. "Sen *en iyisin*. Onları besleyeyim mi?" "Hayır, biz sipariş veriyoruz. İstedığın zaman getirebilirsin."

Çocuklar yatıya kalacakları için heyecanlıydılar ve hemen çantalarını hazırladılar. Whitney'nin yeni bir makyajla aşağıya indiğini görünce dehşete kapıldım ama bir şey söylemedim. Belki de ağladığı gerçeğini örtbas etmeye çalışıyordu.

Onları saat altı civarında bıraktım ve çıkmadan önce Frannie'ye kapıda uzun uzun sarıldım.

"İyi misin?" dedi bana endişeyle bakarak.

"Ben mi? Ben iyiyim," dedim ona, her ne kadar tam olarak doğru olmasa da. "Ben çocuklar için endişeleniyorum. Whitney'nin yüzünü gördün mü?"

Omzunun üzerinden gürültüye doğru baktı. "Ben de bunu merak ediyordum."

"Bir çeşit zırh olduğunu varsayıyorum. Belki onu koruduğunu falan düşünüyordur. Ya da ona kendini güçlü hissettiriyordur." Yüzümü buruşturdum. "Umarım Mack'in kızlarına makyaj yapmayı teklif etmez."

Frannie elini havada salladı. "Bu sadece makyaj. Endişelenmiyorum."

"Öyleyim." Gözyaşlarımla savaşıyor başımı salladım. "Ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Sanki şu anda verdiğim kararlar hayatımı etkileyecekmiş gibi."

Sonsuza dek çocuklar. Bir an onlardan emin oluyorum, sonra her şeyden şüphe ediyorum. Onları buraya taşımak doğru muydu? Bilmiyorum. Makyaj malzemelerini Whitney'den almalı mıyım? Bilmiyorum. Brett'e karşı daha nazik mi davranmalıyım ki bana inat olsun diye hıncını çocuklardan çıkarmasın? Bilmiyorum. Berbat durumdayım Frannie."

"Sen değilsin. Sadece yıpranmışsın." Kolumu sıktı. "Bu gece anneliğine ara ver ve kendin için bir şeyler yap. Küvette şarap iç. Bir aşk romanı oku. Porno izle."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Hayatımda hiç porno izlemedim."

"Belki de yapmalısın." Gözleri parladı. "Ya da oyuncaklarla oynamalısın, yetişkin oyuncaklarıyla."

"Benim hiç yok."

Başını iki yana salladı. "Tanrım, korunaklı olduğumu sanırdım. Şimdi doğum günün için sana ne alacağımı biliyorum."

"İyi geceler, Frannie." Arkamı döndüm ve dışarı çıktım. Kar yeni yağmaya başlamıştı, yoğun ve kalındı. "Tekrar teşekkürler. Onları sabah alırım."

"Acele etmeyin!" diye seslendi. "Dikkatli sürün. Sanırım bu gece sert vuracak. Sekiz ya da dokuz inç gibi."

Döndüm ve birkaç adım geriye doğru yürüdüm. "Belki de bu gece dokuz inçlik sert bir darbe alıyordursun, ben hiçbir şey almıyorum!"

Bir kahkaha patlattı. "Yine de akşamın tadını çıkarın!"

Eve döndüğümde ev bomboştu. Annem ve babam, eski arkadaşları olan Oliver'ın anne ve babasıyla akşam yemeği yemeye gitmişlerdi ve geç saatlere kadar dönmeyeceklerdi. Yapacak bir şeyler bulmak için evin içinde dolaştım ama mutfak temizdi, aile odası toplanmıştı ve annem Noel süslerini en azından yılbaşı gecesine kadar asılı bırakmayı severdi.

Otel açık olsaydı, bir kadeh şarap içmek için bara inebilirdim, ama personele biraz izin vermek için pazartesiye kadar kapalıydı. April'i aramayı düşündüm ama sonra tatil için şehre gelen bir lise arkadaşıyla yemekte olduğunu hatırladım. Chloe

ve Oliver da ailesinin evindeydi ve Meg bu gece kesinlikle Noah ile birlikteydi.

Banyo yapmayı ve küvette kitap okuyarak dinlenmeyi düşündüm ama çok huzursuz hissettim. Kıpırdamadan oturmak istemiyordum. Düşünmek için gerçekten zaman istemiyordum.

Çamaşır, diye düşündüm, Cumartesi gecesini *çamaşırları* ayırarak, yıkayarak ve katlayarak geçirme fikri beni acınası bir şekilde heyecanlandırdı. En azından ellerimi meşgul edecekti. Çamaşır odasından bir sepet aldım ve Whitney'nin odasına gitmeden önce kirli kıyafetlerimi toplayarak yukarı çıkardım. O da benim gibi oldukça düzenliydi ve yıkanması gereken her şey köşedeki bir sandalyenin üzerine yığılmıştı.

Keaton farklı bir hikayeydi. Kıyafetleri odanın her tarafına saçılmıştı. Onları toplarken dağınık yatağında bir sürü kırıntı olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak yastığını kaldırdım ama orada hiçbir şey saklı değildi. Yere diz çökerek eğildim ve yatağın altını kontrol ettim. Orada da bir şey yoktu. Tekrar ayağa kalktığımda komodinin çekmecesini açtım ve bir yığın çikolatalı şeker, bir zula Noel kurabiyesi ve bir ton boş ambalaj buldum.

Brett'e olan kızgınlığım yeniden alevlendi. Tüm bunlar onun suçuydu ve bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bununla uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum. Bir Cumartesi akşamını daha berbat bir anne gibi hissederek geçirmek istemiyordum. Bu yaşında ailemin evinde yaşamak istemiyordum. Bu gece yalnız olmak istemedim.

Henry'nin ne yaptığını merak ediyorum.

Kes şunu, dedim kendime hemen. *Ne yaptığı önemli değil.*

Ama ya hâlâ işteyse? Eğer öyleyse, gidip bir merhaba desem sorun olur muydu? Üç gün olmuştu. Bu yeterli bir soğuma süresiydi, değil mi? Şimdiye kadar aptalca şeyler yapmak zorunda kalmadan konuşabilirdik. İhtiyacım olan tek şey de buydu, bir konuşma. Konuşacak birine. Aklımı dağıtacak bir şey. Tüm sorunlarımın dışında var olduğuma dair bana güvence verecek, beni bu çukurdan çıkaracak ve unutmamı sağlayacak biri.

Beni iyi hissettir. Beni güzel hissettir. Beni seksi, çekici, kadınsı ve canlı hissettir.

Kendime düşünmek için daha fazla zaman tanımadan çamaşır sepetini bir kenara fırlattım, hızla aşağı indim ve ceketimi ve botlarımı giydim. *Belki de kamyoneti orada bile olmayacaktır*, diye düşündüm.

ev. Ayaklarımın altındaki kar kalındı. *Belki de kar fırtınası yüzünden geceyi evde geçirmiştir. Belki de diğer arkadaşlarıyla dışarıdadır. Bugün Cumartesi gecesi. Herkes evinde yalnız ve mutsuz bir şekilde oturmuyor.* Şarap imalathanesine giden patikayı takip ettim ama daha fazla ilerlemeden otoparkın boş olduğunu, bembeyaz bir tabakayla kaplı olduğunu gördüm.

Yürümeyi bıraktım. Omuzlarım çöktü ve kalbim acıdı. Bu akşamı kurtarmak için sahip olduğum tüm umutlar yok olmuştu.

Yoksa öyle miydi?

Arkamı döndüğümde aklımda bir plan şekillenmeye başladı. Kötü, pervasız, sorumsuz bir plan.

Ama ben bunların hiçbirini değildim. Ben iyi bir insandım. Her zaman doğru kararlar vereceğime güvenilebilirdi. Başkalarını kendimden önce düşünürdüm. Yanlış nedenlerle aptalca dürtülerle hareket eden biri değildim. Ve yapmayı düşündüğüm şey çok ama çok aptalcaydı - Noel Baba ile Kahvaltı'da sekiz mimozadan daha aptalcaydı. Aynı zamanda açgözlülüktü. Ve çok daha büyük bir riski de beraberinde getiriyordu.

Ama fikir bir kez kafama girince kendimi durduramadım.

OceanofPDF.com

ON

OceanofPDF.com

HENRY

Kapının aldığını duyduğumda içimden bir ses o olduğunu söyledi.

Son üç gündür onu şaraphanede korku ve beklenti karışımı bir duyguyla bekliyordum. Her gece eve geldiğimde gelmediği için şükrediyor ama yine de gelmesini diliyordum. Çünkü hiçbir şey olmayacağını bilsem de onun yanında olmayı seviyordum. Onunla konuşmayı özlemiştim. Yüzünü özlemiştim. Etkilendiğim bir kadın için güzel şeyler yapmanın verdiği hissi özlemiştim.

Lucas'ın dediğini yapmaya çalışıyordum, hem Sylvia'ya hem de kendime biraz nefes alacak yer açıyordum ama onu düşünmekten bir dakika bile vazgeçmemiştim.

Televizyonu kapatıp kanepeden ön kapıya doğru yürürken kalp atışlarım hızlandı, zihnim sorularla doluydu. Eğer gelen Sylvia'ysa, Cumartesi gecesi saat dokuzda kapımı çalması ne anlama geliyordu? Hâlâ sadece arkadaş olmak istiyor muydu? Onu içeri davet edersem, ellerimi kendime saklayacağıma güvenebilir miydim? Emin olmamam kötüye işaret gibi görünüyordu.

Kapının kilidini açtım ve çektim.

"Merhaba," dedi nefes nefese. Baştan aşağı düğmeli uzun bir yün palto giymişti ve bacaklarının dizden aşağısı çıplaktı. Ayaklarında Noel arifesinde giydiğı yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Saçları da Noel arifesinde olduğu gibi yapılmıştı ve benim yanımdayken asla kullanmamasını söylediğim parfümü sıkmıştı. Kar taneleri ceketine ve saçlarına yapışmıştı.

Hemen bir partiye falan gittiğini düşündüm ve kıskançlık karnıma tekmeyi bastı. Onu bir davette odanın diğer ucunda görmek ve yanına gidip kendimi tanıtabilmek için neler vermezdim. Al

Onu bu kadar karmaşık olmadan tanımak için. Ona nefesimi kestiğini söyle ve kendi nefesini kaybedene kadar onu öp.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Orada durmuş ona baktığımı ve onun soğukta kaldığını fark ettim. "Ah-özür dilerim. Evet." Kapıyı açtım ve o içeri girerken geride durdum, sonra kapıyı arkasından kapattım.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Tamam." Ellerimi ceplerime soktum. "Sen?"

"Berbat." Ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

"Korkunç mu?" Kaşlarımı çattım. "Bu gece neredeydin?"

"Evde yalnızım. Çocuklar Mack ve Frannie'lerde uyuyor. Ailem dışarıda."

Kafam karışmıştı, yüksek topuklu ayakkabılarına baktım. "Evde yalnız mıydın?"

"Evet. Ve seni düşünmeden duramadım." Düğmeleri iliklemeyi bitirdi ve ceketini göğsünde birleştirdi.

Sikim seğirdi. Altında çıplak mıydı? "Yapamadın mı?" "Hayır. Ve bu bana bir şeyi fark ettirdi."

"O da ne?"

"Kuralları yıkmak istiyorum." Paltosunu açtı ve yere düşmesine izin verdi.

Çenem düştü. Çıplak değildi.

Kırmızı bir elbise giyyordu.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Bana güzel olduğumu söylediğini duymak istiyorum. Yaramazlık yapmanı istiyorum."

"Sylvia," dedim, sakinliğimi korumak için çok çaba sarf ederek. "Ne söylediğinin farkında mısın?"

"Evet." Koridorda yavaşça geriye doğru yürümeye başladı.

Avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi onu izledim. "İçki mi içiyordun?"

"Bir damla bile."

"Uyuşturucunun etkisi altında mısın?"

Kadın başını salladı.

"Şu anda rüya mı görüyorum?"

Hareket etmeyi bıraktı, uzanıp kotumun altında kalın ve sert olan aletime elini koyabileceği kadar yaklaşmama izin verdi. "Öyle miyim?"

Onu her iki bileğinden tutup koridorun duvarına doğru ittim ve kollarını başının üzerinde sabitledim. "Aklını başına toplaman için sana bir şans vereceğim, Sylvia."

"Ya yapmazsam?" Bana karşı gerildi, göğüslerini göğsüme bastırdı.

Dudaklarımı kulağına dayadım. "O zaman gecenin geri kalanını vücuduna çok kötü şeyler yaparak geçireceğim."

"Yap onları," diye fısıldadı. "Sana yalvarıyorum, Henry. Yap onları."

Adımı dudaklarında o şekilde duymak - yalvarışını duymak - içimde bir şalteri indirdi. İzin istemeyi bırakmıştım, bunun doğru mu yanlış mı olduğu konusunda endişelenmeyi bırakmıştım, onu yapmak istediğim -hayır, *ihtiyacım olan*- bir şeyden vazgeçirmeye çalışmayı bırakmıştım.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve dilimi ağzına soktum. Ellerim vücudunda, kırmızıyla kaplı kıvrımlar boyunca ilerledi ve o elbiseyi dişlerimle teninden koparmaktan başka bir şey istemedim.

Ama önce onun tadına bakmalıydım.

Dizlerimin üzerine çökerek elbisesini kalçalarına kadar ittim ve iç çamaşırına uzandım -ama iç çamaşırı giymemişti.

"Tanrım," diye fısıldadım, kotumdaki şişkinlik daha da büyümüştü. "Bu gece buraya gelirken ne istediğini biliyordun, değil mi?"

"Evet," dedi zor nefes alarak. "O zaman durma."

Yüksek topuklu ayağımı kaldırdım ve bileğinin iç kısmını öptüm. Baldırını. Dizini. Omzumun üzerine koydum ve uyluğunun iç kısmını öptüm.

Ellerini yanındaki duvara dayadı ve ben ağzımı amına dayayıp dilimle sıcak, kaygan merkezini okşayıp tepesinde oyalanırken nefesini tuttu. Tatlı tadı, kadife ve saten dokusu, karşı konulmaz kokusu karşısında inledim. Dilimin ucuyla klitorisini okşadım ve kalçalarını oynatışından, ellerini başıma koyuşundan ve bacağına sırtıma yaslayıp beni kendine çekişinden zevk aldım. Nefes alıp veriyor ve anlaşılmaz zevk ve inançsızlık sözcükleri mırıldanıyordu. Üzerinde durduğu bacak titriyordu.

"Çok yaklaştım," diye fısıldadı ve sesinde korkuya benzer bir şey hissettim, neredeyse orgazmının gerçekleşmeyeceğinden korkuyormuş gibiydi. "Sakın pes etme."

Vazgeçmek mi? Ciddi miydi? Neden vazgeçeyim ki? Kocasının daha önce düşündüğünden daha büyük bir pislik olup olmadığını merak ettim.

Ama yarım saniye sonra aklımdan çıkmıştı.

Bir elimi bacaklarının arasına soktum ve bir parmağımı kolayca içine kaydırđım, sonra iki parmağımı, onu uçurumun kenarına getirecek noktayı aradım. Vücudu gerildiğinde ve kaslarının parmaklarımın etrafında kasıldığını hissettiğimde onu bulduğumu anladım.

"Henry," dedi, neredeyse çılgınca. "Tanrım, bu olacak. Olacak amına koyayım ve *çok uzun zaman* oldu."

Dilimin altında klitorisi sertleşmiş ve şişmişti; onu ağzımın içine çekip hızlı ve sert darbelerle fiskeledim. Tekrar tekrar haykırdı, parmakları saçlarıma sıkıca yapıştı, orgazmının parmaklarımın etrafındaki ritmik nabzı dışında tüm vücudu kaskatı kesildi.

Kahretsin, bir kadını boşaltmak, ona bu tür bir zevk verdiğimi bilmek, seslerini duymak, arzusunu tatmak ve onu önümde çıplak görmek iyi hissettiriyordu. *Sırf istediğim için* ona dokunmak, onu öpmek ve dilimle becermek. Çünkü *o* da beni istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki buraya yüksek topuklu ayakkabılar ve altında külot olmayan kırmızı bir elbiseyle gelmişti.

Ve tek istediği bu değildi.

Tekrar konuşabildiğinde nefes nefese "Buraya gel," dedi ve gömleğini çekti.

Ayağa kalktım ve o da kemerime uzandı. "Ellerimi sana sürmek istiyorum," dedi dudaklarıma karşı. "Bunu düşünmeden edemiyorum."

Kot pantolonumu çıkarıp elini içeri kaydırarak parmaklarını sikimin etrafına doladığında inledim. Kahretsin, çok uzun zaman olmuştu - eğer beni eliyle böyle çalıştırmaya devam ederse, kontrolümü kaybedecek ve parmaklarının üzerine boşalacaktım.

Bir kereliğine de olsa kendimden başka birine elimi vermeyi *umursadığımdan* değil, ama bu işin böyle gitmesini istemiyordum.

Elini üzerimden çektim ve onu döndürdüm. İki avucunu duvara dayayarak kendini destekledi. Niyetim sadece elbisesinin fermuarını açmaktı, ama onu öyle görünce -sırtından aşağı dökülen uzun, ipeksi saçları, kışının üzerine kadar uzanan elbisesi, çıplak kalçaları, yüksek topuklu ayakkabıları- kendime engel olamadım.

Sırtına doğru bastırarak dudaklarımı kulağına doğru indirdim. "Bacaklarını aç."

Hafifçe dışarı çıktı.

"Daha fazla," dedim ona, pantolonumu horozumu çıkaracak kadar aşağı iterek.

Bacaklarını yeterince açtığında durakladım. "Dikkatli olmamız gerekiyor mu-"

"Hayır," dedi nefes nefese. "Her şey yolunda."

Yavaş ve derin bir şekilde içine girdim. Gırtlaktan gelen bir ses boğazımdan kaçtı; sıcak, ıslak, yumuşak ve sıkıydı. Vücudu bana uyum sağlamak için gerilirken nefes nefese kaldı ve inledi, sırtını kamburlaştırdı ve ellerini duvara doğru kaydırды.

Tanrım, umarım el izi bırakmıştır. Onları çerçeveletirdim.

Kalçalarını iki elimle kavrayarak hareket etmeye başladım, içine her daldığımda haykırmasına neden olan derin, ritmik itişlerle ona doğru sallandım. O kadar iyi hissettiriyordu ki kendimi yavaşlamaya, nefes almaya, her şeyi içime çekmeye zorladım -eğer onunla sadece bir gecem varsa, bunu asla unutamayacağı bir gece haline getirecektim. Kendimi olabildiğince derine gömdüm, bir elimi bacaklarının arasına kaydırдыm ve parmak uçlarımla klitorisinin üzerinde daireler çizdim.

İnlerken başı geriye düştü.

"İstediğin bu muydu?" Boğazını öperek sordum. "Ağzım teninde mi? Ellerim vücudunda mı? Sikim içinde mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Hepsini. Sana bu kadar yakın olmak istedim."

"Tanrım, Sylvia." Parfümünü içime çektim ve oda dönüyor gibiydi. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. O kadar güzelsin ki. Bunu hak etmiyorum bile."

"Evet, öyle," diye fısıldadı. "Beni çok iyi hissettiriyorsun. Seni boşaltmak istiyorum Henry. Seni boşaltabileceğimi bilmek istiyorum."

Tanrım, nasıl şüphesi olabilirdi ki? Diğer kolumu göğsüne dolayarak avucumu göğsüyle doldurdum, onu kendime sımsıkı tuttum ve parmaklarımı bacaklarının arasında daha hızlı gezdirdim. "Şu anda boşalmamak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü önce senin tekrar boşalmanı istiyorum. Sonra sıra bana gelecek." "Bir gecede iki kez gelemem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Tam burada." "Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Daha da iyi." Elim elbisesinin üst kısmından içeri soktum ve parmaklarımla göğüs uçlarını okşadım. "Tanrım, vücuduna bayılıyorum."

Sana bir kez baktım

Bu elbiseyi partide giydim ve seni barda becermek istedim. Beni çok sertleştiriyorsun."

"Evet." Bir elini duvardan çekip boynumun arkasına doladı ve sıkıca kavradı. "Anlat bana."

"Bak ne diyeceğim, seni dilimle becermeyi ne kadar sevdim? Tadının ne kadar güzel olduğunu? Sikimin üzerine boşalmanı ne kadar çok istediğimi?" İçini daha da derinlere ittim ve parmak uçlarımla biraz daha sert ovuşturdum.

İnledi, eğildi ve bana karşı kıvrandı ve saniyeler içinde amcığı sikimi tekrar tekrar sıkmaya başladı, adım dudaklarından usulca dökülüyordu. "Benim için gel, Henry. Şimdi. *Lütfen*."

Kendimi kaybettim, onu kalçalarından tutarak sert ve hızlı bir şekilde içine girdim ve onu tekrar duvara yaslanmaya zorladım. Bu *kadar sert olma, göt herif*, dedim kendi kendime. *Buraya tüm cinsel hüsrânını ondan çıkarasın diye gelmedi*.

Ama kendime engel olamadım. Küfür ettim ve hırladım, çenem sıkıldı, kaslarım esnedi-kollarım, sırtım, karın kaslarım, bacaklarım. Vücudum sıcak ve gergindi, uzun zamandır içimde biriken ve şimdi gelmem için bana yalvaran ve karşılığında hiçbir şey istemeyen bu kadın için kontrol edilemez bir arzuyla sarılmış olan tüm gerginliği, acıyı, hayal kırıklığını ve öfkeyi serbest bırakma ihtiyacıyla çaresizdi. Beni *ben olduğum* için istiyordu. Vücudumu istiyordu çünkü bu onu tahrik ediyordu. Sikimi içinde istiyordu çünkü orada kendimi *iyi* hissediyordum - o kadar iyi hissediyordum ki volkanik bir patlamanın gücüyle içinde patladım. Dünyam karardı ve orgazm vücudumu ele geçirip onu tekrar tekrar dalgalandırıp zonklatırken her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

Sonrasında ilk fark ettiğim şey saçlarının kokusuydu. Sonra nefesinin sesi. Gözlerimi açtım ve onu önümdeki duvara yaslanmış, avuçlarını başının üzerinde düzleştirmiş olarak gördüm.

Kollarımı ona doladım ve dudaklarımı omzuna bastırdım. "İyi misin?"

"Evet." Durakladı. "Vay canına. Bunu yaptığımı inanamıyorum." "Neyi yaptığına?"

"Um, hepsi. Buraya topuklu giyerek geldim ama külot giymedim. İki kez orgazm oldu. Cinsel şeyler talep etti."

Güldüm. "Şikayet etmiyorum. Aslında, sana şu anda söylemek isterim ki, haftanın her gecesi evime gelebilirsin.

Topuklu ayakkabı giy ama külot giyme ve cinsel şeyler talep et - seni içeri aldığımında bir beyefendi gibi davranmamı beklemediğin sürece."

"Sanırım bunu yaparsan gücenirim. O paltoyu çıkardığımında yüzünü görmek eğlenenin yarısıydı."

"Yarısı mı?"

Kıkırdadı. "Belki yarısı değil. Ama verdiğin tepki mükemmeldi. Ve bu beni çok iyi hissettirdi. Neredeyse iki orgazm kadar iyi."

"Sevindim." Dikkatlice içinden çıktım. "Kımıldama, tamam mı?"

"Tamam."

Kendimi kot pantolonumun içine sokup fermuarını çektikten sonra aceleyle mutfığa girdim ve temiz bir bulaşık havlusu alıp lavabodan ılık suyla ıslatarak ön salona döndüm.

"Teşekkürler," dedi, elini uzatarak. Elbisesini tekrar yerine çekti.

"Bana bırak." Önünde diz çöktüm, elbisesini tekrar kaldırdım ve nazıkçe temizledim. Tekrar ayağa kalktığımda gözlerinin altındaki yaşları sildiğini gördüm. Havluyu bir kenara attım ve onu kollarıma aldım. "Neyin var? Canını mı yaktım? Sert davranmamaya çalışıyordum ama-"

"Hayır, hayır. Sorun o değil." Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı, omzumda ağlıyordu. "Sen çok iyi bir adamsın, Henry."

"Bu yüzden mi ağlıyorsun?"

"Evet."

Sırtını okşadım. "Kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum."

"Özür dilerim." Güldü ve burnunu çekti. "Pek mantıklı konuşmadığının farkındayım. Bir gün burada sadece arkadaş olmak istediğimi söylüyorum ve üç gün sonra burada seni baştan çıkarmaya çalışıyorum."

"Çok işe yaradı."

Yine boşuk kahkahalar, sonra beni bıraktı. "Biliyorum. Üzgün olduğumdan değil ama bu gece buraya neden geldiğim konusunda sana karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum."

Onu omuzlarından tuttum ve kol uzunluğunda tuttum. "Sylvia, bunun benim kocaman aletim için olduğunu söyleyebilirsin. Alınmayacağım. Hatta hoşuma bile gider."

Gülümsedi. "Kesinlikle bunun bir parçasıydı."

"Güzel. Gerisini itiraf etmen gerekiyorsa et, ama ne olursa olsun, söz veriyorum benim için sorun değil."

"Bencilce olsa bile mi?"

"Bana orgazm için geldiğini mi söyleyeceksin? Kelime oyunu yapmıyorum."

Güldü. "Sayılır. Gerçekten berbat bir gün geçirdim ve kendimi daha iyi hissetmek istedim. Aslında şaraphaneye sadece seninle konuşmak için gitmiştim ama orada değildin ve gerçekten çok üzüldüm. Çünkü sana her şeyi anlatabileceğimi ve senin de beni anlayacağını hissediyorum. Beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini hep biliyorsun. Ben de gelip seni bulmaya karar verdim."

"Tanrım, iyi ki sana telefon numaramı vermemişim."

Gülümsedi ve başını salladı. "Ben olsam kullanmazdım. Çünkü düşündükçe, konuşmanın ötesinde bir şeyler yapmak istedim. Uzun zamandır çok üzgündüm Henry. İstenmediğimi ve arzu edilmediğimi hissettim. Kelimeler güzeldir ama yine de yalan olabilirler. Sahte olmayan bir arzuyu bedenimle ve seninkiyle *hissetmek* istedim. Beni güzel ve seksi bulduğuna dair *kanıta* ihtiyacım vardı. Karşı koyamayacağın kadar baştan çıkarıcı olmak istedim. Senin üzerinde böyle bir güce sahip olmak ve sana benim üzerimde böyle bir güç vermek istedim. Bu mantıklı mı?"

"Sanırım öyle." Elimi çenemde gezdirerek durakladım. "Seni gerçekten becermek istemem çok mu kötü?"

Bir kahkaha patlatırken başı geriye düştü. "Hayır," dedi. "Bu aslında mükemmel."

"Şimdiden bunu tekrar yapmayı düşünmem çok mu kötü?"

Kahkahası kesildi ama dudaklarında bir gülümseme kaldı.

"Hayır."

"Güzel." Ayaklarını yerden kestim ve yatak odama doğru yürümeye başladım. "Çünkü gitmene izin vermeyecektim."

ON BİR

OceanofPDF.com

SYLVIA

Beni yatak odasına taşıdı. Beni *taşıdı*. Sanki ben bir gelinmişim ya da o bir mağara adamıymış ya da belki de beni yanan bir binadan kurtarıp güvenli bir yere götüren bir itfaiyeciymiş gibi - ve *gerçekten de* onun kollarında kendimi güvende hissediyordum.

Ama başka şeyler de hissettim. Lezzetli bir yaramazlık. Arsızca seksi. İstedğim her şeyi söylemekte, yapmakta ve sahip olmakta korkusuzca özgürdüm.

Ve onu mümkün olan her şekilde istedim.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm fantezilerden daha iyiydi, fantezilerim koridorda yaşadıklarımın yanına bile yaklaşamamıştı. Konuşma şekli vücudumu eritiyordu. Öpüşme şekli beni güçsüzleştirdi. Kendi zevkini düşünmeden önce benim zevkimi ilk sıraya koyması -iki kez! Buna inanamıyordum.

Ve sonra kendini bırakması için izin verdiğinde ... Tanrım, beni ikiye böleceğini düşündüm. Hiç bu kadar güçlü, büyük ve sert biriyle birlikte olmamıştım.

Ama şimdi nazikti, beni çarşaflarının üzerine yatırdı. Oda karanlıktı ve onun gibi kokuyordu. Kokuyu içime çektim, şehvet, mutluluk ve beklentiyle başım döndü.

Yatağın başucundaki lambayı yaktı. "Umarım ışığa aldırmazsın."

Gülümsedim, başımı koluma yaslayarak bir tarafıma döndüm. "Benim için fark etmez. Seni görmek hoşuma gidiyor. İçimde kelekler uçuşuyor."

"Soyunmak istemeni sağlayacağını umuyordum." Topuklu ayakkabılarımdan birini çıkardı.

Kıkırdarak doğruldum ve diğerini çıkarmasını izledim. "O da var. Elbisemin fermuarını açmak ister misin?"

"*Kesinlikle* evet." Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Arkanı dön."

Saçlarımı ensemden kaldırarak döndüm. Yavaşça fermuarı sırtımdan aşağı çekti ve kırmızı elbise ayaklarıma düştü. İçinden çıkarken birden kendimi utangaç hissettim. Uzun zamandır karanlığın örtüsü olmadan bir erkeğin önünde tamamen çıplak olmamıştım. Yirmi yaşımdan beri eski sevgilim dışında kimsenin önünde tamamen çıplak olmamıştım ve artık o vücuda sahip değildim. İki çocuğum vardı. Bunun aptalca olduğunu bilsem de, içimdeki o küçük güvensizlik sızısı hâlâ acıtıyordu. Daha genç bir kadın için terk edilmişim. Artık onu heyecanlandırmadığımı söylemişti. Suçlu bedenim miydi? Kendimi durduramadan kollarımla göğsümü kapattım, bir yumruğumu diğerinin içine soktum ve çenemin altına sıkıştırdım.

"Hey." Henry beni omzumdan çevirdi, böylece tekrar ona bakıyordum. "Yapma bunu."

"Ne?" Gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum.

Çenemi yukarı kaldırdı. "Kendini benden saklama."

"Saklanmıyorum," dedim ama tabii ki saklanıyordum.

Beni bileklerimden tutarak kollarımı iki yanıma doğru indirdi ve bana baktı.

Biraz paniklemeye başladım.

Onun önünde tamamen çıplaktım; gerilme izleri, sezaryen yarası, pek de canlı olmayan göğüslerim ve hepsi. Birçok arkadaşımın aksine, doğum sonrası vücudumu eski sıkı, kabarık, lekesiz haline getirmek için hiç ameliyat olmamıştım. Şimdi keşke yaptırsaydım diyordum.

Hayatımda hiç bu kadar çıplak ve savunmasız hissetmemiştim.

"Sylvia, bunu bir kez söyleyeceğim," dedi Henry ciddiyetle. "Ve sonra, kelimelere tamamen güvenmemeyi öğrendiğin için, gecenin geri kalanını sana bunun doğru olduğunu göstererek geçireceğim - bence sen yeryüzündeki en mükemmel kadınsın, her yönden. Vücudunun hiçbir parçası, teninin hiçbir santimi mükemmel değil, çünkü o *senin*." Başımı ellerinin arasına aldı ve beni sert ama tatlı bir şekilde öptü. "Ve tek istediğim seni benim yapmak, sadece bu gece için bile olsa."

"Evet," diye fısıldadım. Parmak uçlarımda yükseldim, ellerim gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım. "Bu gece beni *senin* yap, Henry. Tek istediğim bu."

Öpüşmemiz daha tutkulu hale geldikçe, ikimiz de dudaklarımızın kilidini açmaya istekli olmadığımız için kolay olmasa da kıyafetlerini çıkarmayı başardık.

çok uzun sürdü. Ama çok geçmeden ten tene olmuştuk, tıpkı Noel arifesinde olduğu gibi birbirimize sarılmıştık, ama bu kez çıplaktık.

Zayıf ve sert vücudu içimdeki alevlerin daha da yükselmesine neden oldu. Derimin altında kaçmak için çaresizce yanıyorlardı. Ellerim geniş omuzlarında dolaştı, yontulmuş göğsünden aşağı kayd, karnının gergin çıkıntılarına dokundu. Daha önce hiç Henry gibi sağlam kasları emekle inşa edilmiş ve spor salonunda geçirilen saatlerle bilenmiş bir adamla birlikte olmamıştım. Ağırlığını üzerimde hissetmek, vücuduma girerken bacaklarımı ona dolamak, birlikte hareket ederken yüzünü benimkinin üzerinde görmek istiyordum.

"Vücudun inanılmaz," dedim ona, avuçlarımın kışının üzerinde gezinmesine izin vererek. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Genelde toplum içinde kıyafet giymeye çalışırım, yani-oh, lanet olsun."

Aramıza uzanıp sikini elime aldım ve sıcak, kalın eti parmaklarımın arasından kayarken inledi. Bir erkeği bu kadar tahrik etmenin, bu kadar muhtaç hale getirmenin, bu kadar sertleştirmenin ne kadar heyecan verici ve güçlendirici olduğunu unutmuştum. Yumruğumun içine doğru itişini, parmaklarının kalçalarımaya saplanışını, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş ama ne kadar dayanabileceğinden emin değilmiş gibi küfredip hırlamasını seviyordum. Bu beni seksi ve kendinden emin hissettirdi.

"Çok sertleşmişsin," diye fısıldadım dudaklarına, sıkıca kavrayarak. "Bu nasıl mümkün olabilir? O kadar uzun zaman olmadı."

"Sadece sen olduğun için mümkün."

Beni tekrar kollarına aldı ve yatağına yatırdı. Üstüme uzanıp bacaklarımı açarak kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdiğinde ihtiyaçtan ateşler içinde hissettim. Aşağı uzandı ve bana dokundu, parmaklarını kolayca içeri kayd, ve sıcak, kaygan ıslaklığı klitorisimin üzerine sürttü. Nefesim kesildi, kollarımı başımın üzerine atarak sırtımı kamburlaştırdım.

Gözlerim kapandı ve dudaklarının sert, karıncalanan bir meme ucuna yaklaştığını, dilinin onu okşadığını hissettim. Karnım çukurlaştı, titredi ve tüylerim diken diken oldu. Diğer göğsüne geçip açgözlülükle emerken parmaklarımı saçlarına geçirdim, parmakları daha hızlı hareket ediyor, daha sert sürtünüyordu.

Gerçekten üçüncü kez gelmem mümkün müydü?

Asla böyle düşünmezdim, ama hisler içimin derinliklerinde dönüp durdukça, bacaklarım zevkle gümbürdemeye başladıkça, onun altında baygın bir şekilde kıvrıldıkça, bunu düşünmeyi bırakmaya ve kendimi bu uçsuz bucaksız, sıcak tensel mutluluk okyanusuna bırakmaya karar verdim.

"Henry," diye nefes aldım, "seni içimde istiyorum."

Hemen vücudumda yukarı doğru hareket etti ve sikinin ucunu kalçalarımın arasına yerleştirdi. Her seferinde bir sıcak, ıslak inç içime kayarken ikimiz de inledik. Daha fazla dayanamayacağıma yemin edebileceğim kadar derine gömüldüğünde, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni vahşice öptü, dili dudaklarımın arasına girdi, nefes alıp vermesi hızlı ve düzensizdi, üstümde bir ritim tutturdu.

Sonra daha derine indi. Daha sert. Daha sert.

Başım geriye düştü ve çenemle onun çenesine vurdum. Nefes nefese kaldım ve tırnaklarımı pazılarına geçirdim, vücudum kalçalarının acımasız, durmak bilmeyen hareketine tepki verirken gözlerimden yaşlar boşaldı. Her şiddetli hamlesinde haykırdım, gözlerimin arkasında yıldızların patladığını gördüm, bu adamın beni morartacağından ve kıracağından emindim.

Ama hoşuma *gidiyordu*. Çünkü bunu ona yapıyordum.

Her vahşi vuruş, kendini tutamadığı anlamına geliyordu. Her yırtıcı hırıltı daha fazlasını istediği anlamına geliyordu. Sikinin her bir santimi *benim için* sertti ve ben doyamıyordum.

Bu kadar acımasızca becerilmenin şokunu ve acısını atlatır atlatmaz, kendimi bıraktım ve tamamen kucakladım. Onun ritmine uymak için kalçalarımı kaldırdım. Kıçını pençeleyerek onu daha derine çektim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve hissettiğim her şeyi, daha önce söylemeyi hiç düşünmediğim kelimeleri söyledim.

Tanrım, beni becerme şekline

bayılıyorum. Beni çok ıslatıyorsun.

Hissedebileceğin kadar sert bir şekilde sikine boşalmak istiyorum.

Her müstehcen kelime onu sınıra daha da yaklaştıran gibiydi. Ellerini altımdan geçirip kıçımı kavradı, kalçalarımı onunkine doğru eğdi ve daha da derine soktu, sikinin tabanı klitorisime sürtündü.

Artık konuşamıyordum; vücudum kontrolden çıkıyordu, gerginlik o kadar sıkıyordu ki dayanabileceğimden emin değildim. Vücudumun alt kısmındaki kasların kasılmaya başladığını hissettim, tıpkı aramızdaki sürtünmeden kaynaklanan uğultulu ısının beni uzayda daha da yükseğe fırlatması gibi. Sonra, görkemli bir şimşek darbesiyle içimdeki her şey patladı ve beni kayan yıldızlar gibi parıldayan ve yanan milyonlarca parçaya ayırdı. Bedenim onunkinin etrafında kenetlenip zonkluyor, onunki de içimde dövülüp kabarıyordu. Birbirimize sarılıp öpüşürken ve sıkı sıkı tutunurken birbirimizin içine aktık, sonunda kıyıya çarpma kadar dalgayı sürdük, bizi birbirimizin kollarında nemli ve nefessiz bıraktı.

"Peki bugünü bu kadar korkunç yapan neydi?" Henry iki avucumu da kendi avuçlarının arasına sıkıştırdı, sanki dört el dua eder gibiydi. Küvetteydik ve ben ona sırtımı yaslamıştım, sanki o bir insan yatağıydı.

İçimi çektim. "Bugün berbattı çünkü bir kez daha eski sevgilim bencilce ve boktan bir şey yaptı ve çocukların duygularını incitti."

"Şimdi ne yaptı?"

"Onlara tatillerinin son bölümünde kendisini ziyarete gelemeyeceklerini çünkü J.Crew Kimmy'nin huzur ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu söyledi."

"J.Crew Kimmy de kim?"

"Hamile kız arkadaşı. Eskiden J.Crew'da çalışıyordu, ta ki eğitimdeki eş rolünü üstlenene kadar. Görünüşe göre, o ve Whitney anlaşıyorlar. Ama Whitney'e Aspen'e Kimmy olmadan kayak yapmaya gidebilecekleri sözünü vermiş. Tahminimce bu fikir pek iyi gitmedi."

"Ne göt herif ama. Çocuklar üzgün müydü?"

"Son derece. Bu olay olmadan önce de onlar için yeterince endişeleniyordum - Whitney yüzünü o kadar çok makyajla boyuyor ki cildini zorlukla görebiliyorsunuz ve Keaton gizlice abur cubur yiyor. Korkarım bu onları daha da derine itecek. Onlara bir terapist bulmalıyım. *Kendime* bir terapist bulmalıyım."

"Özür dilerim." Kollarını bana doladı. "Konuşmak istersen ben buradayım. Ben bir terapist değilim ama iyi bir dinleyiciyim."

Ellerimi kaslı kollarının üzerinde gezdirdim. Profesyonel olmasa da onunla konuşmak iyi hissettiriyordu. "Whitney öfkesinin bir kısmını benden çıkardı ve söylediği şeyleri kastetmediğini bilsem de, bunlar beni oldukça üzdü."

"Ne dedi?"

Bir nefes aldım. "Gitmesi için bir şey yapmış olmalıyım." "Bu canını yakmış olmalı."

"Öyle oldu. Daha sonra özür diledi ama sözleri canımı yaktı. Çünkü bu benim en derin korkum, biliyor musun? Yeterli olmadığım korkusu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başarısız oldum çünkü bende bir sorun var. Bu benim hatamdı ve şimdi çocuklar bunun acısını çekmek zorunda."

"Senin *hiçbir sorunun yok* ve boşanma senin hatan değildi." Henry'nin sesi sertti. "Sahip olduklarının kıymetini bilmeyen biriyle evliydin."

"Teşekkür ederim." Kalın, erkeksi bileğine bir öpücük bıraktım. Ellerini, uzun zarif parmaklarını, kollarındaki damarları seviyordum. "Zihinsel olarak haklı olduğunu biliyorum ama güvensizliğim bazen beni ele geçiriyor. Bunun üzerinde çalışıyorum ama son birkaç yılda biriken ve üstesinden gelmem gereken çok fazla kötü şey var."

Henry bir an sessiz kaldı. Ve sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Bu gece koridordayken bir şey söyledin." Gülümsedim. "Bir sürü şey söyledim."

"Bu senin söylediğin bir şeydi, uh, *sırasında*."

"Sırasında mı? Konuşabildiğimin farkında bile değildim."

Kıkırdadı, göğsü sırtımın altında gümbürdüyordu. "Orada burada birkaç kelime söyledin."

"Olabilirdi. Ama senin sözlerin daha iyiydi." Söylediği ateşli, kirli şeyleri hatırlayarak ürperdim.

"Üşüdün mü?" Ayağa kalktı ve ayaklı küvetin sağında duran musluğa uzandı. "Biraz daha sıcak su ekleyebilirim. Bir süredir buradayız."

"Evet, ama ben üşümüyorum. Sadece söylediğin şeyi hatırlamak hoşuma gidiyor." Omzumun üzerinden ona baktım. "Heyecanlı bir ürpermeydi, soğuk bir ürperme değil. Bir *kıpırdanmaydı*."

Güldü, dikenli nemli saçları yukarı kalkmış, çocuksu ve sevimli görünüyordu. Islakken daha koyu görünüyor, gözlerini daha koyu yeşil yapıyordu. "Tamam."

"Peki ne demiştin?"

"'Pes etme' demiştin. Hemen önceydi-"

"Oh." Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Ne zaman olduğunu biliyorum." "Bu neyle ilgiliydi?"

Tereddüt ettim, gözlerim suyun altındaki bacaklarımıza kaydı, onun kıllı bacakları benim çok daha soluk, pürüzsüz bacaklarımın dışındaydı. Kırmızı ayak tırnak cilam beyaz porselen emaye kaplamaya çarptı. Viktorya dönemine ait bir film setinden çıkmış gibi güzel bir dökme demir küvette. Henry bana daha önce kimsenin kullanmadığını söylediğinde inanmadım. Nedenini sorduğumda, Renee'ye sürpriz yapmak, onu rahatlatmak için aldığını ama daha teslim edilmeden taşınmış olduğunu söyledi. Yine de kurmuştu ama banyo yapmayı sevmeyen biri olduğu için hiç kullanılmamıştı. Bu gece onu vaftiz etmekten çok mutlu oldum.

Henry, "Bana söylemek zorunda değilsin," diye devam etti.

"Hayır, sorun değil." Ona tekrar baktım. "Orgazma ulaşmam uzun zaman alabiliyor. Eski sevgilim sabırsızlanırdı."

Henry'nin ifadesi tiksintisini açıkça ortaya koyuyordu. "Benimle dalga mı g e ç i y o r s u n ? "

"Hayır."

"Onun bir pislik olduğunu zaten biliyordum, ama Tanrım. Bu tamamen yeni bir götlük seviyesi."

"Evet." Dudağımı ısırdım. "Bir süre sonra, bir tane denemek bile beni gerçekten utangaç hale getirdi. Onları taklit ederdim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Umarım bunu ona eninde sonunda söylemişsindir." "Keşke söyleseydim."

"Sana nasıl davrandığına inanamıyorum. Ya da çocuklarına." Henry beni kollarının arasına aldı ve tekrar göğsüne doğru çekti. "Bu beni çok öfkeliyor."

"Ben de."

Dudaklarını bir an için ıslak saçlarıma bastırdı. Sonra aniden başını kaldırdı. "Bekle, bu gece numara yapıyordun, değil mi?"

Gülmek zorunda kaldım. "Hayır, sizi temin ederim, gülmüyordum. Bunların hepsi gerçektir. İlkini hissettiğimde buna inanmakta güçlük çektim. Çok uzun zamandır bir tane bile içmemiştim, en azından kendime vermediğim bir tane." Henry'nin önünde bunu itiraf etmek beni utandırdı ama ona karşı bu kadar açık olmak da çok iyi hissettirdi.

"Oh, inan bana, anlıyorum. Benimkilerin hepsi son zamanlarda self servis oldu."

"Ne kadar zamandır?" Karısı gittiğinden beri kimsenin olup olmadığını merak ederek sordum.

"Belki altı, sekiz ay?"

Tekrar doğruldum ve ona baktım. "Sekiz ay mı? Eski sevgilin seni daha geçen sonbahar terk etmedi mi?"

"Evet, ama bahar ve yaz boyunca işler oldukça kötüydü. Tüp bebek tedavisinin son turu da başarısız olunca benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Ondan önce bile seks ikimiz için de bir angarya haline gelmişti."

"Oh." Tekrar ona yaslandım. "Peki ya sen? Ne kadar oldu?"

"Tanrım, hatırlamıyorum bile. Yıllar önce cinsel olarak bana olan ilgisini kaybetti. Arada bir ilişkiye giriyorduk ama dediğim gibi, bundan gerçek bir zevk almıyordum. Kendimi hep yalnız hissedirdim."

ve sonrasında tatminsiz. Fizikseldi ama duygusal değildi. Gerçek bir bağımız yoktu."

Başımı tekrar öptü. "Anladım."

"Ama bu gece." Sırıttım, ters döndüm ve dizlerimi onun kalçalarının üzerine getirdim. "Bu gece *çok* farklıydı."

"Öyle mi?" İki kez sevişmiş olmamıza ve saatin neredeyse sabahın biri olmasına rağmen, beni içten içe kızdıran ukala bir yarım sırtışla karşılık verdi.

Başımı salladım, ıslak saçlarımın telleri aramızda sallanıyordu. "Seninle bir gecede, evliliğimin son beş yılında yaşadığımdan daha fazla orgazm oldum."

"Güzel." Kendini beğenmiş görünüyordu. "En azından benim için iyi."

"Ve benim için de iyi." Ellerim göğsünde, öne doğru eğildim ve onu öptüm, ilk başta yumuşak ve bal gibi tatlıydı, üst dudağını, alt dudağını nazikçe kopardım, dilimle ikisini de okşadım. Bacaklarımın arasında sikinin kıpırdadığını hissettim ve bu beni gülümsetti.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu ellerini kıkımın üzerinde gezdirirken.

Ellerimi boynuna ve saçlarına doğru kaydırdım. "Hiçbir şey. Ben mutluyum. Sana daha önce de söyledim, bu gece buraya kafa dağıtmaktan daha fazlasına ihtiyacım vardı, onaylanmaya ihtiyacım vardı. Hâlâ seksi ve canlı olduğuma dair güvenceye ihtiyacım vardı. Fark edildiğimi, takdir edildiğimi ve arzulandığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Kendimde bu tür bir yeniden uyanış hissetmeyi hiç beklemiyordum. Kendi cinsel dürtülerimin bu kadar aç ve talepkâr olmasını ya da bu kadar kolay şımartılmayı beklemiyordum." Kalçalarımı onunkilerin üzerinde sallamaya, sert uzunluğunun üzerinde ileri geri kaymaya başlamıştım. Şimdiden midemde o ağırlıksız his vardı ve kanım daha hızlı akıyordu. "Ama senin için tekrar boşalacağım. Bütün gece senin için boşalacağım."

"Tanrım," dedi, sesi derin ve çakıllı. "Bana bunun sabah bitmek zorunda olmadığını söyle, yoksa sırf her gece orgazm olabilmen için seni yatak odama bağlamak zorunda kalabilirim."

Güldüm, dudaklarımı onunkilere sürttüm. "Ama beni yatak odana bağlamamı *isteyebilirim*."

Aleti altımda zıpladı ve kıkımı daha da sert kavradı. "Lanet olsun, Sylvia Sawyer, bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Şu anda tam olarak bilmiyorum," dedim, kendimi hafifçe yukarı kaldırdım, sonra aramıza uzandım. Bir an sonra uzun, kalın şaftından aşağı kayıyor, zevkle inlediğini duyuyor, onu derinlere alıyordum. "Ama kesinlikle iyi hissettiriyor."

DAHA SONRA -ÇOK SONRA, acıktığımız ve saat ikide atıştırmalık bir şeyler aradığımız için- onun yatağına girdik ve birbirimize sokulduk.

"En son ne zaman çıplak uyuduğumu hatırlamıyorum," dedim başımı göğsüne yaslayarak.

"Ben de öyle." Kollarını bana doladı. "Yeterince sıcak mısınız?"

"Evet." Dışarıda hava sıcaklığı sıfırın altına düşmüştü, kar yağmaya devam ediyordu ve buz gibi bir rüzgâr pencere camlarını ıslık çalarak dövüyordu ama kendimi hiç bu kadar sıcak, güvende ve rahat hissetmemiştim. Birinin kollarında bu şekilde uykuya dalmayalı yıllar olmuştu, onun olmayı tercih edeceği başka bir yer ve birlikte olmayı tercih edeceği başka biri olmadığını biliyordum.

Ne yaptığım, Henry'yle yatmamızın berbat bir fikir mi yoksa dünyadaki en iyi fikir mi olduğu ya da bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ, belki de henüz farkında bile olmadığımız şekillerde bize zarar veren kötü ilişkilerden yeni çıkmış iki kişiydik. İkimiz de geleceğin ne getireceğini bilmiyorduk. Ve benim, onları her iki ebeveyn için de yeterince sevmeme ihtiyaç duyan iki çocuğum vardı. Romantizm aramak için uygun bir zaman değildi.

Tam da beklenmedik bir mutluluk anının tadını çıkarırken konuşmayı seven yargılayıcı sesim, beni sadece ebeveyn sorumluluğu konusunda değil, erkeklerin söylediği yalanlara inanmak ve bedenim, sırlarım, duygularım konusunda birine güvenmek konusunda da azarlamakla tehdit etti.

Susturmak için Henry'nin uyurken aldığı nefesi dinledim, göğsünün yavaş, ritmik iniş çıkışlarına odaklandım.

Derin, eşit ve huzurluydu.

ON İKİ

OceanofPDF.com

HENRY

Uyandığımda saat erkendi, gümüşü sabah ışığı panjurların arasından zar zor süzölmeye başlamıştı. Pencereden dışarı baktığımda en az yarım ayak taze kar göreceğimi biliyordum, bu da bugünkü ilk işimin Sylvia'nın burada mahsur kalmaması için araba yolunu küremek olacağı anlamına geliyordu.

Öyle olsaydı çok da umurumda olmazdı.

Başımı elime dayadım ve ona baktım. Gece boyunca benden uzaklaşmış ve ters yöne bakacak şekilde yan yatmıştı. Altın sarısı saçları beyaz yastık kılıfının üzerinde dalgalanıyordu ve vücudu bir top gibi kıvrılmıştı. Çarşafı göğsüne bastırmıştı ama çıplak sırtı açıktaydı, teni gölgeler içinde parlıyordu.

Aynı anda o kadar çok şey yapmak istiyordum ki, parmak uçlarımı onun mükemmel omurgasında gezdirdim. Eğilip yüzümü tatlı kokulu saçlarına gömmek. Yaklaşmak ve vücudumu onunkinin etrafında virgül gibi kıvrırmak. Güzel boynunun arkasını öpmek.

Sonunda çok uzun süre bekledim ve kıpırdandı, sırt üstü dönüp bana göz kırptı. "Merhaba."

"Merhaba."

Gülümsemesi aynı anda hem utangaç hem de baştan çıkarıcıydı; karşı konulmaz bir kombinasyon. "Gece kaldım."

"Sen yaptın."

"Tüm kurallarımızı çiğnedik, değil mi?"

"Ve sonra biraz daha. Ama amaç bu değil miydi?"

Gülümseyerek yan döndü ve bana bakarak ellerini yanağının altına sıkıştırdı. "Sanki bir rüyaymış gibi hissediyorum."

Çarşafın altından uzanıp kışını çimdikledim ve inlemesine neden oldum.

"Ah! Sanırım gerçektir," dedi ve ağrıyan yeri ovarken kıkırdadı.

"Gerçektir." Elimi sırtının alt kısmına koydum ve onu kendime çektim.

"Beklenmedikti ve fantezilerimden bile daha iyiydi ama gerçektir."

Kaşları yukarı kalktı. "Benim hakkımda fanteziler mi kurdun?"

"Birçok kez. Ama sadece sen döndüğünden ve biz konuşmaya başladığımızdan beri." Gülümsedi. "Bu hoşuma gitti, senin fantezin olmak."

"Gerçek seni daha çok seviyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Teşekkür ederim." Başını çenemin altına koyarak bedenime sokuldu.

Birkaç dakika boyunca ona bu şekilde sarıldım, sırtını nazikçe okşadım. Birine bu kadar yakın olmak istemeyeli, kendimi bu kadar koruyucu ve sahiplenici hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Henry?" Sesi yumuşak ve çekingendi.

"Evet?"

"Peki şimdi ne olacak?"

"Önce bir ton kar küremem gerekiyor. Sen muhtemelen çocuklarını almak zorundasın ve benim de bir noktada işe gitmem gerekiyor."

"Hayır, demek istediğim ... şimdi bizim için ne olacak?" Geri çekildi ve bana baktı, gözleri kararsızdı, ifadesi endişeliydi. "Dün gece buraya geldiğimde bunu gerçekten düşünmemiştim. Bu hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

"Bu size bağlı," dedim. "Sizin durumunuz benimkinden daha karmaşık. Düşünmeniz gereken çocuklarınız var."

Dudağını ısırarak başını salladı. Ellerinden biri göğsümde gezindi ve gözleri parmak uçlarının tenimde yumuşakça gezindiği yere kaydı. "Bence bir şeyi halka açıklamak için çok erken."

"Katılıyorum."

Gözlerimle tekrar buluştu, ifadesi kurnazlıktan uzak ve tatlıydı. "Ama durmasını istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Henry, biz deli miyiz?"

"Bu mümkün." Onu alnından öptüm. "Ama şimdilik bu konuda endişelenmeyelim, tamam mı? İkimiz de zor bir dönemden geçtik ve bence kendimiz için sadece iyi hissettirecek bir şeyi hak ediyoruz. Bunu ne kadar çok düşünersek, kendimiz için o kadar kötü olur."

"Tamam." Başka bir şey söylemeye başladı, sonra durdu.

"Ne?" Ben sordum. "Söyleyebilirsin."

"Ben sadece birbirimize karşı her zaman dürüst olmamızı istiyorum. Eğer bir noktada işler yolunda gitmez ve geri adım atmamız gerekirse, bunu söyleyebilmemizi istiyorum. İkimizden birinin gafil avlanmasını ya da incinmesini istemiyorum."

"Sana söz veriyorum, sana karşı her zaman dürüst olacağım. Güven duymanın şu anda senin için kolay olmadığını biliyorum ama sana verebileceğim tek şey sözümdür."

"Senin sözün benim için yeterli." Rahatlamış görünüyordu ve bir kez daha göğsüme daha sıkı sarıldı. "Ve ben de her zaman dürüst olacağıma söz veriyorum."

Ona bu şekilde sarılmak o kadar doğru geliyordu ki, ikimizin de bu duygudan uzaklaşmak istemesini hayal etmek zordu. Ama ben aptal değildim, koşullar karmaşıktı. Zamanlama aceleye gelmişti. Tehlikede olan çok şey vardı.

Geleceğin ne getireceğini bilmek imkânsızdı ve şimdilik her günü olduğu gibi kabul etmek ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmak iyi hissettirecekti.

Çıplak.

Mümkün olduğunca sık.

Ben yürüyüş yolunu ve araba yolunu temizlerken Sylvia kahve yaptı, yumurta çırttı ve bizim için meyve dilimledi. Kırmızı elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla geldiği için ona bir tişört ödünç vermiştim. Üzerinde kocaman duruyordu, neredeyse dizlerine kadar sarkıyordu ama içinde çok sevimli görünüyordu, çıplak ayaklarıyla mutfağında dolaşıyordu, saçları başının üstünde dağınık bir yığın halindeydi.

Buna kolayca alışabilirim, diye düşündüm soğuktan içeri girdiğimde ve onun bana bakıp gülümsediğini gördüğümde. Bu, yanına gidip gömleği yırtmamı engellemeye yetti. Sylvia'nın bir Pazar sabahı mutfağında olması alışmam gereken bir şey değildi. Aslına bakarsanız, bir daha böyle bir şeyin olması için muhtemelen çok uzun bir zaman geçmesi gerekecekti.

Kahvaltıdan sonra kırmızı elbisesini ve topuklu ayakkabılarını tekrar giydi, ceketinin düğmelerini sonuna kadar ilikledi. "Yanıma yedek kıyafet ve bot almalıydım," dedi kapıda, ön pencereden dışarı bakarken başını sallayarak. "Ne düşünüyordum ki?"

"Beni becermeyi düşünüyordun," diye hatırlattım ona, üst düğmeyi iliklemesine yardım ederken.

"Gerçek hikaye." İcini çekti. "Oh iyi. Yaşayacağım."

"Seni arabana kadar taşıyabilirim," diye teklif ettim, sadece yarı şaka.

Bu onu gülümsetti. "Hayır, sorun değil. Yürüyüş yolu kürekli ve Cloverleigh'deki bitişik garaja girebilirim. Umarım mutfakta kimse yoktur ve ben de gizlice odama çıkabilirim."

"Tamam. Hey, dün gece dışarıdayken söylediğin bir şeyi düşünüyordum - çocuklarının kayak yapamadıkları için hayal kırıklığına uğramaları hakkında. Onları burada kayağa götürmeye ne dersin? Burası Aspen falan değil ama Crystal Mountain ya da Boyne'a gitmek hiç de fena değil."

Yüzü aydınlandı. "Haklısın. Bunu daha önce neden düşünmediğimi bilmiyorum."

"Beni becermeyi düşünüyordun, hatırladın mı?"

Kızardı ve eldivenleriyle göğsüme vurdu. "Beni bir şeytan gibi gösteriyorsun. Ama bu harika bir fikir. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Dudaklarına son bir öpücük kondurdum ve onu bir daha ne zaman görebileceğimi sorma isteğime direndim. "Dikkatli sür, tamam mı? Yollar muhtemelen hâlâ berbat durumdadır. Endişelenmemem için eve döndüğünde bana haber verir misin?"

"Elbette. Ama bunun için bana numaranı vermen gerekecek." Çantasından telefonunu çıkardı, rehberini açtı ve bana uzattı.

Bilgilerimi girdim ve ona geri verdim. Girdiklerime şöyle bir baktı ve sırtarak başını kaldırdı. "Gerçekten buraya Koca Dick DeSantis olarak mı girmek istiyorsun?"

"Yüzde yüz evet," dedim ona.

Kapıdan çıktığında hâlâ gülüyordu.

O gittikten sonra mutfağı temizledim, hızlı bir duş aldım, giyindim ve işe gittim. Pazar günü olduğu ve yollar boktan olduğu için trafik hiç de fena değildi. Otel bugün tekrar açılacağı için Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki çalışan otoparkında arabalar vardı ama şaraphane yarına kadar açılmayacaktı, bu yüzden burası bana kalmıştı.

Ruh halim uzun zamandan beri en iyisiydi - farkındayım - ve işime neşeli ve iyimser hissederek devam ettim. Normalde hava sıcaklığı sıfırın altına düştüğünde sarmaşıklarım için endişelenmekten uykularım kaçardı ama dün gece bebek gibi uyumuştum.

Öğle saatlerinde hızlı bir öğle yemeği için dışarı çıktım ve geri döndüğümde Sylvia'nın çocuklarını ve Mack'in üç kızını han ile şaraphane arasındaki çimenlikte karda oynarken gördüm. Bu beni gülümsetti; kardeşlerimle kışın dışarıda ne kadar eğlendiğimizi hatırladım, ta ki içimizden biri yüzüne sert bir kartopu yiyip ağlayarak annemize gidene kadar. Hiçbirimiz kimin attığını itiraf etmediğimiz için hepimiz odalarımıza gönderilirdik. Ama sonra evdeki gürültüye dayanamaz ve bizi tekrar dışarı gönderirdi.

Kamyonetimi park ettikten sonra çocukların yanına gittim ve onlara el salladım. Sonra bir kardan adamın alt üçte biri olarak kullanılacağı şüphesiz olan devasa bir kartopunu itmekte zorlandıklarını fark ettim.

"Bay DeSantis!" diye bağırdı Mack'in en büyük kızı Millie. "Bize yardım edebilir misiniz? Popoyu çok büyük yaptık!"

Güldüm. "Elbette."

Dev kartopunu istedikleri yere itmeyi başardıktan sonra, vücudun geri kalanını yapmak için işe koyulduk. Üç kartopu da üst üste dizildiğinde, yüzü ve giysileri için kullanabileceğimiz bir şeyler aramaya başladık. Yerde gözleri için kullanabileceğimiz iki buruşuk yengeç elması bulduk. Ahırda birisi terk edilmiş yarım bir havuç buldu. Mack'in kızı Felicity ağız için küçük taşlar kullanmayı düşündü, biz de bulmak için karda dereye doğru yürüdük. Whitney kollar için sopalar buldu ve ahırda Keaton duvardaki bir kancada eski bir şapka gördü. Mack'in küçük kızı Winnie'yi kardan adamımızın başına yerleştirebilmesi için kaldırdım.

"Ama üşüyecek," dedi dehşet içinde. "Bir atkıya ihtiyacı var." "O bir kardan adam, aptal," diye azarladı Felicity. "O üşümez." "O zaman neden şapkaya ihtiyacı olsun ki?" dedi Felicity, kız kardeşine pis kokular saçarak-göz. Sonra bana döndü. "Bay DeSantis, atkınızı kullanabilir miyiz? O zaman üşümez."

Bana bakan iri gözlerine bir kez baktım ve reddetmemin imkânı yoktu. "Tabii ki."

"Yaşasın!" Ben atkımı çözüp boynuna bağlarken küçük çocuklar bir aşağı bir yukarı zıpladılar.

"Şimdi de bir kardan *kadın* yapalım," diye önerdi Winnie. "Kardan adamın yalnız kalmasını istemeyiz."

Herkes aynı fikirdeydi, biz de alt tarafa büyük bir kartopu yuvarlamaya başladık. Keaton'ın "Anne! Gel de kardan adamımızı gör!" diye bağırdığını duyduğumda onu itmeye yardım ediyordum.

Başımı kaldırdığımda Sylvia'nın ellerini ceplerine sokmuş, sarmalanmış bir halde çimenlerin üzerinden bize doğru yürüdüğünü gördüm. Soğuğa rağmen vücudum ısındı.

Bana gülümsedi. "Selam çocuklar. Selam, Henry. İşten kaytarıyor musun?" Whitney, "Bay DeSantis kardan adamda kullanmamız için bize atkısını verdi," dedi.

heyecanla. "Kar hanım için seninkini alabilir miyiz?"

"Elbette," dedi, boynundan çözerken gülerek. "Bu onun için çok hoştu. Teşekkür ettiniz mi?"

"Teşekkür ederim," dedi Whitney bana suçlu bir gülümsemeyle. Dudakları neon pembesiydi ve gözlerine de makyaj yapmıştı. Sylvia'nın Whitney'nin yüzünü boyamasıyla ilgili söylediklerini hatırladım ve ikisi için de üzüldüm. Bu *tam da* bekâr bir baba olarak karşılaşmak istemeyeceğim türden bir ebeveynlik sorunuydu.

"Rica ederim," dedim ayağa kalkarak. "Kardan kadının dibini istediğiniz yer burası mı?"

"Bu iyi," diye karar verdi Millie. "Şimdi onun ortasını ve üstünü yapalım."

"Sonra da onlara birkaç çocuk verelim!" Felicity bağırdı.

Çocuklar daha fazla kartopu yuvarlamakla meşgul oldular ve ben de Sylvia'ya yaklaştım.

Dirsek dirseğe duruyorduk ama dokunacak kadar yakın değildik. "Hey." "Hey."

"Çocuklar pijama partisinde eğleniyor mu?"

"Benimkinde eğlendiğim kadar değil," diye mırıldandı.

Güldüm. "Bugün keyifleri yerinde gibi görünüyor."

"Bence öyleler. Kayak fikrine bayıldılar."

"Güzel."

"Ocak ayında Boyne'da bir hafta sonu için rezervasyon yaptırdım." "Mükemmel. Çok eğleneceksiniz. Bu yıl çok kar var."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve konuştuğunda neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Dün geceyi düşünmeden edemiyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Keşke bunu bir daha ne zaman yapabileceğimizi bilsem." "Tekrar, bu ikimizi de yapar."

Bana biraz daha yaklaştı. "Belki bu gece şaraphaneye uğrayabilirim. Yarın tadım odasında çalışacağım için belki bana bir şeyler öğretirsin diye düşündüm."

Seks kedisi tonu bana pinot noir'ımızın vücut profili gibi şeyleri düşünmediğini söyledi. Aletim pantolonumun içinde kıpırdandı ve boğazımı temizledim. "Bu gece şaraphaneye gelebilirsin."

"Otel öğleden sonra giriş yapan insanlarla dolup taşacak ve anneme yardım edeceğime söz verdim. Sonra çocukların karnını doyurmam gerekiyor. Ama ondan sonra babamla film izleyecekler. Belki o zaman gelebilirim? Çok geç değilse sekiz gibi?"

"Sorun değil." Gece yarısı da diyebilirdi, umurumda olmazdı. "Çok uzun kalamayacağım."

"Ben iyi bir öğretmenim. Hızlı çalışacağız."

Bana gülümsedi. "Akşam görüşürüz."

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Frannie kızları almaya geldiğinde, benimle yalnız konuşup konuşamayacağını sordu.

"Elbette," dedim, beş çocuğun da dondurmalarını bitirmekte olduğu mutfak masasına bakarak. "Aile odasına gitmek ister misin?"

"Yukarı çıkalım," dedi, yüz ifadesi endişeliydi. Sesini alçalttı. "Bizi duymalarını gerçekten istemiyorum."

"Tamam." Yatak odama doğru ilerlerken midem düğüm düğüm oldu. İçeri girdiğimizde yatağımın kenarına oturdum ve Frannie kapıyı kapatıp arkasına yaslandı.

"Korkmanı istemiyorum," dedi iki avucunu da havaya kaldırarak. "Frannie, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?"

"Daha önce çocuklarınızın sosyal medyaya girmesine izin verilmediğini söylemişsiniz, değil mi?"

"Doğru. Onlara liseye kadar beklemeleri gerektiğini söyledim." "Whitney'nin Instagram hesabı var."

"Hayır, yok."

Frannie başını salladı. "Biliyor. Millie'ye gösterdi. Senin de görmem gerek."

Midem çalkalandı. "Oh, Tanrım."

"Korkunç bir şey değil, sadece... Bence onunla konuşmalısın." Frannie gelip yatakta yanıma oturdu ve telefonunu çıkardı. Whitney'nin hesabını bulması sadece birkaç saniyesini aldı.

Profil adı gerçek değildi, ama fotoğraflar gerçektir - tam makyajlı, kameraya somurtarak baktığı bir dizi selfie. Göz gezdirdim, müstehcen bir şey görmediğim için rahatlamıştım ama bunu yaptığını düşünmek midemi bulandırdı.

ve benden sakladı. Biyografiye baktım: *Sadece güzel hissetmek isteyen bir kız.*

Gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarıma karşı koydum. "Kahretsin."

Frannie telefonu elimden alarak, "O kadar da kötü değil," dedi. "Hesap gizli olarak ayarlanmış ve nispeten yeni olduğu için çok fazla takipçisi yok. Ama bilmek istersin diye düşündüm."

"Teşekkürler. Şimdi bana bu konuda ne yapacağımı söyle."

Nazıkçe güldü. "Üzgünüm, bununla henüz ilgilenmedim. Ama muhtemelen gelecek. Millie sosyal medya konusunda Mack'in üzerine gidiyor ama o hep reddediyor."

"Yine de onun yaptığını öğrenirse ne yapar?"

"Telefonunu elinden alın. Onu ömür boyu cezalandırın. Aşırı tepki göster ve sosyal medyada genç kızları avlamaya çalışan tüm sapıklar ve tuhaf tipler hakkında ona ders ver. Ve sonra, ders çok fazla küfür içereceği için, muhtemelen küfür kavanozuna yirmi dolar falan koyması gerekecek."

İçimi çektim. "Evet, bu benim ebeveynlik tarzım değil. Ama belki de benim tarzım tamamen yanlış. Belki daha sert olsaydım, kurallarına daha çok saygı duyardı. Belki de bunu hak ediyordum."

Frannie kolunu bana doladı. "Kes şunu, sen harika bir annesin. Sadece çok şey yaşadı. Ve gerçekten, bu o kadar da büyük bir mesele değil. Sadece konuş onunla."

"Yapacağım." Sertçe yutkunarak ayakkabılarımıza baktım. "Kendini güzel hissetmemesi beni çok üzüyor. Bu bir şekilde benim hatam mı? Tüm bu bekar ebeveynlik olayını şimdiden berbat mı ediyorum?"

"Hayır," dedi Frannie ısrarla ve beni sıktı. "Boktan bir durumda elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Onun yaşındaki tüm kızlar bunu yaşar - Millie de onunla birlikte. Sabahları okula gitmeden önce saçları için kaç damla gözyaşı döktüğünü size anlatamam. Saçları onun hayatını mahvediyor."

Başımı salladım, o günleri çok iyi hatırladığım için biraz güldüm. "Öyle olduğunu biliyorum. Kesinlikle öyle. Ama boşanmadan önce hiç böyle davranmamıştı ve ben bunun bir kısmının babası tarafından terk edilmekten kaynaklandığından endişeleniyorum."

"İşte bu yüzden onunla konuşmalısın. Ya da onun için bir terapist bulmalısın. Mack'in kızları eski sevgilisi gittikten sonra birine gitmişler. Numarasını ister misin? Ondan gerçekten hoşlanmışlar."

"Evet, *lütfen*," dedim.

"Tamamdır. Mack'ten alıp sana mesaj atacağım." Ayağa kalktı ve telefonunu çantasına yerleştirdi. "İyi olacak mısınız?"

Başımı salladım. "Evet. Ne zaman yeni bir başlangıçta ilerleme k a y d e t t i ğ i m i düşünsem, bir şey beni geri götürüyor."

"Bu bir aksilik değil, Syl. Ebeveynlik yolunda küçük bir tümsek. Bununla başa çıkabilirsin."

Ona gülümsedim ve derin bir nefes aldım. "Teşekkürler. Ve dün gece onları a ğ ı r l a d ı ğ ı n ı z için tekrar teşekkürler."

"Benim için zevkti. Çok eğlendik. Yalnız geçirdiğin geceden keyif aldın mı?" Yüzüm kızardı. "Um, evet. Çok keyif aldım."

"Sylvia . . ." Frannie'nin başı öne eğildi. "Yanakların neden bu kadar kırmızı?" "Çünkü tam olarak yalnız değildim."

Nefes nefese kaldı. "Ne?"

İki elimle yüzümü kapattım. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum bile."

"Aman Tanrım, Henry'yle birlikteydin, değil mi?"

Başımı salladım, hâlâ avuçlarımdan arkasına saklanıyordum.

"Biliyordum!" diye bağırdı. "Mack' e Noel arifesinde aranızda bir şeyler olduğunu söylemiştim. Ne oldu peki?"

Ellerimin kucağıma düşmesine izin verdim. "Her şeyi." "Yani, *her şey* her şey mi?"

"Üç kez."

Frannie ciyakladı ve etrafta zıpladı. "Aman Tanrım, Sylvia! Bu inanılmaz!" Hareket etmeyi bıraktı. "*Bekle, inanılmaz mıydı?*"

Başımı salladım. "Gerçekten öyleydi. Bütün gün başka bir şey düşünemedim."

"Vay canına. Demek sen ve Henry."

"Aslında ben ve Henry diye bir şey yok. Ne yaptığımızdan tam olarak emin değiliz," diye itiraf ettim.

"Şu anda bilmek zorunda mısınız? Yani, nereye gideceğini göremez misiniz?"

"Planımız da bu zaten," dedim ona. "O yüzden kimseye bir şey söyleme, tamam mı?"

"Dudaklarım mühürlü," dedi fermuarını kapatıyormuş gibi yaparak. "Sen istemezsen Mack'e bile söylemem."

Kız kardeşimden kocasından bir sır saklamasını istemek hoşuma gitmiyordu ama şu anda ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur diye düşündüm. "Teşekkür ederim. Ben istemiyorum."

Mack'in bilmesinin Henry için sorun olacağını sanmıyorum ama-"

Frannie ellerini kaldırdı. "Merak etmeyin. Tamamen anlıyorum. Mack'le ilk takıldığımızda da aynı şey olmuştu; herkesten, özellikle de çocuklardan saklamamız gerekiyordu." Kollarını indirdi. "Gerçi, anlaşıldığı kadarıyla, onları gerçekten kandırmıyormuşuz."

Kaşlarını çatarak, "Evet, çocuklar akıllıdır. Benimkiler de çok şey yaşadı, daha fazla sorun yaratmak istemiyorum."

"Ama sen de mutlu olmayı hak ediyorsun Syl," dedi Frannie yumuşak bir sesle. "Henry'yle vakit geçirmek seni mutlu edecekse, hiç durma derim."

"Teşekkürler." Bu kadar kolay olmasını dileyerek kucağındaki ellerime baktım. "Bu gece şaraphaneye gidip onu görmem gerekiyordu. Şimdi acaba burada kalıp çocuklarla birlikte olmasam mı diye düşünüyorum. Whitney'le konuş."

"İkisini de yapamaz mısın?"

"Belki." Asıl soru buydu, değil mi? Hem olmam gereken gibi bir anne olup hem de Henry'yle seksi bir şeyler yaşayabilir miydim?

Bu sorunun cevabını gerçekten istediğimden emin değildim.

Aşağıda Whitney, Millie'nin yatıya kalmasına izin vermem için bana yalvardı ve Frannie de sorun olmayacağını söyledi. Sorun olmadığını söyledim, en azından bu gece paçayı kurtardığım için rahatlamıştım - etrafta başka kimse varken Instagram muhabbeti yapmak istemiyordum. Ayrıca, bu konuya nasıl yaklaşacağımı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Kızgın ve suçlayıcı olmak istemiyordum - bu, ergenlik çağındaki kızlarda işe yarayan bir taktik değildi. Ve onun kendini güzel hissetme arzusunu anlamıyor da değildim.

Tanrım, Henry'nin etrafında olmayı sevmemin nedeni bu değil miydi? Bana kendimi nasıl hissettirdiği için mi? Uzun zamandır kendimi çirkin ve değersiz hissettiğim için mi? Whitney'nin umduğu tüm beğeniler Henry'nin bana gösterdiği ilgiye benziyor muydu? Ben de suçluyken onu nasıl yargılayabilirdim? İkiyüzlü müydüm?

Bu beni o kadar rahatsız etmeye başladı ki Henry'ye mesaj atıp gelemeyeceğimi söylemeye karar verdim. Telefonumu çıkardım ve iletişim bilgilerini getirdim -Big Dick DeSantis- ve bu beni güldürdü. Belki de iptal etmezdim. Henry ile biraz şarap ve kahkaha şu anda kulağa oldukça hoş geliyordu. Hiçbir sorunumu çözmeyebilirdi ama ben yokken daha da kötüleşmeyeceklerdi, değil mi?

Ve seks yapmak zorunda değildik. Sadece konuşabilirdik. Bana öğretmeye başlayabilirdi. Sadece onun etrafında olmak hoşuma gidiyordu.

Çocuklara aile odasında atıştırmalıklar, içecekler ve battaniyeler verdikten sonra babama Henry'ye bir konuda yardım etmek için şaraphaneye gideceğimi söyledim.

"Pazar günü bu saatte mi?" Kanepenin bir ucuna, Keaton'ın karşısına yerleşen babamın kaşları çatıldı. "Hâlâ orada ne işi var?"

"Emin değilim," dedim ve o daha fazla soru sormadan aceleyle uzaklaştım. "Ama uzun sürmez."

Toparlandım ve şaraphaneye doğru yürüdüm. Henry'nin kamyoneti park yerindeydi ama tamamen karla kaplı olmadığı için bir ara çıkıp geri dönmüş olması gerektiğini biliyordum. Akşam yemeğini dışarıda mı yoksa evde tek başına mı yediğini merak ettim.

Büyük cam kapıya ulaştığımda içeri baktım ama onu hemen göremedim. Kolu çektim, açık bıraktığını görünce şaşırdım. Kapı arkamdan kapanırken kiler merdivenlerinin başında belirdi.

"Hey," dedi yüzünde bir gülümsemeyle. "Başardın."

"Başardım." Onu görünce kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve içim sıkıştı. Şapkamı ve eldivenlerimi çıkarıp yüksek bir masanın üzerine koydum.

Yaklaştı ve arkamdan baktı. "Yalnızsın, değil mi?"

"Yalnız."

"Güzel." Kapıyı kilitledi, tepe ışıklarını kapattı ve beni kollarına aldı. Dudakları dudaklarımla buluşup içimdeki ateşi yeniden alevlendirdiğinde, buraya sadece konuşmak için gelmediğimi anladım.

Buraya hissetmek için geldim.

Kollarımı boynuna doladım ve ikimiz de nefessiz kalana, sıcaktan bunalana ve aramızdaki hantal giysi katmanları yüzünden hüsrana uğrayana kadar onu öptüm.

"Buraya gel," dedi elimden tutarak. Karanlıkta ilerleyerek beni merdivenlere götürdü ve mahzene indirdi. Beni çelik tankların ve sıra sıra dizilmiş meşe fiçilerin arasından geçirerek ofisinin kapısına götürdü, kapıyı omuzlayarak açtı ve beni küçük, karanlık odaya çekti.

"Birinci ders," dedi kapıyı arkamdan kapatırken. "Şarap üreticisinin seni mesai saatinden sonra ofisine almasına asla izin verme."

Paltomun fermuarını açıp bir kenara fırlatırken güldüm.

"İkinci ders," diye devam etti, kazağımı başımın üzerinden kaldırıp sütyenimin kancasını açarken. "Hiçbir koşulda sizi soymasına izin vermeyin."

Diz çöküp botlarımı çıkarırken, "Sanırım bu dersten kalacağım," diye mırıldandım.

"Ders üç." Kot pantolonumun fermuarını açtı ve bacaklarımdan aşağı indirdi. "Eğer sana tadının nasıl olduğunu düşünmeden duramadığını ve gerçekten hatırladığı kadar güzel olup olmadığını öğrenmek istediğini söylerse, dikkatli ol."

"Neye dikkat edeyim?" Beni kalçalarımın tutup masasına doğru götürürken sordum.

"Güdülerini." Henry beni kaldırıp masanın kenarına oturttu, kalçalarımı ayırıp dizlerinin üzerine çöktü. "Muhtemelen haince."

"Nefarious?" Sonra dili klitorisimde gezindiğinde nefesim kesildi.

"Evet." Tekrar yaptı, tüm vücudumu titreten uzun, yavaş bir vuruş. "Seni sadece diliyle becermek istiyor."

Dirseklerimin üzerine düştüm ve beni tahrik ederken inledim. "Öyle mi?" "Evet. Ama aynı zamanda sikiyle de."

"İyi," dedim, zar zor konuşabiliyordum. "Çünkü büyük bir aleti olduğunu duydum."

"Öyle. Ve her geçen dakika daha da büyüyor."

Güldüm, kollarını kalçalarımın altından geçirip beni ağzına doğru çekerken başım geriye düştü. Dilini içime soktuğunda ayak parmaklarım kıvrıldı. Sanki benim için açlıktan ölüyormuş gibi beni yuttu. Yaladı, okşadı, emdi ve diliyle beni okşadı, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi inledi. Bana doyamadığını söyledi. Bunun doğru olduğuna beni inandırdı.

Beni ağzıyla boşalttıktan sonra ayağa fırladı ve kemerini çözdü. "Bırak beni," diye nefes nefese kot pantolonunun düğmelerini ve ardından fermuarını açtı. Sikine uzandım ve sanki kafesinden kurtulmuş gibi boxer külotundan fırladı. Her iki elimle de kılıfına sokup sıcak, sert uzunluğunu aşağı yukarı hareket ettirirken inledi. "Tişörtünü çıkar," dedim. "Tenini tenimde hissetmek istiyorum."

Bir dakika sonra içime girmişti, bacaklarım ona sarılmıştı, elleri beni sabit tutmak için kalçalarımı kavırıyordu. Kalın, kaslı omuzlarına tutunup parmaklarımı tenine geçirdim. Beni masadan kaldırıp sırtımı kapıya dayadı ve hızlı, güçlü hamlelerle sikini içime soktu. Başım tahtaya çarptığında
irkildim.

Ama içindeki bu azgın şehvetin nesnesi olmak çok iyi hissettiriyordu - beni tamamen *mahvetmek* için bu ağrıyan ihtiyaca ilham vermek. Kendini daha da gömdü

Daha derine ve orada kaldı, bana karşı sürtünerek beni başka bir orgazmın kenarına geri getirdi.

Zor nefes alarak alnını benimkine yaklaştırdı. "Çok iyi hissediyorsun. Yavaşlamam gerek."

"Hayır, durma," diye yalvardım kalçalarımı çevirerek. "Boşalmanı istiyorum."

Hızlı ve sert ritmine devam ederken boğazının arkasından bir hırıltı yükseldi, sırtım kapıya çarptı. Zirveye ulaştığımda alt bedenimdeki tüm kaslar sıkıca kenetlendi ve bir an için orada kaldı, askıya alındı, kalp atışı hızlandı, gözler kapandı, nefes durdu - ta ki sikiinin içimde kabarıp zonkladığını ve beni kırılma noktasının ötesine ittiğini hissedene kadar. Dudakları benimkilere yaklaştı ve bedenlerimiz güçlü, her şeyi tüketen bir nabza teslim olurken bir nefesi paylaştık.

Bu, diye düşündüm kendi kendime, tüylerim diken diken olurken. Böyle hissetmem gerekiyordu. Özlediğim şey buydu. İstedğim şey buydu.

Bunu bedavaya almamın bir yolu var mı?

Giyindikten sonra Henry bana şaraphaneyi gezdirmek, tüm ekipmanların ne işe yaradığını anlatmak, her bir fiçı veya tank grubunda hangi şarapların olduğunu açıklamak ve yeni satın alınan şişeleme hattını göstermek için biraz zaman harcadı. "Ama benim için en önemli şey budama," dedi tadım odasının üzüm bağına bakan devasa pencerelerinin önünde dururken. "Herhangi bir bağbozumunun kalitesi ne kadar iyi budama yaptığımıza göre belirlenebilir ve biz bunu elle yapıyoruz."

Gülümsememi gizledim. "Bunun bir sanat olduğunu duymuştum."

Kolunu omzuma atarak beni şefkatle başımdan kavradı. "Öğretmenle dalga mı geçiyorsun?"

"Asla yapmam," dedim, beni sıkıca sararken gülerek. "Bu kadar keyifli bir dersten sonra olmaz, gerçi tüm derslerimi öğrendiğimden emin değilim. Bir tekrar seansına ihtiyacım olabilir."

"Bu kesinlikle ayarlanabilir, hatta bu gece bile olabilir." Beni tutuşunu, dönüp ona bakmamı sağlayacak kadar gevşetti.

"Keşke gelebilseydim," dedim ellerimi göğsünde gezdirerek, "ama geri dönmek zorundayım. Aslında bu gece gelmem gerektiğinden bile emin değildim. Neredeyse iptal ediyordum."

"Neden?"

Başımı salladım. "Sadece Whitney'le ilgili bazı şeyler." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gömleğinin düğmelerinden biriyle oynadım. "Seni sorunlarımla sıkmak istemiyorum. Sana sürekli şikayet ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Dur." Çenemi kaldırdı. "Beni hiç sıkılmıyorsun. Şikayet etmiyorum, *sordum*. Her şey yolunda mı?"

"O iyi. Sadece sosyal medyayla ilgili bir kuralımı çiğnedi - sosyal medya kullanması yasaktı ama bir Instagram hesabı açtığını ve bir sürü fotoğrafını paylaştığını öğrendim."

Biraz korkmuş görünüyordu. "Ne tür resimler?"

"Müstehcen bir şey yok. Çoğunlukla makyajlı yüzü, bir sürü somurtkan selfie. Ve biyografisinde 'Ben sadece güzel hissetmek isteyen bir kızım' gibi bir şey yazıyordu."

"Oh."

"Ama annesinin ona bağırmasının bir *faydası* olmayacak. güzel."

"Muhtemelen hayır."

"Milyonlarca başka genç kızın yapmadığı bir şey olmadığını biliyorum ama hoşuma gitmiyor. Ve bunu benden saklamasından nefret ediyorum. Benimle her konuda konuşabileceğini hissetmesini istiyorum."

"Bunun boşanmayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Senin dikkatini çekmek için mi böyle davranıyor?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Bence daha çok ... bir şeylerin eksikliğini hissediyor ve Instagram'daki beğenilerin bunu sağlayacağını düşünüyor. Boşanma hepimizde ailemizin eskiden olduğu yerde dev bir boşluk bıraktı ve hepimiz bununla farklı şekillerde başa çıkmaya çalışıyoruz. Whitney makyajla kapatmaya çalışıyor, Keaton abur cuburla doldurmaya çalışıyor ve ben ..." El yordamıyla kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Büyük bir aletle doldurmaya mı çalışıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Üzgünüm, bu tamamen uygunsuzdu."

Güldüm. "Ama tamamen yanlış değil. Yaptığımız şeyin bazı sorunlarını aşmama yardımcı olduğunu düşünüyorum. Ama ben bir yetişkinim. Whitney hâlâ bir çocuk. Ve şu anda o kadar kırılgan bir durumda ki, kötü bir yorum onu mahvedebilir. Ve insanlar sosyal medyada korkunç olabiliyor. Ben sadece onu korumak istiyorum."

Henry beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Biliyorum. Ve şaka yapmamalıyım. Çok şey atlattınız."

Yanağımı göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım, keşke bu gece buradan ayrılırken onun kucaklamasının sıcak gücünü de yanımda götürebilseydim. "Benim için burada olduğun için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil. Bunu çözeceksin. Whitney bana meydan okumayı silah olarak kullanacak bir tip gibi gelmiyor."

"Öyle değil. O iyi bir kız. Bence meydan okumaktan çok kendine güvensiz." Bir nefes aldım. "Ve bunu anlıyorum. Tanrım, anlıyorum."

Sırtımı okşadı ama bir şey söylemedi.

"Aslında bu geceyi iptal etme nedenlerimden biri de kendimi büyük bir ikiyüzlü gibi hissetmemdi - onu güzel hissettirecek şeyler yapmak istediği için nasıl yargılayabilirim? Sırf sen bana öyle bakasın diye dün gece kırmızı bir elbise ve topuklu ayakkabılarla kar fırtınasında araba kullandım. Ve beni o şekilde istemen için. Ve . . . benden hoşlanman için."

Biraz güldü. "Senden hoşlandım, değil mi?"

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Benden tam üç kez hoşlandın." "Peki bu üç hoşlanma kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı?" "Ölçülemeyecek kadar." Tekrar göğsüne sarıldım.

"O zaman ona çok sert davranmamaya çalış." Başımın üstünü öptü. "Ya da kendine. Hepimiz doğru hedefe varmayı umarak hayat yolunda tökezliyoruz. Eğer yolda kendini iyi hissetmeni sağlayacak bir şey varsa, neden yapmayasın?"

Beni eve bırakırken, birileri izliyor olabilir diye bana iffetli bir sarılmayla veda ederken, kat kat kışlık giysilerimden sıyrılıp aile odasında çocuklara ve aileme katılırken onun sözlerini düşündüm. Film bitmişti ve şimdi bir masa oyunu oynuyorlardı. Beni de oynamaya davet ettiler ve hatta oyuna baştan başlamayı teklif ettiler, bu yüzden hayır diyemedim.

Ama sürekli Henry'yi düşünüyordum. Keşke burada olsaydı. Kokusunu üzerimde hissedebiliyordum. Kafamın içinde onun sesini duyuyordum. *Bir şey seni iyi hissettiriyorsa, neden yapmayasın?*

Bu korkusuzca bir tavır gibi görünüyordu ve bana tam tersini de düşündürdü - eğer bir şey sizi kötü hissettiriyorsa, neden onu durdurmayasınız? Çok uzun süre terk edilme, yalnız kalma ve yeniden başlamak zorunda kalma, başarısız olma korkusuyla yaşadım. Ve bu korkunun beni bir işi bırakmaktan alıkoymasına izin verdim.

Sadece beni tatmin etmeyen değil, aynı zamanda neşemi, güvenimi ve kendime verdiğim değeri de elimden alan bir evlilik.

Ama o günler geride kaldı.

Burada çiçek açabilirdik, hepimiz. Bunu hissedebiliyorum.

Aklımın bir köşesindeki o ses, kendim için tasarladığım yeni başlangıcın bir parçasının kendi başıma mutlu olmayı öğrenmek olduğunu ve Henry ile yaşadığım bu şeyin bu planla tam olarak örtüşmediğini hatırlatıyordu. Kendi öz değerimi doğrulamak için Henry'ye bağımlı hale gelmek, daha önce yaptığımdan daha iyi değildi, değil mi? Ona güvenebileceğimi düşündüren neydi?

Ama onunla birlikte olmak bana kendimi *çok iyi* hissettirdi. Ve eğer bir şey seni iyi hissettiriyorsa, neden yapmayasın ki?

OceanofPDF.com

ON DÖRT

OceanofPDF.com

HENRY

Ertesi gün, her zamanki gibi işime geri döndüm. Erkenden spor salonuna gittim ve dokuzda işe başladım, mahzene inerken tadım tezgahındaki Chloe'ye merhaba dedim. Artık otel tekrar açılmıştı ve bütün gün -aslında bütün hafta- tadım ve turlarla meşgul olacağımızı biliyordum.

Asistanım Mariela çoktan laboratuvara gelmişti ve ofisime doğru giderken ona el salladım. Kapıyı açıp masamı gördüğümde tek düşünebildiğim Sylvia'nın çıplak bir şekilde masanın üzerinde, başım bacaklarının arasında olmasıydı. Kapıyı arkamdan kapattığımda, tek düşünebildiğim onu kapının önünde becermekti. Önümdeki güne ve yapmam gereken işlere odaklanmaya çalıştığımda, aklımdan çıkmayı reddediyordu. Gözlerimi kapattığımda teninin kokusunu alabildiğime yemin edebilirim.

Orada sersemlemiş bir halde oturuyor, masamın yüzeyine bakıyor ve ereksiyon olmamaya çalışıyordum ki biri kapıyı çaldı.

"Evet?" Koltuğumda kayarak seslendim.

Sylvia kafasını içeri soktu ve sırtıttı. "Merhaba. Resmi olarak burada, üst katta çalışıyorum ama günaydın demek istedim."

"Günaydın." Gülümsemesi bir an için nefes almayı zorlaştırdı. "Bugün orada çok meşgul olacaksın."

"Chloe tamamen dolu olduğumuzu söyledi. Biraz gerginim." "Harika olacaksın."

"Teşekkürler." Kaybolmadan önce bana son bir kez gülümsedi ve bir dakika sonra Mariela açık kapıyı çaldı.

"Selam. Noel'in nasıl geçti?" diye sordu çerçeveye yaslanarak. "İyiymi. Seninki nasıldı?"

"Harika. Riesling'i filtrelemeye başlamaya hazır mısın?" Başımı salladım, dikkatimin dağılmasına sevindim. "Hadi yapalım şu işi."

Tahmin edilebileceği gibi, şaraphanede yoğun bir gün yaşandı; etrafa bakmak, şarap tatmak ve eve götürmek üzere şişe satın almak için gün boyu bir sürü konuk geldi. Birçoğu benimle sohbet etmek istedi ve ben de soruları yanıtlamak ve sürecimizi açıklamak için epey zaman harcadım. Chloe ve Sylvia tezgâhın başına üşüşmüşlerdi, ancak Sylvia'yı her gördüğümde güzel yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve müşterilerle kolayca sohbet ediyor, onlara çiftlikte büyüdüğünü anlatıyor ve şaraplarımız hakkında konuşuyordu. Gün sonuna kadar kaç şişe satacağını hayal bile edemiyordum.

Öğleden sonra bir ara Chloe'nin tezgâhta yalnız olduğunu fark ettim ve Sylvia'nın nereye gittiğini merak ettim. Biraz sonra telefonumu kontrol ettim ve bu kadar hızlı ayrıldığı için özür dileyen ve çocukları kontrol etmesi ve evdeki akşam yemeği ile ilgilenmesi gerektiğini açıklayan bir mesaj buldum. Saat yedide, yüzünde bir gülümsemeyle ofisimin kapısında belirdiğinde masama geri dönmüş e-posta gelen kutumu temizlemeye çalışıyordum. "Merhaba."

Kanım ısındı. "Hey, sen. İçeri gel."

Ceketini kucağında taşıyarak içeri girdi. "Hâlâ çalışıyorsun, ha?"

"Bitiriyorum. Tadım odasındaki ilk günün nasıldı?"

"Söz verdiğim gibi kaotikti ama sanırım iyiydi. Chloe bir ton şarap sattığımızı söylüyor."

"Buna inanıyorum. Orada sihrini kullanırken gördüm seni. Sana kim karşı koyabilir ki?"

İltifat karşısında kızardı. "Kes şunu. Benim hiç sihrim yok."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Ve eminim Chloe'nin her şarap için verdiği notları milyonlarca kez karıştırmışımıdır. Meyve aromalıya karşı tuzlu, tam gövdeliye karşı hafif gövdeli, ekşi bitişe karşı acı..." Başını iki yana salladı. "Kafanızda nasıl bu kadar çok bilgi var anlamıyorum!"

Gülümsedim. "Kısa sürede profesyonel olacaksın."

"Teşekkürler. Sen de mahzende meşguldün, ha?"

"Öyleydik." Başparmağım ve işaret parmağımla burun kemiğimi sıkıştırdım. "Çoğunlukla üzümle uğraşan biri için çok fazla insanla konuştum. Başım çatlıyor."

"Bahse girerim bugün hiçbir şey yememişsindir."

Yapmış mıydım? Hatırlayamadım bile. "Belki de haklısın. Yaptığımı sanmıyorum." "Henry," diye azarladı. "Yemek yemen gerek."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Kapatacağım. Ama önce kapıyı kapat ve gelip benimle konuş."

Çocuklar bugün ne yapıyorlardı? Otel çok kalabalık olmalı."

Ofisimin kapısını kapattı ve arkasına yaslandı. "Öyleydi. Annem resepsiyonda çok meşguldü. Çocukları da April'in yılbaşı partisini hazırlamasına yardım etmeleri için çalıştırdık."

"Yarın gece olduğuna inanmak zor."

"Evet." Bir süre masama baktı ve sesini fısıltıya indirdi. "Dün gece masanda çıplak olmam biraz çılğınca."

"Öyle." Sandalyemde dönerek ona baktım, arkama yaslandım ve ellerimi başımın arkasına koydum. "Ama aynı zamanda harika."

Kızardı ve bakışlarını kollarındaki paltoya çevirdi. "Bunu daha önce hiç yaptın mı? Masanda yani?"

"Hayır."

"Ben de öyle." Gözlerime baktı. "Ama hoşuma gitti."

"Ben de öyle. Şimdi bir kez daha deneyelim derdim ama kapı kapalı olsa bile buradaki diğer çalışanların bu gürültüden hoşlanacağından emin değilim."

Güldü ve başını salladı. "Evet, bunu başka bir güne saklayalım. Aslında seni akşam yemeği için eve davet etmeye gelmişim."

Durakladım. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" "Neden olmasın ki?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bilmiyorum. İnsanlar bunun tuhaf olduğunu mu düşünecek?"

"Seni yemeğe davet etmemde garip olan ne? Biz arkadaşız, değil mi? Ve eğer Keaton'ın teleskopunu kurmasına yardım etmek istersen, daha da iyi olur."

"Aha." Ona sıırıttım. "Yani akşam yemeği sadece bir rüşvet, öyle mi?" Kalın, siyah kirpiklerini bana doğru kırptırdı. "Belki."

"Teleskopa yardım etmek benim için sorun değil. Beni beslemek zorunda değilsin."

"Seni beslemeyi seviyorum. Ve buzdolabını gördüm. Çok üzücü." Burnunu kırıştırdı. "Bahse girerim akşam yemeği için dışarıdan yemek yiyecektin, değil mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Aynı zamanda seninle tekrar birlikte olmak için bir bahane." Yanakları biraz daha pembeleşti ve dudakları yumuşak, seksi bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım öğretmenime aşık oldum."

Gözlerimiz buluştu ve küçük oda elektrikle çatırdadı. "O zaman gel

kucağına otur."

Ceketini masanın üzerine bırakarak bana doğru geldi. Onu kalçalarından tutup kucağıma çektim, böylece bacaklarımın üzerine oturdu ve kollarını boynuma doladı.

"Yemeğe gelirim, masada böyle oturabilir miyiz?" Ellerimi kışının üzerinde gezdirerek sordum. Sikim yeni favori yerine beklenmedik bir şekilde yaklaşıncaya canlandı.

Güldü. "Hayır."

Onu kendime çektim ve kulağına fısıldadım. "O zaman akşam yemeğini becer." Sonra ağzımı boynunun sıcak kıvrımına götürdüm. "Hadi evime dönelim ve soyunalım."

"Mmm, bu çok cazip. Ama sanırım özlenirim."

"Lanet olsun." Dilimle boğazını okşadım, teninin tadına baktım. "Sanırım yemek sırasında uslu durmaya çalışabilirim."

"Bu geleceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu umutla.

Nefes verdim ve tekrar dik oturdum, ona hayır dememin mümkün olmadığını biliyordum. Oğluna teleskopla yardım etmek de hiç umurumda değildi. "Tamam. Geliyorum."

"Şimdi hazır mısın? Yoksa bitirmek için daha fazla zamana mı ihtiyacınız var?"

"Birkaç e-posta göndermek ve ereksiyondan kurtulmak için yaklaşık on dakikaya ihtiyacım var."

Gülerek ayağa kalktı. "O zaman kucağından insem iyi olacak. Chloe hâlâ tadım odasını kapatıyor, ben de ona yardım edeyim. Benimle orada buluşur musun?"

"Mükemmel."

Bana son bir kez gülümsedi ve kapıya doğru ilerledi, orada durdu ve dün gece onu dayadığım kapıya baktı. "Bu şeyin ezik olmamasına şaşırdım. Sırtımda bir çürük var, biliyorsun."

"Özür dilerim."

Bir omzunun üzerinden bana bakarak, "Gerçekten öyle misin?" diye sordu.

Sırtıma engelleyemeyerek başımı salladım. "Hayır. Ama bir dahaki sefere sana daha kolay davranacağım."

Gözleri kısıldı. "Sakın buna cüret etme."

Üst kata çıktığımda Chloe ve Sylvia yeni yıkanmış ve kurutulmuş tadım bardaklarını arkadaki raflara yerleştirirken sohbet ediyorlardı.

Sayaç.

"Yarın akşamki partiye geliyor musun, Henry?" Chloe sordu.

"Gelmeyi planlıyordum," diye yanıtladım, ceketimi giyerken.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Sylvia. "April'den hepimizin aynı masada oturduğundan emin olmasını istedim."

"April birini getiriyor mu?" Chloe, lekesiz olduğundan emin olmak için son bir bardağı ışığa tutarak sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Sylvia. "Zaten oturamayacak kadar yoğun çalışacağını iddia ediyor."

"Bu kızın *izne* ihtiyacı var." Chloe tezgâhın arkasından çıktı ve eşyalarını almak için çalışan odasına yöneldi. "Onun bir hayatı yok."

"Tatilden sonra biriyle görüşeceğini duydum," dedi Sylvia, tezgah taburesinin arkasından ceketini alırken.

"Ben de duydum," dedim, paltoyu ondan aldım ve kollarını kolların içine sokabilmesi için yukarı kaldırdım. "Abelard'ın sahiplerinin bir arkadaşı."

Chloe dinlenme odasından çıktı, ceketinin fermuarını çektikten sonra çantasını omzuna attı. "Evet. Adı Coco ve onunla daha önce tanışmıştım. Bu iş için biçilmiş kaftan. Umalım da April bunun farkına varsın." Bize baktığında, şaşırmış gibi kısa bir süre durdu.

Ellerimi Sylvia'nın paltosundan çektim.

"Akşam yemeği için annemle babama gelmek istemediğine emin misin?" Sylvia saçlarını yakasından kurtararak sordu. "Henry'yi bize katılması için ikna ettim. April da geliyor."

"Um, evet. Eminim. Oliver evde bizim için yemek hazırladığını söyledi." Kapıya doğru ilerleyip tüm ışıkları kapatırken hâlâ bize biraz garip bir şekilde bakıyordu. "Ama sabah görüşürüz çocuklar. İyi geceler."

Dışarı çıktık ve Chloe karlı otoparkta arabasına doğru yürürken ben de kapıları kilitledim. Çalıştığından emin olduktan sonra Sylvia'yla birlikte eve doğru yürümeye devam ettik. Etrafımıza yavaş yavaş kar taneleri düşüyordu ve gece havası soğuk ve sessizdi.

"Whitney'le konuşma fırsatın oldu mu?" Ben sordum.

"Hayır. Bundan tamamen kaçınıyorum." Ellerini ceplerine sokarak iç çekti. "Çok kötüyüm. Ama ailesiyle vakit geçirdiği ve eğlendiği sürece sağlıklı olduğunu düşünüyorum, değil mi? Bugün yüzünde bir gülümseme vardı - ağır makyajı olmadan."

"Kulağa sağlıklı geliyor."

"Frannie bana Mack'in kızlarının anneleri gittikten sonra gittikleri bir terapistin adını verdi. Öğleden sonra aradığımda ofis kapalıydı ama mesaj bıraktım, umarım bana hemen döner." Botlarını karda sürükledi. "Ama yine de Instagram konusunu ele almam gerektiğini biliyorum. Belki bu gece daha sonra yapabilirim."

Evin arka kapısından içeri girdik ve mutfağın yanındaki çamurluğa adımımızı atar atmaz ağzım sulandı. "Vay canına, çok güzel kokuyor," dedim ceketimi omuzlarımdan silkerek.

"Teşekkürler. Umarım İtalyanca seviyorsundur." "Benim favorim."

"Öyle mi?" Paltomu aldı ve botlarını çıkarmak için bir banka oturmadan önce bir kancaya astı. "Bildiğim iyi oldu."

"Annem de babam da İtalyan'dı." Yerleri ıslatmamak ya da kirletmemek için botlarımı da çıkardım ve deliksiz yeni çoraplar giydiğim için şükrederek dua ettim. "İkisi de yüzde yüz İtalyan değildi ama ben yarıdan fazlayım. Çok fazla İtalyan yemeği yiyerek büyüdüm."

"Demek bu senin kanında var." Çizmelerimi diğerlerinininkilerle birlikte sıraya dizdi. Garip bir şekilde dokunaklıydı. "Özür dilerim, bu bir anne meselesi. Çocuklarım eşyalarını her yere atıyor ve bu beni deli ediyor. İki İtalyan anne babaya sahip olduğun için yemek yapmayı öğrenmemene şaşırdım," dedi mutfağa girerken.

"Evet, annem bize öğretmeye çalıştı. İşe yaramadı." Adadaki tüm yiyecekleri görünce neredeyse gözlerim yerinden fırlayacaktı. "Bu lazanya mı?"

"Evet. Biri vejetaryen, diğerleri etli. Antipasto, Sezar salatası ve sarımsaklı ekmek var ve görünüşe göre annemle babam bir şişe kırmızı şarap açmış. Sana bir bardak getireyim mi?"

Ona baktım. "Bütün bunları bugün mü yaptın?"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Annemin bu kadar uzun bir günün ardından yemek yapmak zorunda kalmasını istemedim, bu yüzden öğleden sonra bir şeyler hazırlamak için gizlice buraya geldim. Ayrıca hoşuma da gidiyor. Uzun zamandır kalabalık bir grup için yemek yapmamıştım. Bunu yapmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Buyurun."

"Teşekkürler." Adadan boş bir tabak aldım ve doldurmaya başladım. "Ve evet, bir kadeh şarap kulağa harika geliyor."

"Evde olmak güzeldi ama aslında kendi alanıma sahip olmak için biraz sabırsızlanıyorum. Kendi mutfağım." İki bardak indirdi ve

adadaki nebbiolo şişesinden içtiler. "Önümüzdeki hafta birkaç yere bakacağım."

"Öyle mi? Neredeler?"

İlgilendiği evleri tarif ederken, tabaklarımızı doldurmayı bitirdik ve onları April ile birlikte çocuklarının ve ebeveynlerinin zaten yemek yediği yemek odasına götürdük. Herkesi selamladım ve Sylvia'nın benim için gösterdiği, onun yanında ve Whitney'nin karşısındaki koltuğa oturdum. Biz yemeğimizi yerken, anne babası ve kız kardeşi onun için en iyi olabilecek evler ve yerler konusunda fikirlerini söylediler; çocuklar da hayvan besleyebilmek için en fazla araziye sahip olanın seçilmesi için yalvardılar.

Keaton bana "Babam evcil hayvan almamıza hiç izin vermezdi" dedi. "Köpeğiniz var mı?" Whitney sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Karımın alerjisi vardı."

"*Karın* mı var?" Şaşırmış görünüyordu.

"Yaptım. Ama artık birlikte değiliz. Yani, boşandık."

"Oh." Whitney'nin gözleri Sylvia ve benim aramda gidip geliyordu ve birden kendimi rahatsız hissettim.

"O zaman hemen bir köpek almalısın," dedi Keaton.

"Senin çocuğun var mı?" Whitney sordu.

Başımı salladım. "Sadece yeğenlerim var ama hepsi başka eyaletlerde yaşıyor."

"Onları çok görüyor musun?" Keaton sordu.

"İstediğim kadar değil," diye itiraf ettim, yakamı boynumdan çekştirerek. Giysilerimin altı aniden ısınmıştı. Whitney bana oldukça sert bakıyordu.

Onu suçladığımdan değil. Annesinin eve yemeğe getirip durduğu bu adamın kim olduğunu merak edecek yaşıydı. Kendime gerçekten yanlış bir şey yapmadığımızı hatırlatmak zorundaydım... değil mi?

"Yarın gece için her şey hazır mı April?" Sylvia sordu.

"Neredeyse." April şarabından bir yudum aldı. "Baş aşçı öfke nöbeti geçirmediği ve garsonlarımdan hiçbiri hastayım demediği sürece sanırım sorun yok. Çocuklar bugün çok yardımcı oldular."

"Güzel." Sylvia çocuklarına gülümsedi. "Yarın da çalışmaya hazır ve istekliler. Anne, yarın resepsiyonda bensiz iyi olacak mısın? Chloe'nin tadım odasında yine yardımına ihtiyacı var."

"Elbette, tatlım. Sorun değil."

Sylvia kadehini kaldırıırken, "Henry bana burada şarap yapım sürecini öğretiyor," diye devam etti. "Bu çok büyüleyici."

"Yaptığın şey bu mu?" Whitney sordu. "Burada şarap mı yapıyorsun?" "Evet," dedim ona.

"Yakınlarda mı oturuyorsun?"

"Hadley Harbor'da yaşıyorum. Çok uzak değil."

"Liseye annemle birlikte mi gittin?" Soruları artık daha hızlı gelmeye başlamıştı. Bacağım masanın altında gergin bir şekilde seğirdi.

"Hayır, Iowa'da bir çiftlikte büyüdüm."

"Henry aslında doktor olmak için okula gitti," dedi Sylvia. "O da tıpkı senin gibi bilimi seviyor Keaton."

"Gerçekten mi?" Oğlu bana ilgiyle baktı.

Başımı salladım, konuşmayı benden uzaklaştırma fırsatı bulduğum için minnettardım. "Noel'de bir teleskop aldığınızı duydum."

"Evet, ama nasıl kuracağımı bulamıyorum."

"Yemekten sonra bir göz atıp yardımcı olabilir miyim diye bakmama ne dersiniz?"

Gözlüklerini burnuna doğru itti ve sırtıttı. "Bu harika olur." Bundan sonra sohbet çoğunlukla Yeni Yıl Arifesi partisi üzerine yoğunlaştı, Yaklaşan kayak gezisi ve dağdaki koşulların nasıl olacağı ve John için ilkbaharda Cloverleigh'in kırkıncı yıldönümüne denk gelecek büyük bir emeklilik partisi planları. Whitney beni incelemeyi bırakıp çoğunlukla tabağına bakıyordu ama arada bir Sylvia'nın bana gülümsemesini, elini koluma koymasını ya da iltifat etmesini izlediğini fark etmeden edemiyordum. Tüm yemekleri ne kadar lezzetli bulsam da, bu kadar yoğun bir inceleme altında yemek yemek biraz zordu. Whitney'nin kafasının içinde dönen çarkları duyar gibiydim.

Sonunda çatalımı bıraktım. "Her şey çok lezzetliydi. Beni yemeğe davet ettiğiniz için çok teşekkürler çocuklar."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın, Henry." Daphne önce bana, sonra da kızına gülümsedi. "Ama bunların hepsi Sylvia'ydı."

"Önemli bir şey değildi." Sylvia ayağa kalktı ve tabakları toplamaya başladı. "Siz teleskopla uğraşmaya başlamak istiyorsanız ben tabakları getireyim."

"Evet!" Keaton peçetesini masanın üzerine fırlattı. "Ona nerede olduğunu göstereceğim. öyle."

Teleskopla birlikte gelen yönergeler berbat o l s a da, bir saatten kısa bir sürede kurmayı başardım. Keaton onu dışarı çıkarıp test etmek için yanıp tutuşuyordu ve kar yağışı durduğu için kışlık eşyalarımızı giyip beyaz örtüyle kaplı verandaya çıkardık.

Astronomi bilgim iyiydi çünkü büyükbabam her zaman ilgilenmişti ve küçükken kardeşlerime ve bana büyük takımyıldızları öğretmişti. Daha sonra Cornell'de biraz çalışmışım. Çoğunu unutmuştum ama Keaton'ın umurunda değil gibiydi - bu gece görülebileceğini söylediğim herhangi bir şeyi avlamaya hevesliydi ve işaret ettiğim her yıldız veya gezegen hakkında bir sürü akıllı, meraklı soru sordu.

Sylvia birkaç dakika sonra bize katıldı.

"Çalışıyor mu?" diye sordu, cam kapıyı arkasından kaydırarak kapattı ve bağciksız botlarıyla karda ilerlemeye başladı.

"Evet!" Keaton bağırdı. "Ve Henry yıldızlararası bir kuyruklu yıldız görebileceğimi söylüyor!"

"Vay canına." Güldü, nefesi küçük beyaz puflar halinde kaçıyordu ve bana baktı. "Bu doğru mu?"

"Bu doğru. Birileri onu Ağustos ayında keşfetti ve bu ay Dünya'ya en yakın konuma gelmesi bekleniyor. Ona Noel Kuyruklu Yıldızı diyorlar."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Omuz silktilim. "Ben yarı bilim ineğiyim, unuttun mu?"

"Ve bana nerede bulacağımı gösterdi ..." Keaton yol göstermem için bana baktı. "Pegasus mu?"

"Perseus," diye düzelttim.

"Perseus," diye tekrarladı. "Gel ve bak anne. Sana nerede olduğunu söyleyeceğim."

Sylvia öne doğru eğildi ve merceğin içinden baktı. "Tamam, ne arıyorum?"

"Önce W'yu oluşturan yıldızları bulacaksın," dedi ona, benim söylediklerimi tekrarlayarak. "Onları görebiliyor musun?"

Bir süre sonra "Evet," dedi.

"Bu ..." Keaton yine bana baktı.

"Cassiopeia," dedim.

"Cassiopeia," diye yineledi, nefesi soğuk gece havasında kalın ve beyazdı. "Şimdi zig-zagın sol kısmının altına bak. Orada bir yıldız kümesi görebiliyor musun?"

"Sanırım öyle. Bu Perseus mu?"

"Evet. Henry de bana hikâyeyi anlatıyordu. Takımyıldızların hikayeleri olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, ama çoğunu tanımıyorum." Sylvia doğruldu ve oğlunun teleskoptan tekrar bakmasına izin verdi. Soğuktan titreyerek bana döndü. "Perseus'un hikâyesi nedir?"

Kollarımı ona dolamayı ve onu ısıtmayı çok istedim ama bir metre kadar uzakta durdum. "Muhtemelen her ayrıntıyı tam olarak doğru hatırlamıyorum ama Perseus, torununun kendisini öldüreceğini söyleyen bir Yunan kralının torunuydu. Bu yüzden torununun doğmasını bile engellemek için kendi kızını bir kuleye kapatmış."

"Her zaman kule," dedi iç çekerek.

"Merak etmeyin. Zeus ona aşık oldu ve şey şeklinde onu ziyaret etti" - Keaton'a baktım- "altın yağmuru. Kucağına düşer ve hamile kalmasına neden olur."

Sylvia güldü. "Devam et."

"Kral bebeğe çok kızıyor ve ikisini de bir sandığa kilitliyor, sonra da sandığı denize atıyor."

Sylvia Keaton'ın arkasına bir şaplak attı. "Çok sert *olduğumu* düşündüğünde bunu hatırla."

Sırıttım. "Sonra Zeus onları kurtarıyor ve yıllarca bu adada kalıyorlar, orada birisi -kim olduğunu ya da neden olduğunu bile hatırlayamıyorum- genç Perseus'a Medusa'nın kafasını geri getirmesi gerektiğini söylüyor."

"Saçları yılan gibi olan o mu?" Keaton sordu.

"Bu doğru. Aslında kimse Perseus'un bunu başarabileceğini düşünmüyor ama başarıyor ve bu arada Andromeda adındaki bu güzel kıza da aşık oluyor. Ailesi tarafından bir kayaya zincirlenmiş ve ölüme terk edilmiş."

"Bu hikâye ebeveynlik becerilerim konusunda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor." Sylvia bana gülümsedi. "Bana mutlu bir son olduğunu söyle."

"Var. Perseus Andromeda'yı eve getirir, evlenirler ve bir sürü çocukları olur. Kızın takımyıldızı gökyüzünde onunkinin yanındadır."

"Awww, bunu sevdim." Sylvia yıldızlarla dolu kış gökyüzüne baktı. "Yani büyükbabasını öldürmemiş mi?"

"Evet, yaptı. Ama bu daha çok bir kazaydı."

Güldü ve başını salladı. "Sonsuza dek mutlu olma kısmına odaklanacağım. Ama burada donuyorum. İçeri geliyor musunuz?"

"Birkaç dakika daha alabilir miyim?" Keaton yalvardı. "Kuyruklu yıldızı bulmaya çalışmak istiyorum."

"Onunla birkaç dakika daha burada kalacağım," dedim. "Sen içeri girip ısınabilirsin."

"Teşekkürler," dedi bana gülümseyerek. Oğluna baktı. "Bunun için gerçekten minnettarım."

"Benim için zevkti." Eve geri dönmesini izledim, derimin altında endişeli hissediyordum.

"Peki gerçekte kaç yıldız görülebiliyor?" Keaton sordu.

Hatırlamaya çalıştım. "Çıplak gözle, sanırım birkaç bin. Ama senin teleskopunla belki yüz binden fazla."

"Vay canına." Teleskobu hafifçe sağa doğru hareket ettirdi. "Peki gökyüzünde toplam kaç tane var?"

"Bizim galaksimizde mi? Oh, belki yüz milyar kadar."

"Sadece bizim galaksimizde yüz milyar mı?" Keaton'ın sesi huşu doluydu. "Ve bunun ötesindeki diğer galaksilerde daha fazlası?"

"Evet. İnanılmaz, değil mi?"

Başımı eğdim ve gökyüzüne baktım, hangi yıldızdan dilek dileyeceğimi merak ediyordum, en şanslı, en sihirli, sözünü yerine getirme gücü en yüksek olan yıldızdan.

Ama onu bulma şansım yüz milyarda birse, Sylvia'nın bir gün gerçekten benim olabileceğine dair ne umudum olabilirdi ki?

ON BEŞ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Keaton ve Henry'yi verandada bıraktıktan sonra içeri girdim ve annemin biz çocukken yaptığı gibi, süt ve kakao tozu, Cloverleigh Farms akçaağaç şurubu, biraz vanilya ve ezilmiş çikolata parçalarının karıştırılmasıyla ocakta sıcak çikolata yaptım.

Ben bunları bir araya getirirken April içeri girdi ve lavaboya yaslandı. "Ee," dedi, yüz ifadesi eğleniyordu.

"Yani?" Tenceredeki sıcak sütün içine kakaoyu karıştırmaya odaklandım.

"*Yavaş gitmek böyle bir şey mi yani?*" Parmaklarıyla küçük hava işaretleri yaptı.

"Um . . ." Ona suçlu bir sırıtiş attım.

Gözleri parladı. "Çayı dök, kardeşim."

"Ah, şey, biz bir çeşit, uh ..." Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Seviştik mi?"

"Şşş." Omzumun üzerinden ailemin oturduğu aile odasına doğru baktım. "Evet."

"Biliyordum!" diye fısıldadı
şiddetle. "Nereden biliyordun?"

"Her şeyden önce, bu gece size bakınca bile belli oluyordu. Ona dokunuşunuzdan. Onun sana bakışı. Ayrıca Chloe biraz önce bana mesaj attı ve dedi ki ..." Arka cebinden telefonunu çıkardı ve yüksek sesle okudu. "Sylvia ve Henry arasında neler oluyor?" Sırtarak telefonunu tekrar bir kenara koydu. "Yani zihin okuyormuşum gibi değil."

"Oh." Vanilyayı çııptım. "Belki Frannie sana söylemiştir diye düşündüm." April'in ağzı açık kaldı. "*Frannie* biliyor mu?"

"Pazar günü o buradayken ağzından kaçtı. Ama Noel arifesinde aramızda bir şeyler olduğunu anladığını iddia etti."

"Ben de öyle demiştim! Ama ertesi gün bana bunun bir yere varmasına izin vermeyeceğini söyledin. Bir süre ondan uzak duracaktın."

"Evet, yapacaktım." Tencerenin altındaki ateşi kapattım. "Ama sonra nasıl olduysa yapmadım."

"Bu ne zaman oldu ki?"

"Cumartesi gecesi çocuklar Frannie'lerde uyurken onun evinde," dedim doğranmış çikolatayı çırparken. "Pazar akşamı da şaraphanede."

"Aman Tanrım!" April iki eliyle ağzını kapattı. "Şaraphanenin neresinde?"

"Onun ofisi." Bunu düşünmek bile vücudumun onun için yeniden ağrmasına neden oldu. "*Masasındaki* gibi mi?"

"Evet."

"Buna inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "Peki iyi miydi?"

"İnanılmazdı." Dolaptan yedi kupa çıkardım. "Geçen hafta yatak odasında biraz baskın ama sana karşı da tatlı olan iyi bir adamı nereden bulabileceğimizi merak ediyorduk ya?"

"Öyle mi?"

"Ben bir tane buldum."

"Seni kelepçeledi mi?" diye ciyakladı.

"Sesini alçaltır mısın?" Annemle babamın beni dinlemediğinden emin olmak için tekrar aile odasına baktım ve başımı salladım. "Kelepçe yok, sadece ... bazen şaşırtıcı derecede sert ve talepkârdı. Ama aynı zamanda nazikti de. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Lavabonun üzerindeki pencereden Henry ve Keaton'ı görebiliyordum ve Henry'nin sabırla oğluma bir şeyler gösterdiğini, sorularını yanıtladığını ve ona öğrettiğini görmek kalbimi ve ruhumu ısıttı.

"Vay canına." April tekrar lavaboya yaslandı. "Peki şimdi ne olacak? Aranızda bir şey mi var?"

Bardaklara çikolata doldurup tepsiye yerleştirirken, "Hayır, o yüzden bir şey söyleme," dedim. "Şimdilik sadece arkadaşız."

Kadın homurdandı. "Şimdi gerçekten Meg gibi konuştun."

"Ben ciddiyim." Tepsiye bir kutu krem şanti ve bir kase mini marshmallow ekledim. "Daha fazlası için çok erken. İkimiz de

şu anda diğerine eğlenceden başka bir şey sunabilecek durumda değil. Bu konuda hemfikiriz."

"Siz biraz eğlenmeyi hak ediyorsunuz." İcini çekti. "Ama birbirinizle hayatlarınızın farklı bir döneminde tanışmamış olmanız çok kötü. Belki bu ilişkiyi gerçekten yürütebilirdiniz."

"Ya şöyle olsaydı diye düşünmeye başlayamam," dedim tepsiyi kaldırırken. "Yeterince pişmanlığım var. Geçmiş geçmişte kaldı ve ben ilerlemeye odaklanmalıyım."

April kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet. Bunu duydum."

Tepsiyi tekrar yere bıraktım. "Özür dilerim April. Hep benim sorunlarım hakkında konuşuyoruz. Her şey hakkında nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Tamam, sanırım."

"Geçen gece on sekiz yılın yaklaştığından bahsetmiştin."

Başını salladı ve gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde kısa bir süre yaş gördüm. "Evet. Bu beni biraz zorluyor. Ama dönüm noktası olan doğum günleri hep öyle olur. Ve tatiller."

"Eminim."

"Onu doğurduğumda sadece on sekiz yaşında olmam biraz çılgınca." "*Çok* gençtin."

"Öyleydim. Ve hiçbir şekilde bir çocuğa ebeveynlik yapmaya hazır değilim." Kapüşonunun eteklerini çekti. "Ama son zamanlarda ona ulaşmayı düşünüyordum. Belki onunla tanışırım."

Şok olmuşum. "Gerçekten mi?"

Derin bir nefes aldı. "Evet. Sanırım hazırım. Ve onu evlat edinen çift, onunla tanışmak istediğime karar verdiğimde, o olduğu sürece bunu sorun etmeyeceklerini söylediler."

"Vay be." On sekiz yıl sonra ilk kez doğurduğum bir çocukla karşılaşmayı aklıma getirmeye çalıştım ama başaramadım. "Düşünecek çok şey var."

"Biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, sanırım biraz kapanışa ihtiyacım var - doğru şeyi yaptığımı dair biraz kesinliğe."

Elimi koluna koydum. "Doğru olanı yaptın April."

Dudakları yukarı kalktı ama bu pek de mutlu bir gülümseme değildi. "Kafamda haklı olduğunu biliyorum, ama kalbim sık sık merak ediyor. Bununla mücadele ettim."

"Bu konuyu hiç kimseyle konuştun mu?"

"Şimdiye kadar değil. Hamile olduğumu kimseye söylemedim bile. Tyler biliyordu, annem biliyordu, Büyükanne Russell biliyordu - çünkü ben gidip

Son üç aydır onu tanıyordun ve *sen de* biliyordun. Hepsi bu kadar. Sanırım annem, yapmaması için yalvarmama rağmen babama söylemiş olabilir ama bana bundan hiç bahsetmedi."

"Ben de öyle." Durakladım. "Bir terapist tutmayı düşündün mü?"

"Düşünüyorum."

"Tyler'ı arayıp ona ne yaptığını söyler misin?"

April başını sertçe salladı. "Hayır. Onunla yıllardır konuşmadım ve evlat edinilmesinden yüzde yüz yanaydı. Doğum belgesini bile imzalamamıştı. Yani, bu konuda bir pislik değildi," dedi çabucak. "Özür diledi ve ihtiyacım olan her şeyi ödemeyi teklif etti ama adının bu işe karışmasını istemedi."

Başımı salladım. April'in oğlunun babası küçük kasabamızda bir efsaneydi, mezun olduktan hemen sonra büyük liglere seçilen solak bir atıcı fenomeniydi. "Yani görüşmeye devam etmediniz mi? Siz çok iyi arkadaşınız."

"Öyleydik, ama ... Bilmiyorum." April'in omuzları yükseldi. "Rastgele bir gecelik ilişki, bir bebekle sonuçlandığını bilmeden *önce* aramızdaki şeyleri biraz garipleştirdi. Sonrası ise düpedüz tuhaftı. İkimiz de birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk."

"Doğru."

"Ve her neyse, hala düşünüyorum. Henüz kararımı vermedim." Tezgâhı itti ve boş bir yüz ifadesi takındı. "Sıcak çikolata hazır mı?"

"Evet. Ama bu konuda daha fazla konuşmak istersen her zaman burada olduğumu söylemek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

Tepsiyi alıp aile odasına taşıdım, April da arkamdan geldi.

"Mmm, bir şeyler güzel kokuyor," dedi annem.

"Sıcak çikolata?" Her şeyi sehpanın üzerine koyarak teklif ettim.

"Lezzetli görünüyor." Babam bir fincana uzandı ve en sevdiği koltuğuna geri yerleşti.

"Ben de biraz alacağım." Annem elindeki ciltsiz kitabı bir kenara koydu.

"İyi fikir."

O çocuklar buraya geldiklerinde iliklerine kadar üşüyecekler."

"Biliyorum." Bir kupa aldım ve cam kapıdan verandaya bakarken iki elimi ısıtmasına izin verdim. Henry'nin gökyüzünü işaret ettiğini ve Keaton'ın da onun kolunun çizgisini takip ettiğini seçebiliyordum.

"Whitney nerede? Sıcak ikolata istiyor mu?" April kanepenin bir ucunda bağdaş kurmuş oturunken sordu.

"Sanırım odasına çıktı," dedim. "Gidip bakacağım."

Üst katta Whitney'nin yatak odasının kapısını aldım. "Whit? Sıcak ikolata yaptım. Aşağı gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Tahtaya kaşlarını çattım. "Emin misin?"

"Eminim."

"Peki, orada ne yapıyorsun?" Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi.

"Bir şey yok." Birkaç saniye sonra kapıyı açtı. Yüzü makyaj doluydu, ifadesi asıktı. Çok mutsuz bir palyaoya benziyordu. "Sadece yeni paletle oynuyorum."

"Eğer aşağı gelip bize katılmak istersen, ekinme. Ama önce yüzünü yıka lütfen."

"Bay DeSantis hala burada mı?"

Durakladım. Sesinde suçlayıcı bir şey var mıydı? Yoksa hayal mi görüyordum? "Evet. Keaton'la birlikte dışarıda ona teleskobu nasıl kullanacağını gösteriyor. Aşağı gelip bakmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Tamam. İyi geceler dilemek için birazdan kalkacağım. Yatağa makyaj bulaşmasını lütfen."

"Yapmayacağım." Başka bir yorum yapmadan kapıyı kapattı.

Aşağı inerken Whitney'nin Henry'yle ilgili bir şeylerden şüphelenip şüphelenmediğini ya da benim sadece paranoyaklaşıp paranoyaklaşmadığımı merak ettim. Tek yaptığımız masada yan yana oturmaktı. Sorusundaki kuşkulu tonu hayal etmiş olabileceğime karar verdim - muhtemelen Henry'yle yaptıklarımız hakkında kendi karışık duygularımdı.

Aşağıya indiğimde Henry ve Keaton yanakları ve burunları soğuktan kızarmış bir halde aile odasına geliyorlardı.

"Tahmin et ne oldu anne?" Keaton heyecanla sordu. "Henry bir boks salonuna gidiyor ve bir ara beni oraya götürceğini söyledi!"

"Bu harika, dostum." Ona gülümsedim.

Henry teleskobu devrilmeyeceği bir köşeye koyarken, "ocuklar için sınıfları var," dedi. "Eğlenceli görünüyorlar."

"Her zaman boks yapmayı öğrenmek istemişimdir ama babam takım sporlarının çok daha iyi olduğunu söyledi." Keaton derin bir nefes aldı. "ikolata kokusu alıyorum."

Güldüm. "Masanın üzerinde. Buyurun."

Keaton tepsiden bir kupa alırken ben de Henry'ye döndüm. "Sıcak bir şeyler içmek için kalabilir misin?"

Tereddüt etti, ensesini ovuşturdu. "Geri dönmeliyim."

"Hadi ama. Sıcak çikolatayı denemelisin, sıfırdan yaptım." Ona bir fincan getirdim ve benden aldı, elleri kısa bir süre için benimkilere dolandı.

"Tamam. Ama fazla kalamam."

April'in karşısındaki kanepeye uzandı ve ben de onların arasına oturdum. Keaton annemin oturduğu kanepenin diğer ucuna geçti ve gökyüzünde gördüğü şeyler hakkında heyecanla gevezelik etti. Tüm bu süre boyunca Henry kaskatı ve rahatsız görünüyordu ve sıcak çikolatasına neredeyse hiç dokunmuyordu. Biri onunla doğrudan konuştuğunda cevap veriyordu ama bunun dışında sessizdi.

Yaklaşık on dakika sonra fincanı tepsiye geri koydu ve ayağa kalktı. "Gerçekten geri dönmem gerekiyor. Yemek için tekrar teşekkürler."

Ayağa kalktım ve fincanımı da yere bıraktım. "Seni geçireyim." "Buna gerek yok," dedi.

"İyi geceler Henry," diye seslendi annem kanepeden. Babam ve April ona el salladılar.

"İyi geceler." Henry herkese el salladı. "Yarın hepinizle görüşürüz."

Söylediklerine rağmen onu çamurluğa kadar takip ettim ve orada sessizce soğuk havaya uygun kıyafetlerimizi giydik. Bir kez göz göze geldik ve umutsuz bir vakaymışım gibi başını salladı. Dışarı adımımızı atar atmaz beni evin kenarına çekti ve kollarıyla sardı, gölgeli karanlıkta dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Rahatlama arzusuyla karıştı - ailemin yanında olmanın onu çok ürkek hale getirmesinden biraz endişelenmişim. Belki de işi söz konusu olduğunda bunun çok büyük bir risk olduğuna ve benim buna değmeyeceğime karar vermişti.

Öpücüğünün tadı çikolata gibiydi; deri, kış ve belki biraz da mahzendeki meşe fiçıları gibi kokuyordu. Neredeyse bir karış karda duruyorduk ama sırf onun çıplak tenini tenimde hissetmek için ikimizi de anında çırılçıplak soyabilirdim. Kışlık paltolarımız hantaldı, eldivenlerimiz içimizdeki dürtüyü tatmin edecek kadar yakınlaşmaya çalışıp başaramadığımız için can sıkıcıydı.

"Tanrım," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bütün gece kendime bunu yapmayacağımı söyledim."

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü bu doğru değil. Ailen içeride. Baban benim patronum. Ve kızınız bir şeyler döndüğünü biliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana sorduğu tüm o soruları duydun mu? Ve kesinlikle masanın öbür tarafından bana yan gözle bakıyordu."

"On üç yaşında. Yüzü her zaman böyle."

"Yine de." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dikkatli olmalıyız Sylvia."

"April biliyor," diye itiraf ettim. "Ve Frannie. Ayrıca Chloe de tahmin ettim."

"Tamam," dedi yavaşça, sanki bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyormuş gibi. "Güvenine ihanet etmek istememiştim," dedim çabucak, "ama sadece

O kadar heyecanlıydım ki birine söylemem gerekiyordu. Frannie'ye söyledim sayılır ama Mack'e söylememesi için ona söz verdirdim."

"Peki April nasıl?"

"April bizi bu gece birlikte gördükten sonra tahmin etti. Chloe de işte etrafımızda olduktan sonra bu fikre kapılmış olmalı."

Bir an sessiz kaldı ama çenesi sabitti.

"Delirdin mi sen?" diye sordum. "Özür dilerim. Bunu halka açmayacağımızı söylediğimizi biliyorum."

Başını iki yana salladı. "*Kızgın değilim*, Sylvia. Sadece ailenin senden faydalandığını düşünmesini istemiyorum."

"Öyle değil," diye itiraz ettim. "Kız kardeşlerim benim adıma mutlular. Çocuk olmadığımı da biliyorlar Henry. Kendi başımın çaresine bakabilirim. *Sana* geldim, hatırladın mı?"

"Ama kendin de söyledin, şu anda savunmasızsın ve dışarıdan bakıldığında bunun benim açımdan şaibeli görünmesinden endişeleniyorum."

"Beni dinle." Ellerimi göğsüne koydum. "Ne söylediğimi biliyorum. Ama seninle birlikte olmak güçlenmeme yardımcı oluyor. Beni mutlu ediyor. Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez, değil mi?"

Nefes verdi. "Bunu düşünmek istedim. Kız kardeşlerinin mutlu olmasına sevindim ama ya çocukların? Onlara yalan söylemek zorunda kalma fikrinden hoşlanmıyorum. Ve başka bir şey hissederken başka bir şey hissediyormuş gibi davranmakta iyi değilim. Keşke . . . lanet olsun. Ne dilediğimi bilmiyorum." Kollarını tekrar bana doladı ve çenesini başımın üstüne koydu. "Keşke daha önce tanışsaydık. Ya da daha sonra. Her şeyin farklı olmasını istedim."

"Biliyorum." Kollarımı beline dolayarak yanağımı göğsüne bastırdım. "Zamanlamamız çok yanlış, değil mi?"

"Yanlış hissettiren *tek* şey bu."

Ben titremeye başlayana kadar bir dakika daha bu şekilde durduk.

"İçeri girin," dedi huysuz bir şefkatle. "Dışarısı buz gibi." Geri çekildim ve ona baktım. "Bütün bunlar için özür dilerim."

"Üzülme. Hiçbir şey senin hatan değil."

"Ama bu gece seni buraya ben getirdim ve sen kendini rahatsız hissettin."

O da bunu inkâr etmedi. "Belki de bundan sonra birbirimizi özel olarak görmeliyiz."

Neredeyse gülecektim. "İki çocuk ve iki ebeveynle yaşayan bekar bir anne olduğunuzda mahremiyet çok azdır."

"Evet. Ama en azından onlara sahipsin. Ve aile en önemli şeydir." Kollarımı ovdu ve dudaklarıma hızlı bir öpücük bıraktı. "Yarın görüşürüz."

İçeri girdikten sonra kendimi yukarı çıkmaya ve Whitney'nin kapısını çalmaya zorladım. Her ne kadar korkuyor olsam da bu konuşmayı daha fazla erteleyemezdim. Henry haklıydı, aile en önemli şeydi ve çocuklarımla, başı dik bir ebeveyn olmama ihtiyaçları vardı. Ya da en azından *düz bir şekilde*.

"Evet?" Whitney aradı, sesi boğuk çıkıyordu.

"İçeri girebilir miyim?"

"Sanırım." Bir an sonra kapıyı açtı. "Ne?"

"Seninle konuşmam gerek." Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Ne hakkında?"

Yatağın kenarına oturdum ve onun ağır makyajlı gözlerine, kalemle çizilmiş kaşlarına ve parlak pembe dudaklarına baktım. Tüm bunların altında bebek yüzlü kızımı gördüm ve kalbim onun için acıdı. "Instagram hakkında."

Ne demek istediğimi anladığını hemen anladım. Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. Çenesini uzattı. "Ne olmuş ona?"

"Profilini gördüm."

"Öyleyse telefonumu al. Buraya bunun için mi geldin?"

İçimi çektim ve ellerimin üzerine yaslandım. "Bilmiyorum, Whit. Bu gerçek sorunu çözecek gibi görünmüyor."

"Asıl sorun nedir?"

"Bana yalan söylediğini. Bunu benden sakladın. Keşke bana gelseydin ve dürüst olsaydın."

"Neden? Hayır diyecektin. Bunu sorduğumda hep hayır diyorsun. Nedenlerimi bile dinlemeden hayır diyorsunuz."

Tereddüt ettim. Bu doğru muydu? Ona bir dava açma şansı vermiş miydim, yoksa dünyanın geri kalanının çocuğuma saygılı davranacağına güvenmediğim için mi bunu dikkate almayı reddetmişim? Bu bir ebeveynlik başarısı mıydı, yoksa başarısızlık mıydı, çünkü ona dünya ya da dünyanın kızlara bakış açısı hakkında hiçbir şey öğretmiyor muydum? Onu mu yoksa kendimi mi koruyordum?

"Ve *senin* bir hesabın vardı," diye hatırlattı bana. "Sürekli paylaşım yapıyordun." "Tamam, ama ben bir yetişkinim," diye hatırlattım ona, "ve paylaşım yapmayı bıraktım çünkü her şeyin ne kadar sahte olduğunu fark ettim. Bu beni üzüyordu."

"Bu beni mutlu ediyor," diye ısrar etti. "Gerçek halimden daha çok sevdiğim bir versiyonumu yaratıyorum."

"Ama bütün sorun da bu zaten," dedim, *yıllardır* tam da onun şu anda yaptığı şeyi yaptığımı fark ederek - tamamen kurgu olan bir ben-çok-mutluyum hikayesiyle birlikte gelen kamuya açık bir versiyonumu yaratarak. "Olmadığın biri gibi davranacaksan neden kullanasın ki?"

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum," dedi hararetle. "Hâlâ benim. Sadece farklı bir ben. Ve bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Bu sadece makyajlı yüzüm."

"Neden hiç makyajsız bir fotoğrafını paylaşmıyorsun?" "Hiç makyajsız bir fotoğrafını paylaştın mı?"

Ona dik dik baktım, hem her şeyi çok iyi anlamasından hem de küstah ses tonundan rahatsız olmuşum. "Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Öyleyse beni toprakla."

Dik oturdum. "Seni öylece *cezalandırmak* istemiyorum Whitney. Bunu anlamak istiyorum, bu yüzden lütfen tavrını bırakır mısın? Babana ve muhtemelen bana kızgın olduğunun farkındayım ve bunun bizden intikam almak için yaptığın bir meydan okuma eylemi mi yoksa Urban Decay'i gerçekten seven bir kız mısın anlamaya çalışıyorum, tamam mı? Bana yardım et!"

"Özür dilerim," dedi ama ardından gözlerini devirdi.

Derin bir nefes aldım. "Bak, güzel hissetmek istemeni anlıyorum. Hangi kadın istemez ki? On üç yaşında olmanın ve kendi bedeninde tuhaf hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Buna bir de son birkaç aydır yaşadığın dramı eklersek... Ben de bazen başka bir benmişim gibi davranmak isterdim."

Bir an sessiz kaldı. "Bu, hesabın bende kalabileceği anlamına mı geliyor?"

Kızıma baktım ve kendime korkuyla değil, sevgi ve anlayışla tepki vermem gerektiğini söyledim. "Bu fotoğrafları kendinle ilgili bir şeyi *ifade etmek* için kullandığın sürece," -doğru kelimeleri bulmakta zorlandım- "birine, hatta kendine bir şey *kanıtlamak için* değil, sanırım hesabı tutabilirsin."

Bana küçük bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler." "Ama seni takip edeceğim."

Gülümsemesi kayboldu ve tekrar gözlerini devirdi.

"Ve bunu gizli tutmalısın ve sana mesaj göndermeye çalışan tanımadığın hiç kimseye asla cevap vermemelisin. Bunu izlemek için giriş bilgilerinize ihtiyacım olacak."

Kaşları çatıldı. "Belki artık istemiyorum bile." "Bu da iyi," dedim. "Şimdi buraya gel."

İsteksizce gelip yatakta yanıma oturdu ve ben de kolumu ona doladım. "Seni sevdiğimi biliyorsun ve senin mutlu ve güvende olmanı istiyorum."

Sessizdi.

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Hemen bir şey söylemedi.

Ve sonra.

"Henry artık erkek arkadaşın falan mı?"

Sertleştim ama fark etmesine izin vermemeye çalıştım. "Tabii ki hayır. Biz sadece arkadaşız. Neden soruyorsun?"

Omuz silktilti. "Döndüğümüzden beri etrafta çok dolaşıyor. Seni sürekli onunla konuşurken görüyorum."

"Oh. Şey, o uzun yıllardır burada. Muhtemelen hiç fark etmemişsinizdir." Durakladım. "Birbirimizi daha iyi tanımaya başladık, hepsi bu. Pek çok ortak noktamız var."

"Bir karısı olduğunu bilmiyordum." Yorganın üzerindeki gevşek bir iplikle oynadı. "Babamın seni aldattığı gibi o da karısını aldattı mı?"

"Hayır! Onların boşanması babanla benimki gibi değildi. Sadece bir şekilde ayrı düştüler."

"Ne zaman?"

"Sanırım bu yılın başlarında."

O da bunu anladı. "Yani onunla çıkmıyor musun?"

"Hayır, Whitney. Onunla çıkmıyorum. Sadece arkadaşız." Aklımın bir köşesinde hâlâ havada asılı duran sözlerimi duyabiliyordum. *Bana yalan söyledin.*

Bunu benden sakladın. Keşke bana gelseydin ve dürüst olsaydın.

Ama ona yalan söylemiyordum, değil mi? Henry ile çıkmıyordum. Çıkmak, sinema, restoran ya da konser gibi yerlere birlikte gitmek demekti. Henry ve ben koridorlara, küvetlere ve yeraltı ofislerine sıkışıp kalmıştık. Bunlar kesinlikle randevu değildi. Zor zamanlarında birbirlerine yardım eden, hayatı biraz daha az yalnızlaştıran, en derin güvensizliklerinin gerçek olmadığına dair birbirlerine güven veren iki insandık.

Ama Whitney'e sarılıp iyi geceler dileyip odasından çıkarken midemde bir düğüm oluşmaya başladı.

Bardakları bulaşık makinesine yerleştirirken, annelere iyi geceler dilerken ve Keaton'ı yatağa götürürken düğüm daha da karmaşıklaşarak sıkılaşmaya devam etti. Pijamalarını giyip dişlerini fırçaladıktan sonra ışığını kapattım ve gidip yatağının kenarına oturdum.

"Bu gece eğlendin mi?" Saçlarını yüzünden fırçalayarak sordum.

"Evet. Bay DeSantis harika biri. Gerçekten onun boks salonuna gidebilir miyim?"

"Elbette." Geçen gece Keaton'a hiçbir şey söylemeden boşalttığım komodine baktım. Eğer şimdi açarsam ne bulacaktım? "Biraz fiziksel aktivitenin sana iyi geleceğini düşünüyorum. Özellikle de tatilden sonra. Hepimiz çok fazla abur cubur yiyoruz."

Hiçbir şey söylemedi.

Kendimi cesur olmaya zorladım. "Baban olmadan geçirdiğin bu ilk Noel gerçekten zor oldu, değil mi? Garip hissettiriyor."

"Evet."

"Bazen bir şeyler zor ya da tuhaf geldiğinde, kendimizi daha iyi hissetmek için kurabiye ya da cips yemek gibi şeyler yaparız. Ama bu gerçekten işe yaramaz, çünkü kötü duygularımızı yiyip bitiremeyiz."

"Bunu yapar mısın? Kendini kötü hissettiğinde yemek yer misin?" "Bazen."

"Ne zaman mesela?"

"Üzgün olduğum zamanlar gibi."

Durakladı. "Babama kızdığım zaman yapıyorum."

Sonunda dışarı çıktığı için rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldım ve saçlarını okşamaya devam ettim. "Anlıyorum."

"Ama bunun bir faydası yok."

Boğazım düğümlendi ve zorlukla yutkundum. "Hayır, değil, değil mi? Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Eminim boks yapacaksın. Okula başladığında yeni arkadaşlar edinmek de öyle.

Ve bir ev seçerken kesinlikle yardımına ihtiyacım olacak." "Ve bir köpek?" diye sordu umutla.

Koklayarak güldüm. "Belki bir köpek. Göreceğiz, tamam mı?" "Tamam."

"Başka ne yardımcı olur biliyor musun?" "Neyin?"

"Nasıl hissettiğin hakkında biriyle konuşmak. Frannie Teyze bana bir danışmanın adını verdi ve kayaktan döndükten sonra sen ve kız kardeşin için randevu alacağım."

"Tamam."

Eğildim ve başını öptüm. "Sabah görüşürüz." "İyi geceler."

Odama girip kapımı kapattım ve yatağıma yüzüstü uzandım, bu gece ebeveynlikten en azından B+ aldığımı inanmak istiyordum ama Whitney'e bu kadar açık bir şekilde yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissediyordum. Onun korkularını anlamıyor değildim.

Ama Henry ile birlikte olmak kendim için yaptığım *tek şeydi*. Yeni yıla heyecan duyduğum bir şeyle başlamayı istemek çok mu fazlaydı? Belki de her zaman bu kadar yalnız olmayacağıma dair küçük bir umut vaadi?

Umut, karşılayamayacağın bir şeydir, diye alay etti o şirret iç ses. Henry ile aranızdaki bu şeyin nereye varacağını sanıyorsun? Onun ilgisini daha ne kadar çekebileceğini düşünüyorsun? Hâlâ yapabiliyorken frene basmalısın. Senin ve çocukların iyiliği için.

"Kapa çeneni," dedim yastığıma. "Sadece kapa çeneni."

Belki de ses haklıydı ve frene basmalıydım ama bir çocuk gibi bunu yapmak istemedim.

Sadece istemedim.

ON ALTI

OceanofPDF.com

HENRY

İster inanın ister inanmayın, yılbaşı gecesi ellerimi ondan uzak tutmayı planlamıştım.

Onu daha az çekici bulduğumdan değil -tam tersine, onu her geçen gün daha çok istiyordum- ama tüm ailesi orada olacağı için, kızının şüphelendiği şeyler konusunda hâlâ endişeliydim ve Sylvia'nın ondan tek istediğimin fiziksel tatmin olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Evime geldiği ilk gece her şey seksle ilgiliydi ama son birkaç gündür işler biraz değişmişti, en azından benim için. Onu daha derinden *tanımak* istiyordum. Onunla günlük şeyler yaparak ve onu güldürerek vakit geçirmek istiyordum. Onun yüz ifadelerini, gülümsemelerini ve iç çekişlerini öğrenmek istiyordum. Kulağa ne kadar saçma ve çocukça gelse de onu bir yere götürmek ve elini tutmak istiyordum. Ona yemek ısmarlamak. Kolunu sandalyesinin arkasına dolayan adam olmak.

Onu mutlu eden adam ol.

Bunun zaman alacağını biliyordum ve evliliğim bu kadar olağanüstü bir şekilde dağıldıktan sonra bunu yapabileceğime inanmam bile beni şaşırtıyordu, ama onda bir şey olmama izin vermiyordu.

Hayatıma devam etmeye hazırdım ve bunun onunla olmasını istiyordum. Ama ya değilse?

Parti sırasında sessizce konuşma şansımız olursa, ona nasıl hissettiğimi söylemeyi umuyordum - sadece karşılıksız seksten daha fazlasını istediğimi. Ve bu mesajı tamamen giyinikken ve en azından çoğunlukla ayıkken vermek istiyordum, böylece herhangi bir karışıklık olmayacaktı. Bu gece ellerimi kendime saklayabilirdim, değil mi?

Tabii ki yapabilirdim. Eğer ona layık bir adam olsaydım, bir geceliğine saygıdeğer bir beyefendi olabilirdim.

Ve sonra onu o etekle gördüm.

Kısaydı. Ve sıkıydı. Ve büyüleyiciydi.

Şampanya rengindeydi ve hareket ettikçe neredeyse bir disko topu gibi parlıyordu. Sylvia uzun boylu değildi ama çıplak bacakları o ışıltılı eteğin altında sonsuz görünüyordu. Üstüne bol beyaz bir bluz giymişti, uzun kollu bluz göğsünde bir V oluşturuyor ve altında olduğunu bildiğim kıvrımları belli belirsiz gösteriyordu. Onu meze masasının yanında durmuş, bir bardak köpüklü bir şey yudumlarken ve Chloe ile konuşurken gördüm ve onu görmek beni durdurdu. Saygın bir şekilde davranma becerime olan güvenim sarsıldı.

Beni gördü ve dudakları, kulaklarımın yanıyormuş ve boynumun kravatındaki düğüm çok sıkıymış gibi hissetmesine neden olan o yavaş, gizli gülümsemeye doğru kıvrıldı. Sonunda biri bana çarptı ve ben de henüz yürümeye başlamadığımı fark ettim. Gömleğimin yakasını çekiştirmemeye çalışarak ona doğru ilerledim.

"Merhaba, Henry. Yeni yılın kutlu olsun!" dedi ve beni kucaklamak istercesine kolunu açtı. Bu gece parlak kırmızı ruj sürmemiştii ama dudakları şekerle kaplanmış şeftaliye benzeyen bir şeyle parlıyordu.

Saygıdeğer beyefendi. Saygıdeğer beyefendi. Saygıdeğer beyefendi.

"Mutlu Yıllar." Öne doğru eğilip yanağından öptüm, sonra aynısını Chloe'ye yaptım. "Oliver nerede?"

"Buralarda bir yerde." Chloe bir elini havada salladı. "Babamı gece yarısı havai fişek atmasına izin vermesi için ikna etmeye çalışıyor. Ona bunun asla olmayacağını söyledim. Havai fişekler babamın bize izin verdiği kadar çılginca."

"Oh, kahretsin!" Sylvia parmaklarını şıklattı. "İçinde çocuklar için maytapların olduğu çantayı unuttum! Evdeki tezgahın üzerinde bırakmışım. Onları almak için zamanım var mı?"

"Akşam yemeği servis edilmek üzere," dedi Chloe, "ama gece yarısından önce vaktin olacağı kesin."

"Tamam. Unutmama izin verme."

O eteğin içindeki kıcı bana maytapları hatırlattı. Göz kamaştırıcı. Ateşli. Biraz tehlikeli. Bara bir göz attım. "İçecek bir şeyler alacağım. İkinize de bir şey ikram edebilir miyim?"

"Ben iyiyim." Chloe Sylvia'nın koluna dokundu. "April'ı bulup her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Sylvia. "Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber ver." Chloe kalabalığın arasına karıştıktan sonra bana döndü. "Ben de seninle geleceğim. İçkimi tazeleyebilirim."

"Tamam." Odanın arkasındaki bara doğru yürürken koluna girebilmeyi isterdim ama parti tüm hızıyla devam etse ve oda kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmayan han misafirleriyle dolu olsa da, yine de kendimi doğru hissetmiyordum.

Barda ben buzlu bir viski, o da bir bardak köpüklü beyaz şarap söyledi. Barmenin doldurmasını beklerken bana yaklaştı ve usulca konuştu. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle. Kıyafetini beğendim."

Kızardı ve bacaklarına baktı. "Teşekkür ederim. Çok kısa olduğu için bu eteği giymekte biraz tereddüt ettim ama giymeye karar verdim."

"Bunu yaptığına sevindim."

"Eski sevgilim bu etekten nefret ederdi.

Değersiz olduğunu söylerdi." Ellerim büküldü.

"Eski sevgilin tam bir salaktı."

"Öyleydi. Ama şanslıyım ki o gitti ve artık kıyafetlerim hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Bu eteği sevdim, o yüzden giyeceğim."

"Eski sevgilim delikli gömleklerimden nefret ederdi. Sanırım bu yüzden hala onları giyiyorum."

Güldü. "Gömleğinde her delik gördüğümde daha da çok seveceğim."

İçkilerimiz doldurulduktan sonra bardağını aldı ve dirseğini çekti. "Hadi gidip Mack ve Frannie ile oturalım. Bizim masadalar."

Arkasından yürüdüm, ısıltılı eteğinin içindeki küçük kıcını hayranlıkla seyrediyor ve ağzımın suyunu akıtmamaya çalışıyordum. Pantolonumun ağ kısmı şimdiden dar gelmeye başlamıştı.

Saygıdeğer beyefendi. Saygıdeğer beyefendi. Saygıdeğer beyefendi, Kafamın içinde tekrarladım.

Şu ana kadar işler iyi gitmiyordu.

Mack ve Frannie, aile için ayrılan masada Meg ve Noah ile sohbet ediyorlardı. "Bunları bizim için ayırdım," dedi Sylvia, iki boş sandalyeyi göstererek. "Bunlar da Chloe, Oliver ve eğer biraz ara verirse April için."

"Teşekkürler." Ben oturdum, o da yanımdaki sandalyeye kaydı. Frannie'nin aramızda neler olup bittiğini bildiği belliydi, çünkü kız kardeşine göz kırpmadan göz kırpmaya benzer bir bakış atıyordu.

Viskiden oldukça büyük bir yudum aldım. "Çocuklar bu gece nerede oturuyor?"

Frannie o tarafa bakarak, "Grubun yanında kendi masaları var," dedi. "Kızlar gece yarısına kadar dayanabilecekleri konusunda ısrar ediyorlar ama benim şüphelerim var."

Sylvia gülerek, "Winnie uyuyakalırsa, eskiden seninle yaptığımız gibi onu ofisteki kanepeye yatırabiliriz," dedi.

Bu da Cloverleigh'de büyümenin nasıl bir şey olduğu, yıllar içinde yaşanan tüm değişiklikler ve geleceğin neler getirebileceği hakkında bir tartışmaya yol açtı. Sonunda Chloe ve Oliver da bize katıldı ve Chloe, Sylvia'nın son iki gündür tadım odasındaki performansını cömertçe övdü.

"Doğuştan yetenekli," dedi Chloe, kadehini Sylvia'nınkine tokuşturarak. "Birkaç hafta sonra o da benim kadar çok şey biliyor olacak."

"Asla olmaz." Sylvia başını salladı. "Öğrenmem gereken çok şey var. Ekimden hasada ve yaşlanmaya kadar tüm süreci gerçekten anlamak istiyorum. Misafirlere anlattıklarımın çok daha anlamlı olacağını hissediyorum. Tıpkı senin söylediğin gibi Henry." Bana baktı, bana doğru eğildi. "İnsanların burada tattıkları şey tamamen bağımıza, şarap yapma *şeklimize* özgü. Ve bu yıl tadacakları şey gelecek yıl tadacaklarından farklı olacak, çünkü her bağbozumu farklı bir hikaye anlatıyor. Yeni bir hikaye öğrenmek için her yıl geri gelmelerini sağlamak istiyorum."

Chloe güldü. "Birileri Henry DeSantis'in İncil'ini okuyormuş gibi görünüyor."

"Hey, o *istedi*," dedim bir avucumu havaya kaldırarak. "Onu zorlamadım." "Hayır, bayıldım," diye bağırdı Sylvia, elini siktığım kalçama koyarak. "İ büyüleyici buluyorum."

"Eminim." Chloe'nin yüzündeki sırıtış ve Frannie'yle değiş tokuş ettiği bakış, Sawyer kardeşleri kandıramadığımızı gösteriyordu. Yalnızca Meg biraz habersiz görünüyordu, ama o da Noah'yla birbirlerine oldukça bağlanmışlardı.

İlk içkim kolay ve hızlı bir şekilde bitti, ben de bir tane daha içtim. Viski sinirlerimi yatıştırdı ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletti ama yanımdaki kadına duyduğum arzuyu dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Yemek boyunca masadaki herkesle güldüm ve konuştum, ama ne zaman bana doğru baksa, gülümsese ya da elini bacağıma koysa, derimden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Tatlıdan sonra, grup büyük grup akşam yemeği müziğinden daha iyimser eski şarkılara geçti ve insanlar dans pistine akın etti. Mack biraz ikna edildikten sonra Frannie'yle dans etmeyi kabul etti ama önce birasının kalanını devirdi. Chloe Oliver'ı da piste çıkmaya ikna etti ama Noah elindeki bira bitene kadar dans etmesinin mümkün olmadığını söyleyince Sylvia ve ben bir süre onlarla konuştuk.

Kolumu Sylvia'nın sandalyesinin arkasına ne zaman doladığımdan emin değilim, ama Meg'in ona baktığını fark ettiğimde aniden orada olduğunu fark ettim. Üçüncü viskimi yarılammış olsaydım, onu çıkarabilirdim.

Grup klasik bir Elvis Presley baladı çalmaya başladı ve Sylvia gözlerinde umutlu bir bakışla bana döndü. "Benimle dans etmek istemezsin, değil mi? Bu şarkıya bayılıyorum."

"Pek iyi dans edemem." "Benim için fark etmez."

Kalabalık bir dans pistinde bile ona yakın olma fikri karşı konulamayacak kadar cazipti. "Tamam."

Piste yürüdük ve yavaş hareket eden çiftlerin arasında bir yer bulduk. Sanki yıllardır birlikte dans ediyormuşuz gibi doğal bir şekilde kollarıma geldi. Parfümünün kokusunu alabiliyordum ve derin derin içime çektim. Koku, onun çıplak teninin benimkinin üzerindeki anılarını canlandırdı ve vücudumda tam olarak saklayamadığım bir tepki uyandırdı. Omzunun üzerinden çocukların oturduğu masaya baktım ve Whitney'nin donmuş bir halde bizi izlediğini gördüm.

Sylvia bana bakarak, "Bunun için teşekkürler," dedi. "Muhtemelen rahat olmadığını biliyorum."

"Kızınız biraz tedirgin görünüyor."

Sylvia başını salladı. "Ona bakmak için arkamı bile dönmüyorum. *Dans* ediyoruz, hepsi bu."

"Tamam." Ama bedenlerimiz arasında biraz daha boşluk bırakarak ona sarılışımı düzelttim.

Sylvia güldü. "Kutsal Ruh'a yer bırakmaya mı çalışıyorsun?" "İyi bir insan olmaya çalışıyorum ve sen bunu zorlaştırıyorsun."

Daha da yaklaşarak göğüslerini göğsüme bastırdı. "Ne kadar sert?" diye fısıldadı.

"Oh, Tanrım." Başımı salladım. "Durman gerek. Aklım şu anda tehlikeli yerlere gidiyor."

"Bir de bana sor." Sonra parmak uçlarında yükselip kulağıma fısıldadı. "Ve tüm müstehcen kelimeleri kullan. Onları nasıl sevdiğimi biliyorsun."

İnledim ve bir an için gözlerimi kapattım. "Sylvia. İnsanlarla dolu bir odadayız ve izleniyoruz."

Kıkırdadı ve biraz geri çekildi. "Tamam, tamam. Özür dilerim. Yaramazlık yapmak benim için yeni bir şey ve buna biraz bağımlıyım."

Şarkının geri kalanında kendime çok fazla endişelenmememi ve onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarmamı söyledim. Bu gece ondan alabileceğim en fazla şey buydu, bu yüzden tadını çıkarabilirdim. Şarkı bittiğinde el ele masamıza doğru yürüdük.

"Hey, Syl," dedi Meg parlak bir sesle, çantasını yerden alarak. "Benimle kadınlar tuvaletine gel."

"Tamam." Sylvia bana dönmeden önce sandalyesinin altından çantasına uzandı. "Hemen döneceğim."

"Sorun değil." Kız kardeşiyle birlikte uzaklaşmasını izledim ve Meg'in ona aramızda neler olduğunu soracağını içten içe biliyordum. Yine de bu durum Sylvia'nın poposuna ve hareket ettikçe eteğinin yapışıp parıldamasına bakmamı engellemedi.

"Ee," dedi Noah birasını yudumlarken. "Sylvia'ya ne zamandır aşıksın?"

Boğulmakla gülmek arasında bir ses çıkardım. "Onu o etekle gördüğümünden beri mi?"

Noah başını salladı ve elindeki bira şişesini bardağıma dokundurdu. "İyi cevap."

YEDİ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Meg bir olimpiyat koşucusunun hızıyla kadınlar tuvaletinin önünden hızla geçti. "İçeride insanlar olabilir. Buraya gel."

Koridorun sonundaki yemek ofisine doğru sürüklendiğimi hissettim. "Meg, bu da ne?"

"Konuşmamız gerek." Kapıyı kapattı, tepe lambasını yaktı ve gözleri parlayarak bana döndü. "Henry ile aranızda neler oluyor?"

"Um . . ."

"Bana yalan söyleme zahmetine bile girme. Aranızda bir şeyler olduğunu görebiliyorum. Onun her yerinde sen varsın."

"Ne? Değilim."

Gözlerini devirdi. "Syl, bütün gece neredeyse onun kucağındaydın. Ve gözlerinde o bakışla sana bakıyordu." "Ne bakışı?"

Kaşları çatıldı. "*Fikirlerim var* bakışı. Şimdi doğruyu söyle." Kollarını kavuşturdu. "Onunla yattın mı?"

İçimi çektim, numara yapmaktan vazgeçtim. "Evet."

Ciyakladı ve ellerini çıırttı. "Yaşasın! Bir kere mi?"

"Evet." Sonra sııttım. "Bir kez koridorda, bir kez yatağında, bir kez küvetinde ve bir kez de ofisinde."

Meg'in yüzündeki gülümseme kayboldu, ifadesi sevinçten şoka dönüştü. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Eve geldiğinden beri bu kadar çok mu yaptın?"

"Bunların çoğu geçen Cumartesi gecesi oldu. Ama evet, işler biraz hızlı ilerledi." Omuzlarımı kaldırdım. "Biraz korkuyorum nasıl

hızlı bir şekilde, aslında."

"Neden? Harika birine benziyor."

"Çünkü o harika bir adam. Çünkü ondan çok hoşlanıyorum. Çünkü hayatım farklı olsaydı ve bu kadar berbat olmasaydı, o tam da aradığım türden bir adam olurdu." Sertçe yutkundum. "Ona çok kolay aşık olabilirim, Meg."

"Ama hayatın artık berbat *değil* Syl, güzel olan da bu." Beni omuzlarımdan tuttu. "Ona bir şans vererek kendini korkutma."

"Değilim, yemin ederim." Başımı salladım. "Aslında, muhtemelen akıllıca davranıp

daha temkinli, *daha* az değil. Ama ondan uzak duramıyorum."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Bir ses var," diye ağzımdan

kaçırdım. "Ses mi?"

"Kafamın içinde," diye açıkladım. "Ve bu beni kendimden şüphe ettiriyor. Hissettiklerime güvenemeyecekmişim gibi hissettiriyor."

"Dinleme onu," dedi, sanki o kadar kolaymış gibi.

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Geçen sonbahar ne kadar mutsuz olduğunu biliyorum, yıllardır ne kadar mutsuz olduğunu da. Henry'yle birlikte olma düşüncesi seni mutlu ediyorsa, ona bir şans vermelisin."

"Düşünmem gereken sadece ben değilim," diye hatırlattım ona. "Benim de iki çocuğum var."

"Ah evet, onları unutmuşum." İç çekti. "Çocuklar işleri daha karmaşık hale getiriyor. Ama eminim seninkiler de senin mutlu olmanı istiyorlardır, değil mi? Sadece onlarla konuşmalısın."

Whitney'nin dün geceki şüpheli sorularından bahsetmemeye karar verdim, çünkü onları düşünmek istemiyordum. "Bütün bu tartışma boşuna olabilir," dedim. "Yani, Henry benimle gerçekten çıkmak istemiyor olabilir. Daha genç, daha güzel ve çocuksuz biriyle de çıkabilir."

Sırıttı. "Güven bana. İlgisini çekti. Noah bile bana ikinizin sevişip sevişmediğini sordu."

"Tanrım," dedim gözlerimi devirerek. "Gezegendeki en az soğukkanlı iki insan biz miyiz?"

Güldü. "Bu mümkün, ama hey. İyi kimya iyi kimyadır. Ve bunu bulmak kolay değil, o yüzden boşa harcamayın. Hadi, partiye geri dönmeliyiz."

Ahırın üstündeki ışıklar söndürülmüştü ve oda sadece kırışlardan sarkan parti ışıklarıyla aydınlatılıyordu. Masama dönmeden önce, harika vakit geçiriyor gibi görünen çocukları kontrol ettim. Küçük Winnie bile hâlâ güçlüydü.

"Ama anne, maytaplar ne olacak?" Whitney dans etmekten nefes nefese kalmış bir halde sordu. "Sanırım onları unuttuk." Oldukça cafcacılı deniz mavisi göz farı da dahil olmak üzere epeyce makyaj yapmıştı ama bu gece onunla tartışmak istememiştim. Belli ki eğleniyordu ve ben biraz daha iyimser hissettim.

"Oh, doğru ya! Eve gidip onları almalıyım." Omzunu o k ş a d ı m .
"Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Tamam."

Henry'nin tek başına oturduğu masama doğru yürüdüm. Bir bileğini dizinin üzerine koymuş, sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri alev alev yanarken yaklaşmamı izlerken içkisini yudumluyordu. Ne kadar yakışıklı olduğu mideme bir yumruk gibi inmişti. Ne kadar seksi. Ne kadar güçlü. Ne kadar iyi. İçimde bir şeyler tutuştu.

"Hey," dedi, sandalyemi çekmek için ayağa kalkarak. "Yanına oturacak daha iyi birini buldun mu diye merak etmeye başlamıştım."

"İmkânsız," dedim ve çantamı masanın üzerine fırlattım. Sonra kulağına fısıldamak için parmak uçlarımda yükseldim. "Benimle bir iki dakikalığına kaçmak ister misin?"

Gözlerini kapattı. "Sylvia. Bunu bana yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Beni baştan çıkar." Gözlerini açtı ve benimkilere dikti. "Bu gece iyi olacağıma dair kendime söz verdim çünkü halk içindeyiz."

"Hadi özel bir yere gidelim ve kötü olalım."

"Saygıdeğer Beyefendi. Saygıdeğer Beyefendi. Saygıdeğer beyefendi," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Beni öldürüyorsun, Sylvia. Herkes gittiğimizi görecektir. Tüm masamız dalga geçtiğimizi biliyor. Muhtemelen o eteğin içindeki kıcına bakmaktan kendimi alamadığım içindir."

"Bizi kimin gördüğü umurumda değil. Ben seni istiyorum. Şimdi." Ona en baştan çıkarıcı gülümsememi verdim ve alçak sesle konuştum. "Senin için eteği açık bırakacağım."

"Siktir." Üç saniyeden daha kısa bir süre bununla mücadele etti ve sonra pes etti. "Nereye gizlice gidiyoruz?"

Sırıttım. "Benim evim. Önce ben gideceğim."

"İki dakika geride olacağım, tabii o kadar bekleyebilirsem."

Topuklarımın üzerinde dönerek çıkıştaki vestiyere girdim, annemden ödünç aldığım yün paltoyu üzerime geçirdim ve aceleyle kapıdan çıktım. Hava buz gibi soğuktu ama kar yağmıyordu ve ahırla han arasındaki yürüyüş yolu yeni sürülmüştü. Yine de topuğuma takılıp tökezlememek için kendimi yavaşlamaya zorlamak zorunda kaldım.

Dizlerimde iz kalacaksa, bu kaygan bir kaldırım yüzünden olmayacaktı.

Seksi ve yıkıcı bir şey yapmanın verdiği heyecan içime işledi. Hayatımda hiç bu kadar ahlaksızca ya da umursamazca davrandığım bir zamanı hatırlamıyordum. Ama umurumda değildi - şu anda, nasıl hissetmek istediğimden başka hiçbir şeyin benim için önemi yoktu ve bunun üzerinde tekrar güce sahip olmak çok harikaydı. Hayatımı geri alıyordum. Eski halime veda edip yeni halime merhaba demenin daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Annemlerin araba yolundan patikayı kapattım ve garajı açmak için şifreyi kullandım. Oradan, çamurluğa açılan arka kapıdan eve girdim. Henry'nin de o taraftan gireceğini düşünerek garaj kapısını açık bıraktım, ama ön kapının çalındığını duyduğumda mutfakta sadece mutfak sandalyesinin üzerinde unutulmuş maytap çantasını görecektim kadar uzun süre kalmıştım.

Beş dakika beklemek buraya kadarmış.

Paltomu çıkarıp çantanın üstüne atarak aceleyle ön salona geçtim ve kapıyı açtım. Resmi kıyafetleriyle verandada duruyordu, eski moda bir talip gibi, hatta belki de beni dansa götürmeye gelen balo flörtüm gibi.

"İçeri gel," dedim, içeri girebilmesi için geri çekildim.

Kapıyı arkasından iterek kapattı. Koridor karanlık ve sessizdi. "Yalnız mısın, küçük kız?"

Başımı salladım, elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı çıkardım. "Annemle babam evde değil."

"Aileniz evde yokken öğretmeni gece evinize davet etmek akıllıca mı?"

"Bana küçük bir özel ders vermek isteyebileceğinizi düşündüm. Senin en iyi öğrencin olmak için çok sabırsızlanıyorum." Onu içime çektim

ve kapıyı kapattı. Perdelerim indirilmişti ama başucu lambası açıktı. Işık parlak değildi ama gözlerindeki aç bakışı görmek için yeterliydi.

"Özel ders, ha?" Takım elbise ceketini çıkarıp yatağımın üzerine attı. Sonra kravatının düğümünü çözdü ve gevşetti. "Peki ne öğrenmek istiyorsun?"

Omuzlarımı kaldırdım ve ellerimi arkamda kenetleyerek ona doğru yürürken masum bir ifade takındım. "Seni nasıl memnun edeceğimi tabii ki."

Yakasındaki kravatı çekti. "Arkanı dön."

Ona sırtımı döndüm ve dolap kapımın arkasındaki boy aynasında yansımalarımızı gördüm. Çok sevdiği payetli eteğimi yukarı çekmesini ve ikimiz de izlerken beni ayaklarımın üzerinde becermesini bekliyordum. Ama bunun yerine ellerimi arkamdan çekti ve kravatıyla bileklerimi bağladı.

Sıkı.

Küçük bir nefes aldım. Kalbim küt küt atıyordu. Daha önce hiç bağlanmamıştım.

"Beni nasıl memnun edeceğini öğrenmek istiyordun." Henry aynada benimle göz göze geldi.

"Evet."

"Bazen tüm kontrolün bende olmasını isterim."

Orada bir saniye daha durdu ve kısa bir süre için bu küçük oyunu ne kadar ileri götüreceğini tartışıp tartışmadığını merak ettim. Ona beni incitmekten, kırmaktan korkmasına gerek olmadığını göstermek istiyordum. Oynamak *istiyordum*, *ama* bunu ben başlatmamış mıydım? Bunu ona nasıl belli edebilirdim?

Tekrar ona dönerek halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm ve kocaman gözlerle ona baktım. "Bana ne yapacağımı söyle." Dudaklarımı yaladım. "Lütfen."

"Tanrım." Henry iki parmağını çenemin altına koydu ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ağzın çok güzel amına koyayım."

Dudaklarımı hafifçe araladım ve o da başparmağını dudaklarımın arasına soktu. Dilimle okşadım, daireler çizdim, emdim, bir yandan da gözlerimi onunkilere kilitledim.

Nefes alış verişi ağırlaştı. "Ne istediğini biliyor musun, küçük kız?"

Neredeyse başımı sallayacaktım ama sonra hayır dersem *daha* eğlenceli olacağını düşündüm. Başımı salladım ve dudaklarımı başparmağından çektim. "Göster bana."

Kemerini

çözdü.

Düğmesiz.

Fermuarı aç.

Sonra pantolonunun içine uzandı ve kocaman, kalın ve sert olan sikini çıkardı. Kendini birkaç kez okşadı ve ıslandığını hissettim.

"Bırak beni," diye fısıldadım.

Ucunu dudaklarıma yerleştirdi ve ben de dilimle dondurma külahı gibi yaladım. Önce bir tarafını, sonra diğerini. Daire çizerek. Bir o yana bir bu yana... Bu sırada o da sikini yumruğuyla kavradı ve elini yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Böyle mi?" Kirpiklerimi ona doğru savurarak nazlı

bir şekilde sordum. "Evet. Şimdi aç ağzını."

Dediğini yaptım ve sikini dudaklarımdan arasına soktu, yavaşça, santim santim, boğazımın arkasına gelene kadar. Bir an için boğulacağımdan korktum ama sonra çekti. Bir dahaki sefere yarısına kadar soktuğunda, kalçalarını hafifçe esnetirken oynamama, kızdırmama ve emmeme izin verdi. Elleri başıma gitti ve daha hızlı bir ritim, daha sert bir sürüş, daha derin bir itiş benimserken inledi.

"Beni o kadar sertleştiriyorsun ki," diye homurdandı. "Tüm kontrol bende olsa bile, yapamıyorum. Her lanet saniye senin etrafında bir mücadele."

Ellerimi kullanmadan, hiçbir şekilde kontrolüm yoktu ve boğulma ya da boğulma korkusu zihnimde gerçektir. Ama onun gırtlaktan gelen kendinden geçme seslerini, parmaklarının saçlarımda sıkışmasını, dilimin üzerindeki tuzlu-tatlı tadını seviyordum. Çıkardığım hayvani sesler içgüdüsel, çaresiz, gırtlaktan, çılgıncaydı. Bir yanımda bu seslerden utanıyordu ama bir yanımda nasıl görüldüğümü ya da nasıl ses çıkardığımı umursamamaktan heyecan duyuyordu - artık kendimin üretilmiş bir versiyonuna uymak zorunda değildim. Her zaman mükemmel olmak zorunda değildim. Kirli olabilirdim. Gerçek olabilirdim. Kendim olabilirdim.

Henry, "Tanrım, o eteğin içindeki kışın," diye homurdandı ve bunu aynadan izlediğini fark ettim. Her nasılsa, bu durumu daha da ateşli hale getiriyordu. "Sen onu giyerken seni sikmek zorundayım."

Aniden sikini ağızımdan çıkardı ve beni ayağa kaldırdı. Ellerim hâlâ bağlıyken aynaya doğru itildiğimi hissettim, sonra dönüp aynaya baktım. Henry yere eğildi ve eteğimin altından uzanarak zar zor giydiğim kırmızı dantel külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve adım atmama yardım etti

tek ayağıyla dışarı çıktı. Ayağa kalktığında bir kolunu aynaya dayadı, diğerini belime doladı ve elini eteğimin altından, kalçalarımın arasından geçirdi.

İnledim, kulağıma fısıldarken klitorisimle yumuşakça okşayarak oynarken bacaklarım neredeyse bükülüyordu. "Sikimi emmek seni bu kadar ıslattı mı? Yaptı mı?"

"Evet," diye başardım. Aletin bağlı ellerimi ittiğini hissedebiliyordum ve onu ovmaya çalıştım. Aynadaki yansımamı yakaladığımda, camdaki kadının ben olduğuma inanmadım. Saçlarım karmakarışık. Rujum çeneme bulaşmıştı. Tenim kızarmıştı. Gözlerim kapalıydı ve ağzım açıktı.

"Benim için bu kadar açgözlü olmana bayılıyorum," dedi, parmaklarını daha hızlı hareket ettirirken sesi şehvetle boğuklaşıyordu. Tanrım, bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. "Başka hiç kimse için böyle olmadığını söylüyorum kendime."

"Yapmadım. Tanrım, Henry," diye soludum, o tanıdık panik başlamıştı, orgazm yaklaştığında hep hissettiğim ve önümde parıldayıp sonra bir serap gibi kaybolacağından endişe ettiğim panik. "Durma, lütfen durma." Tabii ki durmadı, çünkü bu benim yeni hayatımdı, eski değil ve Artık sadece kendi zevkine değil, benim zevkime de değer veren biriyle birlikteydim. Orgazm vücudumu elinin üzerinde sallayıp bacaklarımı jöleye çevirirken neredeyse ağlayacaktım.

Ellerimin serbest kaldığını hissetmeden önce topuklarımın üzerinde zar zor duruyordum ve tam siki içime girerken iki avucumla kendimi aynaya tuttum. Elleri kalçalarımı kavrayarak tekrar tekrar içime girerken eteğim yukarı kalktı. Aynada kendimi izledim, yukarı kaldırdığım eteğimi ve geniş topuklu ayakkabılarımı, kırmızı dizlerimi ve vahşi saçlarımı gördüm. Ve Henry'nin beni arkamdan vahşice sikmesini izledim, hırıltılı nefes alışını ve dişlerini sıkarak ettiği küfürleri duydum, parmaklarının acımasızca derimi kazdığını hissettim.

Omzumun üzerinden baktığında gözlerimiz aynada buluştu ve iki saniye sonra içimde patladı, vücudu hareketsiz kaldı, bir kolu belime dolandı, aleti içimde zonklarken göğsü sırtıma yaslandı. Kasılmalar azaldığında bir süre hareketsiz kaldık. Alnını omzuma koydu.

Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Ama bu iyi bir ürpermeydi. -Geleceğe dair bir beklenti, yeniden mutlu olma vaadi, önümüzde uzanan tüm olasılıklar.

Henry başını kaldırdı. "İyi misin?"

"Evet."

"Emin misin? Sana çok mu sert davrandım?"

"Hayır. Dizlerimdeki halı yanıklarıyla ilgili açıklama yapmam gerekebilir ama ben iyiden de öteyim."

"Güzel." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Çünkü seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Kulağa ciddi geliyor." Onunla biraz alay ediyordum -tatlı, seksi, ciddi Henry'mle- ama o başını salladı.

"Öyle sayılır."

"Oh, tamam. Bana bir dakika verir misin?" "Tabii ki."

Ben biraz temizlenmek için banyoya girerken HENRY yatak odamda bekledi. Dışarı çıktığımda şifonyerimin yanında durmuş, çocuklarımin küçüklüklerine ait çerçeveli bir fotoğrafa bakıyordu.

"Bunu sen mi aldın?" diye sordu.

"Evet." Çekmecedem yeni bir iç çamaşırı çıkardım ve eteğimin altından geçirdim. Ayaklarımin çıplaktı, banyoya giderken topuklu ayakkabılarımin çıkarmıştım.

"Şirin."

"Öyle. Ve umarım onları çok fazla mahvetmiyorumdur."

Bana doğru döndü, elleri cebindeydi. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve kravatını henüz takmamıştı. Saçları sevimli bir şekilde dağınıktı. "Dün gece Whitney'le hiç konuştun mu?"

"Evet. Sanırım birbirimizi anlıyoruz." "Çıkıp çıkmadığımızı sordu." diye eklememden önce tereddüt ettim.

Bir saniye sessiz kaldı. "Ne dedin sen?"

"Hayır dedim." Başparmağımyı ahşap şifonyerin üstündeki bir çentikte gezdirdim. Muhtemelen kötü bir sabahda saç fırçayla oraya ben koymuştum. "Bu gerçek değil mi?"

"Böyle mi olmasını istiyorsun?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, seni acele ettirmek istemiyorum ve ne yaptığımızı gerçekten bilmediğimizi ve bunu henüz halka açıklamak istemediğimizi söylediğimizi biliyorum, ama ... Senin için bir şeyler *hissediyorum*, Sylvia. Ve bunu saklamak istemiyorum."

Kalbim umutla kabardı ve bu duyguyla yüzer gibi çıplak ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim. "Ben de senin için bir şeyler *hissediyorum*."

Kollarını bana doladı. "Dün gece boyunca seni düşündüm. Planladığın şeyin bu olmadığını biliyorum. İnsanların çok hızlı ilerlediğimizi söyleyebileceğini biliyorum. Lanet olası bir erkek arkadaş ihtiyacın olan son şey ve benim de bu noktada olmak isteyeceğimi düşündüğüm son şey. Ama seninle gizlice dolaşmaktan daha fazlasını istiyorum. Yani, seks istiyorum, beni yanlış anlama, ama seni gerçek randevulara da götürmek istiyorum. Sana karşı iyi olmak istiyorum."

Gülümsedim. "Bana karşı çok iyisin."

"Sana karşı *yüksek sesle* iyi olmak istiyorum. Buradaki yeni hayatına alışmana yardım etmek istiyorum, bunun bir parçası olmak istiyorum. Seni o partiye geri götürmek ve gece yarısı öpmek istiyorum." Dudaklarımı öptü. "Gerçekten benim olmanı istiyorum."

Boğazımın düğümlendiğini hissederek başımı salladım. "Sen delisin, bunu biliyor musun? İstedğin herkese sahip olabilirsin."

"Sadece seni istiyorum, Sylvia." Saçımı geriye doğru taradı. "Bana bir yolu olduğunu söyle."

Kalbimin güm güm atması beni şaşkına çevirmişti. Birlikte çok iyi olabilirdik, bunu çok derinden hissedebiliyordum. Ama korkularım öylece dağılıp gitmeyecekti. "Henry ... benimle olmak kolay olmayacak."

"İyi olan hiçbir şey kolay gelmez."

"Çocukların bizimle iyi geçineceklerinden emin olmalıyım. Çok şey atlattılar."

"Kesinlikle," dedi kararlılıkla. "Onların her şeyden önce geldiğini biliyorum."

"Ve hâlâ kendimi düşürme konusunda biraz temkinliyim. Sana güvenmediğimden değil," diye hızla devam ettim. "Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Ama kalbimi açarken kendimi gerçekten güvende hissetmem zaman alabilir. Kendimi yeniden bütün hissetmeye başlıyorum."

"Sorun değil," dedi, dudaklarını alnıma bastırarak. "Tüm kalbin beklemeye değer."

Ona yaklaştım, yanağımı göğsüne bastırdım ve gözlerimi kapattım, içimdeki şüpheleri sonsuza dek susturabilmeyi diledim. "Bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor, Henry. Çok fazla, çok erken. Öyle mi?"

"Sen güvenli ile Ben, Sylvia." Onunes oldu
Derin, Sakin ol, ve güven verici. "Söz veriyorum.
Her şey yoluna girecek."
Bir an için ona inandım.

KENDİMİZİ TEKRAR BİR ARAYA GETİRDİK, mutfaktan maytap torbasını aldık ve buz gibi karanlıkta nefesimiz görünecek şekilde ahıra doğru yola koyulduk. Yüksek sesli müziğin çaldığı kapıya vardığımızda Henry bana döndü. "Bir saniye bekle."

"Ne?"

Ellerini omuzlarıma koydu. "Neredeyse gece yarısı oldu ama bunu orada yapamayacağım."

Gülümsedim. "Yani beni öpecek misin?" "Evet."

"Öyleyse şimdi yap, gece yarısı anımsayacağım."

Başını benimkinin üzerine eğdi ve dudaklarımız tamamen ve açıkça buluştu. Kendini geri çekecekken, bir elimi ensesine koydum ve öpücüğün uzunluğunu uzattım, kolları omuzlarımdan sırtıma dolanırken vücudum ısındı. Derin ve içten öpüştük, ama yatak odamdakinden daha az sabırsızca - bu öpücük bir şeyin başlangıcıydı. Yeni bir yıl, yeni bir hayat, yeni bir umut. Kalbimi sıkıca sarmış olan şüphe ve güvensizlik iplerinin gevşemeye başladığını hissettim.

Birden müziğin sesi yükseldi ve bir ses duyuldu. "*Anne?*"

Henry ve ben yerimizden sıçradık ve gözlerimi açtığımda Whitney'nin açık ahır kapısının önünde durduğunu, Keaton ve Mack'in kızlarının da onun arkasında sıralandığını gördüm.

"Whitney!" Henry'yle çılgınca bir bakış alışverişinde bulunarak haykırdım. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Biz de sana bakmaya geliyorduk. Maytaplarla hemen döneceğinizi söylemişsiniz ama bir saat oldu." Benden Henry'ye, Henry'den tekrar bana bakarken yüzünde şaşkınlık ve dehşet okunuyordu. "Neler oluyor?"

"Oh, şey, onları almaya gittik, uh, Henry ve ben, ve-onları nereye koyduğumu hatırlayamadım. Onları bulmak zorunda kaldık." Zorlukla düşünebiliyordum. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Bizi öpüşürken görmüşler miydi?

Bir saniye sonra Whitney başını sallayıp şöyle dediğinde cevabımı almıştım. "Sadece arkadaşız, ha?" Sonra yanımdan geçip eve doğru koşmaya başladı.

Arkamı döndüm ve onun uzaklaşmasını izledim. "Whitney, geri gel! Hava buz gibi ve üzerinde palton yok!"

"Umurumda değil!" Bağırıldığını duydum.

Tekrar kafası karışmış, titreyen çocuklara döndüm ve çantayı Keaton'a doğru ittim. "İşte maytaplar. Onları içeri götür ve böl, tamam mı? Gidip kız kardeşinle konuşmam gerek."

"Tamam." Çantayı benden aldı ve başını kaşıdı. "Geri gelecek mi?"

"Umarım öyledir. Şimdi içeri girin." Hepsi içeri girdiğinde, Keaton gibi şok geçirmiş görünen Henry'ye döndüm. "Gitmem gerekiyor."

"Elbette. Özür dilerim Sylvia," diye ekledi kararlılıkla. "Bu benim hatam."

"Öyle değil." Gözyaşlarımla savaşıarak başımı salladım. "O benim. Bunun olacağını bilmeliydim." Bir an için alnımı parmak uçlarıma dayadım. "Tanrım, ne düşünüyordum ki?"

"Sylvia-" Henry bana doğru uzandı ama ben kolumu çektim.

"Bırakın beni," dedim, eve doğru ilerlerken. "Onu bulmak zorundayım."

SEKİZ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Eve vardığımda garaj kapısı açıktı. Arka kapıdan içeri girer girmez üst kattan gelen ağlama seslerini duydum.

Aceleyle merdivenleri çıktım, kapısına yaklaştıkça hıçkırıkları daha da artıyordu. Mümkünse, kalbim daha da hastalandı. Kolu denedim ama kilitliydi. Kapıyı birkaç kez çaldım.

"Whit? İçeri gelebilir miyim
lütfen?" "Hayır!"

"Tatlım, lütfen. Bu konuyu konuşalım."

"Hayır! Bana yine yalan söyleyeceksin!"

İki avucumu da kapıya dayadım. "Sana söz veriyorum, sana tüm gerçeği anlatacağım Whitney. Sadece beni içeri al."

"Artık burada yaşamak istemiyorum!"

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Büyükanнем ve Büyükbabam Baxter ile Arizona'da yaşayacağım!"

Durum bu kadar ciddi olmasaydı gülebilirdim. Brett'in annesi ve babası, doğum günlerinde ve Noel'de çek göndermenin dışında, tamamen eli kolu bağlı büyükanne ve büyükbabalardı. "Onlarla konuştun mu?"

"Henüz değil. Ama şimdi toparlanıyorum!"

Alnımı kapıya yasladım ve gözlerimi kapattım, kendime *iyi bir* günde on üç yaşında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattım - tüm o kafa karıştırıcı duygular, çelişkili düşünceler, sonsuza kadar çocuk kalmanın garip acısıyla birlikte büyüme özlemi, *kimsenin* seni anlamadığına dair sarsılmaz kesinlik. Whitney tüm bunların yanı sıra boşanmanın neden olduğu terk edilme korkusuyla da uğraşıyordu. Terk edilmeden önce gitmek istediği için onu suçlamıyordum. Ona asla terk edilmeyeceğine dair güvence vermek istedim.

beni kaybetmek. Onun yanında olduğumu bilmesini istedim ve korkularını anladım.

Ama önce beni içeri alması gerekiyordu.

"Belki toplanmana yardım edebilirim," diye seslendim kapıdan.

Hiçbir şey söylemedi ve bir dakika sonra kapı açıldı. "Peki," dedi burnunu elinin tersiyle silerek. Sonra arkasını döndü ve bavuluna giysilerini atmaya devam etti.

Yatağa oturdum ve en sevdiği peluş hayvanı kucağıma aldım - bebekliğinden beri birlikte uyuduğu yırtık pırtık bir ayı. Onu bir süredir görmemiştim. "Artık burayı sevmiyor musun?"

"Hayır." Kozmetik ürünlerini şifonyerindeki makyaj çantasına tıktırmaya başladı. İçimi çektim. "O zaman sanırım benim de toplanmam gerekecek."

"Nereye gidiyorsun?"

"Nereye gidersen git. Whitney'im olmadan yaşayamam. Keaton'ı da getirmemiz gerekecek, iki bebeğime de ihtiyacım var."

"Neden? Bizi sevmiyorsun ki."

Konuşanın onun öfkesi ve korkusu olduğunu bilsem de, kelimeler canımı yaktı. Kendimi onların ötesini görmeye zorladım. "Tabii ki anlıyorum."

Dönüp arkasına baktı, gözlerinden yeni yaşlar akıyordu. "O zaman bunu bize neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun,
tatlım?" "Babamın
yaptığını!"

"Whitney, yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Söylediğin tek kelimeye neden inanayım?" diye sordu, gözlerinin altını silerek koyu göz makyajını yüzüne lastik izleri gibi görünecek şekilde bulaştırdı. "Sana onunla çıkıp çıkmadığını sordum ve sen *hayır* dedin."

"Çünkü biz çıkmıyoruz, tam olarak değil," dedim, yüzümden ateş fışkırıyordu. "Lütfen anne. Seni onunla dans ederken *gördüm*. Onu *öptüğünü* gördüm.

Siz sadece arkadaş değilsiniz."

"Şey, bazen arkadaşlar-"

Ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Bana yalan söylemeyi kes! Babam da aynen böyle yaptı!"

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırdım. "Dürüst olacağım. Henry ve ben birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz. Arkadaştan daha fazlası olmak isteriz."

"Biliyordum!" diye bağırdı başını sallayarak. "Aptal olduğumu

düşünüyorsun ama değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sen Henry'ye aşık olursun, o da

seni bizden uzaklaştıracak. Evlenmek ve onun bebeğini doğurmak isteyeceksin ve sonra artık bize ihtiyacın olmadığını anlayacaksın."

"Tatlım, bu doğru değil." Ayađa kalktım ve ona doğru ilerledim, ama yolumdan çekildi -hatırladığım kadarıyla, ilk kez benim şefkat girişimimi reddetmişti. Boğazıma bir hüžün ve kendinden nefret yumağı düğümlendi. "Lütfen, tatlım. Buraya gel."

"Hayır!" diye bağırdı. "Bana sarılıp anladığını söyleyeceksin ama anlamıyorsun. Annenle baban hâlâ birlikte. Evin hâlâ senin evin. İstediğin zaman buraya geri dönebilirsin ve her şey aynı. Sen ve babam bunların hepsini benden aldınız. Tüm hayatım bir gün yok oldu ve bir daha asla geri alamayacağım!"

Ben de ağlamaya başladım. "Whitney, çok üzgünüm. Neler yaşadığını asla tam olarak anlayamayacağımı biliyorum. Haklısın. Ben bu harika, sıcak evde, beni seven iki ebeveynle büyüdüm ve burası kendimi güvende hissettiğim ve sevildiğim bir yer. Sanırım senin için de öyle olmasını umuyordum, çünkü tatlım, güvende ve seviliyorsun. Ben senin için buradayım. Her zaman senin için burada olacağım."

"Bunu kastetmiyorsun," diye haykırdı. "Söylüyorsun, söylüyorsun, söylüyorsun ama ciddi olsaydın başkasıyla birlikte olmazdın. Babamdan daha iyi değilsin."

"Whitney, bu-" Ama durdum. Adil olmak diyecektim ama o anda *adil olmanın* konumuz dışında olduğunu fark ettim. Kafasının içinde kopan duygusal fırtınada mantığın hiçbir rolü yoktu. Ve ona baktığımda, ne pahasına olursa olsun onu güvende hissettirmek için her şeyi yapacağımı tüm kalbimle ve ruhumla biliyordum. Ben her şeyden önce bir anneydim ve çocuklarımla ihtiyaçları her zaman kendiminkilerden önce gelirdi.

Benimle babaları arasındaki fark buydu.

"Tamam Whitney. Henry'nin arkadaşından fazlası olmama hazır değilsen, olmayacağım."

"Defol git ve beni rahat bırak," diye inledi, kendini yüzüstü yatağına attı ve yastığına sarılıp ağladı.

Kendi gözyaşlarını silerek yanına oturdum ve bana izin verdiğinde rahatladım. "Korkarım bunu yapamam. Bana mahkumsun, aşkım." Çocukken hep sevdiği şekilde sırtını okşadım. "Aile olmanın anlamı budur."

Birkaç dakika boyunca hıçkırır hıçkırır ağladı; omuzlarını titreten ve yastığını ıslatan hıçkırıklar. Sonunda hıçkırıklar yatıştı, yerini

Daha az şiddetli bir ağlama ile, ama görüntüsü ve sesi hala kalbimden geriye kalanları kırdı.

"Babam aileden değil miydi?" diye kekeledi. "O hala gitti."

"Bu doğru," dedim. "Ama ben ailenin etrafta olduğuna inanarak yetiştirildim. Aile ortaya çıkar. Aile arkanı kollar. En azından benimki öyle."

Başı kucağımda olacak şekilde döndü ve ben de alnındaki saçları fırçaladım. Yüzünü silmek için can atıyordum ama varmış olabileceğimiz anlaşmayı bozmak istemiyordum. Gözyaşları yavaşladı ve ara sıra hıçkırması dışında nefes alış veriş normalde döndü. "Arizona'ya taşınmayı gerçekten istemiyorum," diye itiraf etti.

"Seni suçlamıyorum."

Kollarıyla belimi sardı. "Burada seninle ve Keaton'la kalmak ve yeni evimize sahip olmak istiyorum. *Sadece biz olalım* istiyorum."

Sertçe yutkundum. Ne demek istediğini anlamıştım. "Tamam."

Gözlerini kapattı ve sonunda hıçkırıkları bile kesildi. "Anne?"

Bu isim boğazımdaki yumruyu geri getirdi. "Evet?"

"Birinin sizi sevdiğini söylerken ciddi olup olmadığını nasıl anlarsınız? Sizi terk etmeyeceklerini ve kalbinizi kırmayacaklarını nereden biliyorsunuz?"

Dürüst olmak gerekirse, cevap vermek için kendimi yeterli hissetmiyordum. Gerçek şu ki, dünyada Brett gibi sizi on beş yıl boyunca sevdiğini söyleyip bir gün J.Crew Kimmy için terk eden adamlar vardı. Hayatının geri kalanında güven sorunu yaşamadan bunu ona nasıl açıklayabilirdim? Kendi sorunlarım yeterli değil miydi? Babasının yaptıkları ikimizi de ömür boyu yaralamak zorunda mıydı?

"Bilmiyorum, Whit. Bir şeyler uydurup sana sadece bildiğini söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, bazen bilemezsin. Bazen gerçek aşk gibi görünen şey karasevdaya dönüşür. Bazen gerçek aşk vardır ama insanlar birbirinden uzaklaşır. Bazen aşk gerçektir ama koşullar tamamen yanlıştır. Aşk aldatıcıdır. Ve dağınıktır. Ve açıklaması zordur."

Titredi ve bana daha sıkı sarıldı. "Umarım hiç aşık olmam. Kulağa korkutucu ve korkunç geliyor. Yalnız olmayı tercih ederim."

"Biraz zaman ver, tamam mı? Belki fikrini değiştirirsin."

Başını sertçe salladı. "Asla."

Bir yanım onunla tartışmak istiyordu ama bir yanım da ona yüzde yüz katılıyordu. Aşk korkunç bir şeydi. Sizi tamamen bir başkasının merhametine bırakıyordu. Temelde kırılabilir kalbinizi ve

Birinin onu kırmayacağını umuyordu. Whitney haklıydı, incinmeyeceğinize dair hiçbir zaman *gerçek bir* güvence yoktu.

Belki de yalnız olmam daha iyiydi.

O anda dışarıdan gelen bağırıları duyduk. Komodinin üzerindeki saate baktım ve gece yarısı olduğunu fark ettim. "Sanırım maytapları kaçırdık," dedim ona nazikçe.

"Umurumda değil."

"Partiye geri dönmek ister misin?"

Başını iki yana salladı.

"Tamam, tatlım. Yapmak zorunda değilsin. Ama geri dönüp kardeşini almalıyım." Ayağa kalkmaya başladım ama beni daha sıkı kavradı.

"Hayır! Sadece ... birkaç dakika daha kal, tamam mı?"

"Tamam." Gözyaşlarımla savaşıarak tekrar saçlarını okşamaya başladım. Hayal ettiğim gibi yeni bir başlangıç değildi bu. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Göreceksin."

Gözlerini sıkarak kapattı ve cevap vermedi, ben de bir süre daha onunla oturdum, gözyaşlarımı bluzumun koluyla kuruladım ki saçlarına dökülmesinler. Birkaç dakika içinde uykuya daldı ve yorganını bacaklarının üzerine çekmeden önce ayakkabılarını dikkatlice ayağından çıkardım.

Onun odasından çıktıktan sonra, parti kıyafetlerimi bir kot pantolon, bir kazak ve birkaç botla değiştirmek için kendi odama uğradım. Banyoda saçlarımı at kuyruğu yaptım ve mahvolmuş göz makyajımı çıkardım. Sonra aşağı indim, montumu giydim ve her adımda daha da mutsuz olarak kendimi partiye geri sürükledim.

Bir saat önce çok mutluydum, gözlerim parlıyordu, kalbim umut doluydu.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

NINETEEN

OceanofPDF.com

HENRY

Sylvia'nın partiye dönmesini beklemek işkence gibiydi.

İçmek, müzik dinlemek ya da insanlarla konuşmak istemiyordum ama saklanabileceğim bir yer de yoktu. Gitmeyi düşündüm ama Sylvia'nın bu gece bana ihtiyacı olursa, beni bulabileceği bir yerde olmak istedim.

Bu gece nasıl bu kadar hızlı bir şekilde ters gitmişti?

Mack ve Frannie'nin oturduğu yemek masamıza döndüm ve üzüntüyle sandalyeme çöküp kara kara düşünmeye başladım.

"Her şey yolunda mı?" Mack müzik eşliğinde sordu.

"Peki." Göz ucuyla birbirlerine baktıklarını gördüm. Bu sadece kaşlarımı daha da çatmama neden oldu.

"Sylvia'nın nerede olduğunu biliyor musun? Onu bir süredir görmedim," dedi Frannie, sesinde sahte bir parlaklıkla.

"Whitney'le birlikte evde."

"Neden? Whitney'e ne oldu?" Frannie sordu.

Bir süre düşündüm, sonra kendi çocuklarının muhtemelen gördüklerini onlara anlatacaklarını fark ettim. "Bizi dışarıda öpüşürken gördü. Sinirlendi ve kaçtı."

Frannie'nin nefesi kesildi. "Eyvah!" Kapıya doğru baktı. "Sence oraya gitmeli miyim?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim, doğru şeyi yapma konusunda tavsiye verebilecek en az nitelikli kişi gibi hissederek. "Ama seni uyarabilirim, kızların da her şeyi gördü. Bu konuda sana bir şey söyleyebilirler."

"Kızlarımız bizi milyonlarca kez öpüşürken yakaladı." Frannie uzanıp Mack'in kolunu okşadı. "Buna alışkınlar, değil mi bebeğim?"

"Doğru." Ama üç genç kızın bekâr babası olan Mack sorunun ne olduğunu anlamıştı. "Whitney annesinin başka biriyle birlikte olması fikrinden hoşlanmıyor mu?"

"Görünüşe göre değil."

"Ama bu çok saçma," dedi Frannie. "Annesinin mutlu olmasını istemez miydi? Gizlice dolaşmayı bırakıp sonunda aramızda olanları itiraf ettiğimizde kızlar çok heyecanlanmıştı."

"Ama bu hemen olmadı," diye hatırlattı Mack ona. "Tahminimce Whitney babasını kaybettiği için üzgün ve annesini de kaybedeceğini düşünüyor. Carla gittikten sonra kızlarım beni gözlerinin önünden ayırmak istemediler. Onları okula bıraktığımda ağlarlardı. Geri gelmeyeceğimi düşünüyorlardı."

"Oh, bunu hatırlıyorum." Frannie başını salladı. "Çok üzücüydü."

Mack omuz silkerek, "Zaman alıyor," dedi. "Eminim biraz zaman tanırsanız ortalık sakinleşecektir."

Başımı salladım ama zaman tanımak istemiyordum. Onunla *şimdi* birlikte olmak istiyordum ve daha kendimize bir şans bile vermeden bir şekilde bunu berbat ettiğimiz için öfkeliydim.

"Çok mutsuz görünüyorsun, Henry. Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" Frannie bana sempatik bir bakış attı.

Sandalyemde daha aşağıya doğru çöktüm. "Evet."

Tam o sırada, elinde bir tepsi şampanya kadehiyle bir garson geldi. "Neredeyse gece yarısı," dedi ve masadaki her yer için bir bardak koydu. "Keyfini çıkarın!"

Ancak olay tüm cazibesini yitirmişti.

On ikiden hemen önce, çocukların maytaplarını yakmalarını izledim ve kalabalığın yılın son on saniyesini geri saymasını dinledim, ancak grup Auld Lang Syne'ı başlatırken kadehimi bile kaldıramadım. Ne şampanya içtim ne de şarkı söylüyormuş gibi yaptım. Sylvia'nın gelmesini umarak kapıya baktım ve bana mesaj gönderme ihtimaline karşı telefonumu kontrol ettim. Her seferinde hayal kırıklığına uğradım ve sonunda pes ettim. Kimseye veda bile etmeden vestiyere yöneldim.

İşte o zaman kapıdan girdiğini gördüm.

Yaklaşık üç metre ötemde beni görünce durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Kıyafetlerini değiştirmişti, saçları arkaya toplanmıştı ve yüzü çıplaktı. Genç, savunmasız ve üzgün görünüyordu.

Yavaşça yaklaştım. "Hey."

"Selam."

"Whitney nasıl?"

"Uyuyor. Ağlıyor."

Kalbim sızladı. "Gerçekten üzgünüm, Sylvia."

Başını iki yana salladı. "Bu senin hatan değil. Whitney'nin duygularının seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey babası ve benimle ilgili."

"Bunu yaşadığım için hâlâ üzgünüm."

Gülümsemeye çalıştı ama her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Bunun *bizim* için ne anlama geldiğini sormak istedim ama bunun zamanı olmadığını biliyordum. Duruşundan ve alt dudağının titremesinden bu Sylvia'nın akşam yemeğinde yanında olduğumdan ve odasında yalnız kaldığımdan farklı biri olduğunu anlayabiliyordum. Sesinin tonu bile farklıydı. O Sylvia kendinden emin, cüretkâr ve güçlüydü. Bu Sylvia sarsılmış ve kırılgan görünüyordu, sanki ona yanlış bakarsanız moraracakmış gibi.

"Seni arayabilir miyim?" Kollarımı iki yanıma sabitleyerek sordum. Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu.

Gözleri doldu. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Her şey çok hızlı geliyor ve kendimi ... dengesiz hissediyorum. Sanırım dengemi bulmak için birkaç güne ihtiyacım var."

"Tamam... peki." Göğsüm rahatsız edici bir şekilde gerilmişti. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Evet." Bir an için gözlerini kapadı ve kendini toparladı. "Keaton'ı eve götürmem gerekiyor."

"Elbette." "İyi geceler,

Henry." "İyi geceler."

Etrafımdan dolanıp çocukların masasına yöneldi ve ben de paltomla bile uğraşmadan aceleyle binadan çıktım. Başka zaman alırdım. Eve

döndüğümde, yumruğumu duvara vurmak ya da bir balyoz alıp küveti paramparça etmek istiyordum. Ne kadar üzgün olduğum bile anlamsızdı -

Sylvia ve ben sadece birkaç kez birlikte yatmıştık.

Ona aşık değildim ki. Bu kadar acı verici olmamalıydı. Peki benim sorunum neydi?

Tedirgin, sarsak hareketlerle soyundum, dişlerimi acımasızca fırçaladım ve kendimi yatağa attım, yastığımı birkaç kez yumrukladıktan sonra

Başımı içine gömüyordum. Ama uyuyamadım.

Bir süre sonra aklıma Sylvia'nın kendi sesiyle söylediği bir şey geldi.

Sahip olacağımı düşündüğüm hayatı özledim.

Sylvia'yla birlikte olmak bana ikinci bir şans için umut vermişti. Ve şu anda, bu umudun yok olduğunu hissediyordum.

OceanofPDF.com

YİRMİ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Keaton'ı eve götürüp yatağına yatırdım, acaba bu gece gördüklerinden bahsetsem mi yoksa boş versem mi diye düşünüyordum. Sonunda, konuyu açmaya cesaret eden o oldu.

"Anne?" diye sordu onu yatırırken.

"Evet?"

"Siz ve Bay DeSantis ..." diye başladı, soruyu nasıl bitireceğinden emin değildi.

"Hayır," dedim. "Bu konuyu konuştuk ve birbirimizden çok hoşlanıyoruz ama sadece arkadaş olacağız. Gördüğün şey seni üzdüyse özür dilerim."

"Tamam."

"Yaptı mı?" Cüret ettim. "Seni üzdü mü?" "Biraz. Bilmiyorum."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Onu sevmediğimden değil. Seviyorum."

"Biliyorum tatlım. Ve s o r u n y o k . " Göğsümden kopmaya çalışan hıçkırığı tutmakta zorlandım. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Odama girdim, soyundum, yatağa girdim ve yastığımı gözyaşlarımla ıslatmaya başladım.

Değer verdiğim herkesi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim. Yeni başlangıcımı mahvetmişim gibi hissettim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir şeyi doğru yapamayacağımı hissettim. Hata üstüne hata yapmak kaderim miydi? Bana güvenen çocuklarımın kafasını karıştırmış ve onları üzmüştüm. Henry'ye sunacak hiçbir şeyim olmadığını bile bile onun peşinden gitmişim. Kendime inanmaya izin verdim

Aramızda daha fazlası mümkündü ve ben de buna inanmasına izin verdim.

Onunla tekrar nasıl yüzleşecektim?

Bensiz daha iyi olacağına dair tüm nedenleri sıralamaya çalıştım.

Duygusal bir enkazdım. Bekar bir anneydim. Güven sorunlarım vardı.

Korkmuştum. Yaralıydım. Görünmeyen yerlerim hasar görmüştü.

Bir daha asla bir ilişkide kendimi tamamen güvende hissedemeyecektim. Verdiği sözlerden hep şüphe duyacaktım. Onu asla hak ettiği şekilde ilk sıraya koyamayacaktım.

Bir de Brett'in benimle ilgili nefret ettiği şeyler vardı.

Kolayca ağlardım. Hüzünlü filmleri severdim. Kasım'ın ilk gününden itibaren Noel müzikleri dinlerdim. Kısa etek giyerdim. Michigan'ı Kaliforniya'dan daha çok severdim. Sarılmayı elmas bileziklere tercih ederdim. Bazen orgazma ulaşmam uzun zaman alıyordu ama bu Henry için pek sorun olmamıştı.

Ama belki de Henry söz konusu olduğunda bana karşı en güçlü durum kısrılgımdı. Kabul etmek gerekir ki, birlikte çocuk sahibi olma konusu iki kişi en az bir kez buluşana kadar muhtemelen önemli olmamalıydı, ama yirmi beş yaşında değildik ve gelecek hakkında kayıtsız değildik. Gerçek şuydu ki Henry çocuk istiyordu ve bu benimle asla gerçekleşmeyecekti. Olamazdı.

Mantıklı olduğumuzu nasıl düşünebildim?

Çünkü onunla çok iyi hissediyordum. Çok kolay. Çok doğru.

Ama sonunda fark etmedi, ondan vazgeçmek zorunda kaldım.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından erkenden aşağıya indiğimde uyanık olan tek kişi annemdi. Kan çanağına dönmüş gözlerimin altındaki torbalara şöyle bir baktı ve bana neler olduğunu sordu.

Yıkıldım ve mutfak masasında kahve içerken ona tüm hikâyeyi -kirli seks hikâyeleri hariç- anlattım. Geri taşındığım andan itibaren Henry'ye nasıl bu kadar yakın hissettiğimi. Sadece konuşarak ve birbirimize açılarak ne kadar çok zaman geçirmiştik. Birbirimizi ne kadar kolay anladığımızı ve yeniden bu şekilde istenmenin ne kadar iyi hissettirdiğini. Beni dinledi, sempatiyle başını salladı ve gözyaşlarımı tutamadığımda bana bir kutu mendil getirdi.

"Ah, sevgilim, çok üzgünüm," dedi kolumu ovuşturarak. "Senin için ne kadar kötü."

"Bana doğru şeyi yaptığımı söyle anne," diye yalvardım burnumu silerken.

"Doğru olanı yapıyorsun, Sylvia." Onun da gözleri doldu. "Anne olmak var olan en zor iş. Bunu tek başıma yapabileceğimi hayal bile edemiyorum. Ve

Hayatınızda, çocuklarınız için kendi ihtiyaçlarınızı bir kenara bırakmanız gereken pek çok zaman olacaktır."

"Biliyorum," diye hüngür hüngür ağladım.

"Ama aynı zamanda en ödüllendirici iş de bu," diye devam etti. "Sizi büyütmek hayatıma çok güzel bir amaç kattı. Sizin büyüdüğünüzü görmek hayatımın en tatmin edici deneyimi oldu. Siz mutlu olduğunuzda, bunu ruhumda hissediyorum." Elimi tuttu. "Ve üzgün olduğunuzda ve mücadele ettiğinizde, bu kalbimi kırıyor. Bu yüzden Whitney'e baktığında nasıl hissettiğini biliyorum."

"Onlar için doğru seçimleri yapıp yapmadığımı asla bilemiyorum," diye itiraf ettim. "Ya da kendim için. Bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğu ortaya çıktı. Sahip olduğumu sandığım her şey aslında yokmuş. İstedığimi sandığım her şey çok yakın görünüyordu ve yine de ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla tam olarak kavrayamadım. Ve denedim de anne. Çok denedim."

"Yaptığını biliyorum, tatlım. Yaptığını biliyorum."

Gözyaşlarımı sildim. "Sonunda, artık kendimi bile tanıyamaz hale geldim. Büyürken kendime çok güvenirdim, umut ve hayallerle doluydum, kalbimin sesini dinlersem iyi şeyler olacağından çok emindim. Her nasılsa yol boyunca o kızı kaybettim. Buraya geri taşınırsam onu bulabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi temelli gitmiş olmasından korkuyorum. Umutlar ve hayaller ne işe yarar ki zaten? Her zaman yıkılırlar."

"Buna bir an bile inanmıyorum," dedi annem şiddetle, çenemi avucunun içine alıp beni ona bakmaya zorlayarak. "Eskiden olduğun o kız, umutlarla ve hayallerle dolu olan o kız, hala orada bir yerlerde. Baban ve ben kızlarımızı kalplerinin sesini dinlemeleri için yetiştirdik çünkü gerçek mutluluk orada yatıyor. Bunun seni karanlık ormanlara götürmeyeceğini asla söylemedim, ama diğer taraftan çıkacaksın. Yolunu bulmak için kendine zaman tanı, Sylvia. Ve kalbinin sesini dinlemekten *asla* vazgeçme; kızın senden öğrenecek. Bunu unutma."

Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum ve anneme zayıf bir gülümseme verdim, her ne kadar sözleri beni biraz daha güçlü hissettirmiş olsa da. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Sandalyesinden kalkıp arkamda durdu ve kollarını omuzlarıma doladı. "Sandığından daha dayanıklısın, sevgilim."

"Umarım

öyledir." "Ve seni seviyorum."

Ellerimi kollarının üzerine koydum ve tanıdık gardenya kokusunu içime çektim. "Ben de seni seviyorum."

Daha sonra çocukları Mack ve Frannie'lere futbol ve acı biber yemeye götürdük. Mutfağa girer girmez kız kardeşim elimden tuttu ve beni üst kattaki yatak odasına çekti. Kapıyı arkamızdan kapatarak yatağın ucuna oturdu ve önündeki yeri okşadı. "Otur. Ve konuş benimle. Neler olduğunu duydum."

"Kimden?"

"Dün gece Henry'den, bu sabah da Millie'den. Whit için endişeleniyor."

Yıkılmayacağıma dair kendime söz vererek kendimi yatağa bıraktım. "Whitney iyi, sanırım. Ama ben olmayabilirim." Henry'yle geçen hafta nasıl daha da yakınlaştığımızı, Whitney'ye sadece arkadaş olduğumuzu nasıl söylediğimi, dün gece benden daha fazlasını istediğini ve benim çok heyecanlandığımı, çocuklar bizi fark ettiğinde gece yarısı öpüşemeyeceğimiz için ahırın dışında nasıl öpüştüğümüzü, olan biten her şeyi ona anlattım.

"Vay canına," dedi. "Yani gerçekten kötü bir zamanlamaydı, öyle mi?"

"Evet." Küçük resimlerimi birleştirdim. "Ama belki de böyle olması gerekiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zaten bu kadar hızlı bir şekilde yeni bir ilişki düşünmek muhtemelen delilikti. Çocukları okula göndermeye, bir ev bulmaya, bir iş bulmaya odaklanmalıyım..."

"Şaraphanede çalışacağını sanıyordum. Chloe dün gece öyle dedi, seni müdür olarak eğitmeye başlayacağını söyledi."

Omuz silktim. "Yani, belki. Bunu isterdim ama Henry'nin beni yanında isteyeceğinden emin değilim."

Frannie bir an sessiz kaldı ve ben onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim.

"Bu onunla ilişkini tamamen koparacağın anlamına mı geliyor?"

"Mecburum."

"Whitney yüzünden mi?"

"Evet." Bakışlarının beni yaktığını hissettim. "Ve çünkü uzun vadede, büyük resimde, Henry için doğru kişi değilim."

"Sylvia. Bana bak."

İsteksizce gözlerimi onunkilere diktim. "Ne?"

"Whitney'nin buraya taşınma fikrine alışmak, kendini buraya ait hissetmek ve seni babası olmayan bir adamla görmek için zamana ihtiyacı olduğunu çok iyi anlıyorum. Mack dün gece Henry'ye de aynı şeyi söyledi, çünkü o da kızlarıyla aynı şeyleri yaşadı. Ama neden Henry için doğru kişi olamayacağını düşündün ki? Senin için cidden deli oluyor. Birbiriniz için deli oluyorsunuz. Dün gece bunu görebiliyordum. Herkes görebiliyordu."

"Çünkü hayatlarımızın farklı noktalarındayız," dedim, dün gece bulduğum en güçlü nedeni öne sürerek. "O çocuk istiyor. Benim zaten çocuğum var."

Kollarını kavuşturdu. "Evet, Mack bu bahaneyi benimle de denedi ve ben de saçmalık dedim. O yüzden bir daha dene."

"Daha otuzunda bile değilsin Frannie. Ben kırkıma giriyorum. Ve . . . Bunu daha önce hiç konuşmamıştım ama kısırlık sorunum var. Yumurtalarımın kalitesi kötü. Hamile kalmak için iki kez tüp bebek yaptırmak zorunda kaldım."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen toparlandı. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Ama yine de bunun Henry'ye bir şans vermemen için bir neden olduğunu anlamıyorum. O senin yumurtalarınla çıkmak istemiyor. *Seninle* çıkmak istiyor."

Ayağa kalkıp şifonyerin yanına gittim ve aynadaki yansımamı yakaladım. Uykusuz gecemin izlerini makyajla gizlemeye çalışmıştım ama yine de solgun ve şiş gözlü görünüyordum. Ellerim titriyordu. "Bununla başa çıkamam Frannie. Hazır değilim."

İç çekti. "Tamam. Sana baskı yapmayacağım. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, sonra susacağım. Eğer çocuklarının iyiliği için Henry'yi kendinden uzaklaştıracaksan, anlarım. Bekar ebeveynler bazen bunu yapmak zorunda kalırlar. Ama biriyle birlikte olmaktan korktuğun için çocuklarını bahane edip onu kendinden uzaklaştırıyorsan-"

"Bunu yapmayacağım." Döndüm ve onunla yüzleştim. Yutkundum.

"Çok." Başını salladı. "Doğru."

"Kendini benim yerime koy Frannie," diye yalvardım. "Benim yerimde bir mil yürümek zorunda kalsaydınız, hiçbir şeyi farklı yapmazdınız. Çocuklarını ve kendini korurdun."

"Böyle söyleyince seninle tartışmak zor oluyor. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum Sylvia."

"Biliyorum." Sertçe yutkundum. "Üzerinde çalışıyorum."

Ayağa kalkarak yanıma geldi ve bana sarıldı. Sonra kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru çekti. "Hadi gel. Gidip biraz nachos yiyelim ve

bir margarita."

Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçti. Santa Barbara'daki ev istenen fiyatın üzerinde satıldı ve ben de otuz gün içinde her şeyi toparlayıp buraya göndermek üzere Kaliforniya'ya dönmek için gerekli düzenlemeleri yaptım. Çocuklarla birlikte satılık sekiz farklı eve baktık ve sonunda Cloverleigh'e yaklaşık on mil uzaklıkta iki buçuk dönümlük yenilenmiş bir çiftlik evi için teklif verdik. Bir SUV satın aldım, Whitney ve Keaton için terapistten randevu aldım ve onları okul malzemeleri alışverişine götürdüm.

Ve bir saniye bile Henry'yi düşünmeyi bırakmadım.

Ama hâlâ onu görme fikriyle yüzleşememiştım. Yapmak istemediğim bir konuşmayı ertelediğimi biliyordum. Ve bir parçam, onu gördüğümde ondan vazgeçecek kadar güçlü olamayacağımdan korkuyordu. Ona karşı hislerim değişmemiştir, onunla birlikte olmak *istiyordum*.

Kış tatilinin son Cumartesi gecesi, Frannie kızları son bir tatil pijama partisi için getirdi. Ayrılırken "Nasılsınız?" diye sordu. "Çok şey oluyor, ha?"

"Sana söyleyemem bile. Beynim kızardı." Mikroalgaya bir paket patlamış mısır attım.

"Evi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten çok beğendim. Çalışılması gerekiyor elbette ama bizim için mükemmel." "Çocuklar okula başlayacakları için gergin mi?"

"Birazcık. Ama heyecanlıyım. Bugün iki okulun da önünden geçtik. İyi görünüyorlar."

"Terapistten randevu aldın mı?"

Başımı salladım ve buzdolabından bir kutu limonata çıkardım. "Evet. Bir sonraki hafta. Onları en erken o zaman getirebilirdi."

"Güzel." Bir an durakladı. "Henry ile konuştun mu?"

Suçluluk duygusu midemi sıkıştırdı. "Henüz konuşmadım.

Biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Baskı yok. Sadece soruyordum." Ceketinin fermuarını kapattı ve cebinden anahtarlarını çıkardı. "Bu gece kızları ağırladığın için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

O gece çocuklarla oturup bir film izledim ama aklım ekrandaki aksiyonda değildi. Henry'de ve onu ne kadar özlediğimdeydi. Nasıl

Her şeyin farklı olmasını diledim. Onu bir daha gördüğümde ona dokunamayacağım, onu öpemeyeceğim ya da beni her zaman çok iyi hissettiren şeylerden herhangi birini söylediğini duyamayacağım için ne kadar üzgündüm.

Ama en iyisinin bu olduğunu kendime söyleyip duruyordum. Annem beni kalbimin sesini dinlemem için yetiştirmiş olabilirdi ama şu anda bu karşılayamayacağım bir lükstü.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

HENRY

Yeni yılın ilk birkaç gününü bağda geçirdim, gelecek sezonun büyümesini başlatacak tomurcukları elle seçerken soğukta kara kara düşündüm.

Normalde bu işi -bir sonraki bağbozumunun yaratıcı yolculuğunun ilk adımlarını- çok severdim ama bu yıl asık suratlı, huysuz ve çabuk sinirlenen biriydim. Mariela sonunda bana işlerin nasıl gittiğini sormayı bıraktı ve budama işine yardım etmeleri için güvendiğim birkaç kişi de bu yıl bende bir terslik olduğunu hemen anladı. Benden emir alıyorlardı ama içlerine kapanıktılar ve geçmişte olduğu gibi beni işten sonra bira içmeye davet etmiyorlardı. Her gün Sylvia'nın gelmesini ya da sadece nasıl olduğunu anlatan bir mesaj atmasını umuyordum ama hiç gelmedi. Chloe ne zaman şaraphaneye uğrasa, onu sorma isteğime karşı koydum, ama içimdeki sorular kafam beni deli ediyordu.

O iyi miydi? Çocuklar iyi miydi? Benden nefret ediyorlar mıydı? Hâlâ iyi bir adam olduğumu düşünüyor muydu? Her şeyi mahvetmiş miydik, yoksa bizim için bir şans var mıydı? Sürekli onu düşündüm ve açlık gibi bir acıyla onu özledim.

Ve Ocak ayının beşinci günü, karlı bir Pazar öğleden sonrasında beni bağda bulmaya geldi.

Kışlık ceketini giymiş, şapkasını kafasına indirmiş, ellerini ceplerine sokmuş bir halde sıraya doğru geldiğini gördüm. Bana doğru yavaşça yürüdü, ama yaklaştığında elinde değilmiş gibi gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba." Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum ve kollarımla ne yapacağımı bilmiyordum. Bir elimde makas, yanlarımda hareketsiz duruyorlardı.

"Burası soğuk."

"Evet." Kelimeler bulmakta zorlandım. Tek düşünebildiğim, "*O kadar güzel ki*" oldu. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Çok meşguldük." "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bir araba aldım. Kaliforniya'daki evimiz satıldı. Ben de burada bir ev için teklif verdim."

"Gerçekten mi? O kadar hızlı, ha?"

"Bizim için mükemmel bir yer ve çocuklar da bayılıyor. Henüz resmi olarak satışa bile çıkmadı ama temsilcimiz satışa çıkacağını biliyordu ve doğru ev olduğunu hissediyordu. Birkaç gün önce görmeye gittik ve bu sabah teklifimizi yaptık."

"Vay canına." Şapkamı düzelttim. "Nerede bu?"

"Buradan çok uzakta değil. Kasabanın dışında yaklaşık iki buçuk dönümlük bir arazi. Yani idare edilecek çok büyük bir arazi değil ama birkaç at ve birkaç hayvan için yeterli. Ve zaten bir ahır var."

"Çocuklar mutlu olmalı."

"Öyleler. Öyleler." Botlarına baktı. Kar etrafımıza yavaş ve yumuşak bir şekilde yağıyordu.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Mutlu *musun*?"

Bana gülümsedi ama gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ben Ev konusunda umutluyum. Çocuklarımin heyecanlanmasına sevindim. Onları ne kadar sevsem de ailemin evinden taşınmayı dört gözle bekliyorum. Ama hayır, Henry. Mutlu değilim. Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Bir an gözlerini kapatıp nefes aldı. "Ama çocukları ilk sıraya koymalıyım. Ve şu anda onlar benim bir ilişki yaşamama hazır değiller."

"Anlıyorum." Bir an yere baktım ve hayal kırıklığının içime işlemesine izin verdim. "Demek Whitney o kadar üzgündü, ha?"

"Evet. Çoğu benim hatam. Çıkıp çıkmadığımı sorduğu gece, bu fikirden rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. O anda onunla bu konuyu konuşabilirdim, ona karşı daha açık olabilirdim ama bunun yerine zor bir konuşmadan kaçınmak için ona yalan söyledim." Omuz silkti ve hüznle gülümsedi, bir yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "Yaptığım şeyin yanlış olduğuyla yüzleşmek istemedim, çünkü kendimi çok iyi hissediyordum. Bencildim."

"Bu bencillik değil, Sylvia. Ve sen de yanlış bir şey yapmıyordun."

Bana inanmadığı çok açıktı. "Her neyse, bizi dans ederken ve öpüşürken görünce tüm korkuları gerçek oldu ve bana çok kızdı. Bana tıpkı Brett gibi olduğumu söyledi."

"Değilsin," dedim sertçe. "Olmadığını biliyorsun."

Başını salladı, yeni gözyaşları dökülüyordu. "Gerçeğin ne olduğu önemli değil Henry. Onun duyguları gerçek. Ve korkutucu. Ve şu anda insanlara güvenmekte zorlanıyor."

Gerçeğin ne olduğu nasıl önemli olmaz? Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Ve başka bir şey daha vardı. Sylvia'nın burada sadece Whitney'den bahsettiğine ikna olmamıştım. *O* da korkuyordu. Belki de kızının tüm korkularını yüksek sesle duymak kalbindeki yarayı deşmişti.

Ama bana izin vermezse iyileşmesine yardım edemezdim. "Bana ne yapacağımı söyle, Sylvia.

Kendimi çok kötü hissediyorum."

Başını iki yana salladı. "Yapmamalısın. Bunların hiçbiri senin hatan değildi. Senden özür dilemeliyim - seni aramızda daha fazla bir şey olabileceğine inandırdım, ama ... öyle değil, Henry. Ve özür dilerim." Bir hıçkırık kaçtı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. "Çok özür dilerim."

Buna dayanamadım. Makası ayaklarımın dibine bırakarak onu kollarımın arasına aldım ve omzumda ağlamasına izin vererek ona sarıldım. Vücudunun üzüntüden titrediğini hissetmek acı vericiydi ama en azından kendimi çaresiz hissetmiyordum. Onu teselli etmek bana bir amaç veriyordu. "Geçti artık. Şşşt, sorun yok."

"Değil," diye ağladı. "Senin peşinden böyle gelerek çok kötü davrandım. Ve kendime bu şekilde yıkılarak kendimi utandırmayacağıma dair söz verdim, ama işte buradayım."

"Çok kötü davranmadın, çok istekli bir katılımcıydım. Yalan söyleyip üzülmeyi söylemeyeceğim ama çocukların daha önemli Sylvia. Eğer benim de çocuklarım olsaydı, emin ol onları da ilk sıraya koyardım." Belki gülümser umuduyla kendimi şaka yapmaya zorladım.

Biraz güldü, benden uzaklaştı ve koluyla gözlerini sildi. "Teşekkürler."

"İyi misin?"

"Evet. Tanrım, ağlamaktan çok sıkıldım. Sanki bir yıldır tek yaptığım buymuş gibi geliyor."

"O zaman başka bir şey yapalım," diye ağzımdan kaçırdım, hızlı düşünüyordum. "Seni çalıştırmamı ister misin?"

Bana titrek bir gülümseme verdi ve burnunu çekti. "Burada mı? Üzüm bağında mı?"

"Tabii. Ya da tadım odasında. Ne istersen." "Beni artık etrafında istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Yanılmışsınız. Sana şarap yapma yöntemimizi öğretmeyi teklif ettim ve teklifim hâlâ geçerli." Sürekli yanımda olmasının ona karşı olan hislerimi bastırmamı zorlaştıracığını biliyordum ama bu onu neşelendirecekse buna değdi.

"Öyle mi? Yapamasak bile-" Konuşmayı kesti ve bir eldiveni diğerine vurdu.

Gülmek zorunda kaldım. "Eğer kıyafetlerini çıkarmak istersen seninle tartışmayacağım ama evet. Sadece arkadaş olacak olsak bile, sana bilmek istediklerini öğreteceğim. Ben tam bir pislik değilim."

Daha uzun durdu, gözleri ve burnu hâlâ kızarmıştı ama sırtıışı gerçektir. "Bunu çok isterim Henry. Ne zaman başlayabilirim?"

"Hemen şimdi nasıl? Bu sarmaşıkların nasıl budanacağını öğrenmek ister misin?" "Evet! Göster bana!"

"Tamam, o zaman dikkatle izle ve dinle." Bitkilere doğru dönerek omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Bu bir sanat formu, biliyorsun."

Aslında güldü. "Devam et."

"Yani asmalar şu anda uykuda. Tomurcuklar canlı, ancak temelde uyuyorlar, bu yüzden şimdi en iyi şansa sahip olduğunu düşündüklerimizi seçmek istiyoruz."

"Neden hepsini bırakmıyorsun?" diye merak etti. "Bu size en çok meyveyi vermez miydi?"

Başımı salladım. "Asmayı doğru şekilde budarsanız, her şeyi bırakmanızdan daha verimli olacaktır. Asmaların enerjisini seçtiğimiz tomurcuklara yoğunlaştırmak istiyoruz."

"Anladım."

Kendimi, onun yakınlığına, saçlarının kokusuna, bir filizi keserken konsantrasyon içinde dilinin ucunu dişlerinin arasında tutuşuna değil, elimdeki görevi ona öğretmeye odaklanmaya zorladım.

"Böyle mi?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Mükemmel. Şimdi bunu dene."

O öğleden sonra neredeyse iki mükemmel saati yan yana çalışarak geçirdik. Dikkatle dinledi, akılcıca sorular sordu ve hızlıca öğrendi. Cennetteydim; daha önce hiç kimse burada ne yaptığımı bu kadar ilgilenmemişti. Ve her gülümsediğinde ya da güldüğünde kalbim göğsümde hızlanıyordu.

Ama sonunda, Pazar yemeğine başlamak için eve dönmesi gerektiğini söyledi. "Çocuklar yarın okula başlıyor," dedi bana makası geri verirken. "İyi bir yemek yediklerinden ve iyi bir gece uykusu çektiklerinden emin olmak istiyorum."

"Tabii ki. Bu onlar için büyük bir gün." Tereddüt ettim. "Bunun cevabını bilmek istediğimden emin değilim ama benden nefret ediyorlar mı?"

"Tabii ki hayır." Elini koluma koydu. "İkisi de senden hoşlanıyor, Henry -Sorun bu değil."

Başımı salladım. "Onlara harika bir ilk gün geçirmelerini söylediğimi söyle."

"Olur, teşekkürler." Etrafına bir göz attı. "Hava kararmaya başlıyor. Daha ne kadar çalışacaksın?"

"İşim bitmek üzere. Seninle geri yürüyeceğim."

Şarap imalathanesine doğru ilerlemeye başladık. "Keaton hâlâ şu boks salonuyla çok ilgileniyor," dedi yanımda yürürken. "Bana adını ve yerini mesaj atabilir misin?"

"Tabii ki."

"Teşekkürler. Onu hemen fiziksel bir şeye dahil etmek istiyorum. Frannie'nin önerdiği terapistin geri aradığını söylemiş miydim? Çocuklar için iki hafta içinde, kayak gezimizden hemen önce randevu alabildim. Ondan hemen sonra da evi toparlamak için Kaliforniya'ya gideceğim."

"Çok şey yaşıyorsun."

"Evet, ama hepsi iyi şeyler." Şarap imalathanesine vardığımızda bana doğru döndü. "Ders için teşekkürler. Bir ara tekrar yapabilir miyim?"

"Elbette. Önümüzdeki üç ay boyunca burada olacağım."

"Chloe'ye tadım odasında da yardımcı olup olamayacağımı sordum. Kış aylarının oldukça durgun geçtiğini, bu nedenle tadımlarda yardıma ihtiyacı olmadığını ama beni eğitmek için zaman ayırabileceğini söyledi."

"Bu harika bir fikir. Bahara doğru işler yeniden canlandığında, eminim yönetimi tamamen devralmaya hazır olacaksınız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu umutla. "Kesinlikle. Sen mükemmel bir uyumsun."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Teşekkür ederim, Henry. Her şey için."

"Bir şey değil." Onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan hemen gitmesi için dua ediyordum. Onu tekrar davet ettiğim için akıl sağlığımdan şüphe etmeye başlamıştım bile. Yine de bir sonraki sorum, "Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?" oldu.

"Hayır, sorun değil. Sanırım yalnız dönsem daha iyi olacak." "Tamam."

Ama bu yönde kılını bile kıpırdatmadı. "Her şeyin farklı olmasını her şeyden çok isterdim," dedi.

"Belki bir gün olurlar."

Yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. "Beni beklemeni beklemiyorum Henry. Aslında beklememelisin. Kendimi daha kötü hissederim."

"İyi geceler, Sylvia."

Bir an için itiraz edecekmiş gibi göründü ama etmedi. "İyi geceler."

Onu göremeyinceye kadar arkasını dönüp eve doğru yürümesini izledim, elim makası bir mengene gibi kavradı, çenem sıkıca kenetlendi, bacaklarım peşinden koşmak için ağrıyordu.

Ama ne için? Durumunu açıkça ortaya koymuştu ve buna itiraz edemezdim. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onun beni seçemeyeceği gerçeğini değiştirmeyecekti ve ben de ondan bunu asla istemeyecektim.

Aptal eski sevgilisinin ona sahip olduğu, ihmal ettiği ya da ihanet ettiği günler ve geceler aklıma her geldiğinde, zamanda geriye gidip Mack'in düğününde onun kendini beğenmiş suratına bir yumruk atmak, hatta belki de önce masayı devirmek istiyordum.

Böyle bir pisliğin onun kalbini kazanması ve benim hiç şansımın olmaması adil değildi.

Hiç yapar mıyım?

SYLVIA, birkaç saatliğine bile olsa neredeyse her gün şaraphaneye gelirdi. Bazen bağda benimle vakit geçirirdi ya da dışarıda çok üşüdüğümüzde mahzene inerdik ve orada ona yllandırma ve harmanlama süreçlerini öğretilirdim. Ayrıca Chloe'nin ona tadım konusunda koçluk yaptığı tadım odasında da epey zaman geçirdi.

En sevdiğim sabahlar sarmaşıkların arasında yalnız geçirdiğimiz sabahlardı. Soğukta yan yana çalışırdık ama o bir kez olsun sıcaklıktan şikayet etmezdi. Bazen bir termos sıcak çikolata getirirdi ve sıralar boyunca ilerlerken bunu paylaşırdık. Gün geçtikçe kendine güveni artıyordu.

ve o çalışırken, öğrendiği dersleri bana tekrar etmesini isterdim.

"Gövdenin alt kısmından başlayarak düz, temiz ahşap aramak istiyoruz," derdi. "Üç yıl sonrasını düşünmeliyiz."

"Biliyor musun, çok yakında bu işte benden daha iyi olacaksın," diye takıldım ona.

"Pek sayılmaz," dedi gülerek. "Ama teşekkür ederim."

Yeni ev için yaptığı teklif kabul edilmişti ve biz çalışırken evi daha ayrıntılı bir şekilde tarif etti - dört yatak odası, üç banyosu, güzel çam zeminleri, odun şöminesi, büyük eski gri bir ahır ve en sevdiği, yıpranmış beyaz bir çiti olan yenilenmiş bir on dokuzuncu yüzyıl çiftlik evi. "Biraz güncellemeye ihtiyacı var" dedi, "özellikle mutfak ve banyolarda, ancak evin kemikleri güçlü ve güzel."

"Önemli olan tek şey bu," dedim ona.

"Evinizdeki küveti nereden bulduğunuzu soracaktım.

Ana banyo için bir tane sipariş etmek istiyorum."

"Elbette. Sana sitenin adını vereyim," dedim, onu evimin küvetinde hayal etmemeye çalışarak. Ne zaman onunla birlikte olsam ellerimi kendime saklamakta zorlanıyordum ama o ilk günden sonra ona sarılmaktan bile kaçındım. Birincisi, onun sınırlarına saygı duyduğumu bilmesini istiyordum ve ikincisi, ona karşı hissettiklerimi bildiğimden, bir şeyin diğerine yol açacağından emindim. Eğer ona sarılırsam, onu öpmek isteyecektim. Onu öpersem, ona dokunmak isteyecektim. Eğer ona dokunursam, onu soymak isteyecektim.

Çıkardığı o sesleri duymak isterdim. Ellerini tenimde, dilini ağzımda hissetmek isterdim ve onu tekrar tekrar boşaltırken sıcak, yumuşak bedeninin altımda kamburlaşmasını isterdim.

Yani sarılmak yok.

Ama birlikte geçirdiğimiz saatler günümün en güzel anlarıydı. Onu daha yakından tanımaya, Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki çocukluğunu dinlemeye, kız kardeşlerinin çocukluklarını öğrenmeye bayıldım - kimin başı daha çok derde giriyordu (Chloe), kim daha şımarıktı (bebek Frannie), kim en iyi notları alıyordu (Meg).

"Peki ya April?" Ben sordum. "Onun olayı neydi?"

"April her zaman bakıcıydı," dedi Sylvia. "Çocuklarla arası çok iyiydi, her zaman en iyi bebek bakıcılığı işlerini yapardı, ihtiyacı olan birine yardım etmek için her zaman ilk atlayan o olurdu. İnsanları mutlu etmeyi gerçekten çok severdi - bu yüzden

düğünlerde çok iyi olduğunu düşünüyorum. Gelinlerin tam olarak istediklerini elde etmelerini sağlamak için geriye doğru eğiliyor ve her küçük ayrıntıyla ilgileniyor."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?" Sırıttı. "Sanırım tipik bir büyük çocuktum. Otoriter bir mükemmeliyetçi. Ama aynı zamanda kibirli ve erkek delisi bir gençtim. Saçıma ve göz kalemime *çok* önem verirdim."

Güldüm. "En azından dürüstsün."

Çocuklarından da bahsetti - yeni okullarında ne kadar mutlu olduklarından, katıldıkları kulüplerden (Keaton bilim kulübüne, Whitney kayak kulübüne katıldı), edindikleri yeni arkadaşlardan. Yılbaşı gecesinden beri onları görmemiştim ama Keaton'ın spor salonumdaki genç boks sınıfına katıldığını biliyordum çünkü duvarda bir grup çocukla birlikte fotoğrafını görmüştüm. Bu beni gülümsetti. Umarım düşündüğü gibi sevmiştir.

Ocak ayının ortalarında bir Perşembe sabahı, "Çocuklar dün gece yeni terapistleriyle ilk randevularını aldılar," dedi. "Ve onu çok *sevdiler*. Bence onlar için gerçekten çok iyi olacak."

"Bu harika," dedim, gözlerindeki gerçek rahatlamayı görmekten mutluydum.

Çocukları kayak yapmaya götürdüğünde onu deli gibi özledim ama ay sonunda eski evini toplamak için Kaliforniya'ya geri döndüğünde daha da kötü oldu.

Orada olduğu üçüncü gece beni aradı. O kadar geç bir saatti ki çoktan yatmışım ama arayanın o olduğunu görünce hemen telefonu açtım. "Alo?"

"Merhaba."

Gülümsedim ve yastığıma yaslandım. "Bu ne güzel bir sürpriz." "Bu kadar geç olduğu için özür dilerim. Uyandırdım mı seni?"

"Hayır, uyanıktım," dedim yüksek sesle. *Bu yatakta tekrar yanımda olmanı özleyerek*, kafamda ekledim. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda gidiyor. Yapacak çok şey var ve eski sevgilim de tam bir pislik gibi davranıyor."

"O ne yapıyor?"

"Yardım edecek bir şey yok, bu kesin. Yarına kadar gelip almadığı her şeyi gelinliğim, güzel porselenlerimiz ve büyükannesinin gümüşleriyle birlikte Kurtuluş Ordusu'na götürmeye karar verdim. Gidip bulmaya çalışsın ve geri alsın."

Tanrım, bunu görmeyi çok isterdim. "Aferin kızıma."

"Çocuklar bu hafta sonu odalarını toplamak için annemle birlikte uçacaklar."

"İyiler mi?"

"Sanırım öyle. Babalarını görmek için sabırsızlanıyorlar, bu da beni babalarının onları hayal kırıklığına uğratacağından endişelendiriyor."

"Belki bir kez olsun adım atar." Buna bir an bile inanmadım.

"Belki." Ses tonu onun da inanmadığını gösteriyordu.

"Ama her halükarda onu kontrol edemezsin, Sylvia."

"Biliyorum. Ve onun için bahaneler uydurmak zorunda da değilim. Bunu çoktan aştım." Bir nefes aldı. "Peki sen nasılsın? Bebek dostlarım bensiz ne yapıyor?"

Güldüm. "Seni özlüyorlar. Eve ne zaman dönüyorsun?"

"Burada her şey yolunda giderse, belki bugünden itibaren bir hafta sonra." "Sen dönene kadar onlara iyi bakacağım."

"Teşekkürler." Bir an sessiz kaldı. "Sesini duymak çok güzel, Henry. Bu ev çok yalnız ve sessiz."

O da benim kadar orada olmayı istiyor mu? Merak ettim. Ama onun yerine başka bir soru sordum. "Her şeyi toparlamak ve veda etmek zor mu?" "Biliyor musun, pek değil. Sanırım yeni evimiz için bu kadar heyecanlı olmasaydım ve eve dönmek için bu kadar endişeli olmasaydım, olabilirdi. Ama nereye ait olduğumu biliyorum Şimdi."

Sen bana aitsin, ona söylemek istedim. Kelimeler tam oradaydı, onları dilimin ucunda hissedebiliyordum ama söyleyemiyordum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, bunun doğru olduğuna daha çok ikna oldum.

İç çekti. "Şey, muhtemelen gitmene izin vermeliyim. Geç olduğunu biliyorum. . . Sadece sesini duymak istedim. Bu benim için korkunç mu?"

"Tabii ki hayır. Beni her zaman arayabilirsin."

İki gece sonra aradı ve Kimmy'nin kayıp gümüşün bulunmasına ne kadar kızdığını sevinçle anlattı. "Çok komikti," dedi kıkırdayarak. "Brett dün gümüşü almaya gelmediği için özür dileyip duruyordu, Kimmy de ona gümüşü çok istediğini defalarca söylediğini ama onun kendisini hiç dinlemediğini anlatıp duruyordu. Ben de diğer odada kahkahalarla gülüyordum."

Güldüm. "Peki çocuklar yarın geliyor mu?"

"Evet. Pazartesiye kadar her şeyi halletmiş oluruz, o sabah yola çıkarlar, kapanış Salı günü ve ben de Çarşamba günü ilk uçakla buradan ayrılıyorum. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Sesin gerçekten iyi geliyor, Sylvia."

"Kendimi oldukça iyi hissediyorum. Çocukların eve veda etmeye nasıl tepki verecekleri konusunda biraz endişeliyim - bu onların bildiği tek ev ve sanırım evi satma fikri şimdiye kadar çoğunlukla soyuttu."

"Evet, bu zor olabilir. Ailem çiftliklerini sattığında, oradan son kez ayrılmanın ne kadar duygusal olduğuna şaşırdığımı hatırlıyorum ve ben zaten yirmili yaşlarımdaydım. Ama orada büyümüşüm ve çocukluğumun bir parçasını geride bırakmak gibi hissetmişim."

"Bana çocukluğundan biraz daha bahset," dedi. "Sanki hep benimkinden bahsediyormuşuz gibi hissediyorum."

O gece saatlerce telefonda gençliğimizle ilgili hikayeler anlattık.

-En sevilen anılar, kırık kemikler, en iyi arkadaşlar, oyun parkı dramaları, kazanılan ödüller, oynanan sporlar, lise baloları.

"*Bekle*, kaç erkek seni baloya davet etti?" İnanamayarak sordum. "*Dört* mü dedin?"

Güldü. "Evet."

"Nasıl seçtiniz?"

"Gerçek mi? Şapkadan bir isim seçtim." Kıkırdadı. "Frannie'nin seçmesine izin verdim o."

"Peki eğlenceli miydi? Doğru olanı mı seçti?"

"Evet. Mükemmel bir beyefendiydi. Peki ya siz?" "Tam olarak mükemmel bir beyefendi değildim."

"Ne? Buna inanmıyorum. Randevun kimdi?"

"O zamanki kız arkadaşım. O zamana kadar bir yıl kadar birlikte olmuştuk." "Adı neydi?"

"Michelle."

"O senin ilk ... bilirsin."

Yumruğunu diğer avucuna vurduğunu hayal ettim ve güldüm.

"Cehennem

Hayır. Michelle, İncil Kuşağı'ndan gelen iyi bir kızdı ve kıyafetlerin altında bir şey yapmama asla izin vermezdi. Ama aslında, balo gecesi, sonunda elini pantolonumun içine soktu. Bunu yapan ilk kızdı."

Kıs kıs güldü. "Her şey hayal ettiğin gibi miydi?"

"Hem evet hem hayır. Öncelikle, neredeyse anında boşaldım, elinin ve kiralık smokin pantolonumun her yerine, ardından gözyaşlarına boğuldu. İkincisi, bu konuda kendini çok suçlu hissetti, *annesine söyledi*, o da *benim anneme söyledi*, o da *babama söyledi* ve *babam* gelip bana kızlara nasıl saygı göstermem gerektiği konusunda bir konuşma yapmak zorunda kaldı."

O sırada Sylvia gülmekten nefesi kesilmişti. "Olamaz!"

"Korkunçtu. Ve kardeşlerim odamın dışında kışlarıyla gülüyorlardı."

"Eminim öyledir. Michelle'e ne oldu?"

"Sanırım ondan hemen sonra ayrıldık. Parmaklarının her yerine boşaldıktan sonra gözlerimin içine bakmakta zorlandı. Açıkçası, bence bütün bu olay onu şaşırtmıştı. Bunun olacağını bildiğinden emin değilim."

"Zavallı Michelle. Hayatı boyunca

travma yaşayacak." "Bu mümkün."

İç çekti. "Gitmene izin vermeliyim." Sessizlik. "Ama

istemiyorum." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Yatakta mısın?" diye sordu, sesi biraz daha yumuşak, daha baştan çıkarıcıydı. "Evet. Sen?"

"Evet."

Nefesimi tutarak bekledim.

"Elimi pantolonuna soksam hemen parmaklarıma boşalır mısın?" diye sordu, hemen ardından kıkırdamaları yatışmıştı. "Dayanamadım."

İnledim. "Bu çok adice."

"Özür dilerim," dedi, kıkırdamaları yatışmıştı. "Dayanamadım."

"O zamandan beri kendimi kontrol etmeyi -bir nebze- öğrendim, çok teşekkür ederim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Gülmeyi tamamen bırakmıştı. "Ve bunu her zaman düşünüyorum."

Boğazım kurumuştı. "Ben de istiyorum."

"Ve şimdi seni gerçekten bırakmam gerekiyor, yoksa söylememem gereken şeyler söyleyeceğim."

"Ben de." Aramızda ülkenin yarısından fazla mesafe varken, bunu itiraf etmek güvenli görünüyordu. "Tanrım, Sylvia. Hiç kolaylaşmıyor. Hafiflemesini bekleyip duruyorum, ama Seni hâlâ istiyorum. Belki eskisinden bile daha fazla."

"Biliyorum. Ben de seni istiyorum."

Ama ne istediğimizin bir önemi yoktu ve bunu yüksek sesle söylemenin de bir faydası olmayacaktı.

"Belki de şarap imalathanesinde çalışmamalıyım," dedi. "Belki de bu bizim için işleri daha da zorlaştırıyordur."

"Hayır, hayır, uzak durma." O zaman onu bir daha göremeyecektim; bu düşünceye katlanamazdım. "Bir şey söylediğim için özür dilerim."

"Tamam."

Bir hırıltı duydum. Ağlıyor muydu? Onu üzdüğümü düşününce göğsüm parçalanacak gibi oldu. Neyim vardı benim böyle?

"İyi geceler Henry," dedi sesi titreyerek.

"İyi geceler." Aramayı sonlandırdım ve evrenin benimle dalga geçmesine s i n i r l e n e r e k telefonumu bir kenara fırlattım.

Hayatımın geri kalanında her gece yatağa yalnız gireceğim ve onun yanımda olmasını dileyeceğim düşüncesiyle.

Sylvia'ya hiç denemeden aşık olduğumu iliklerime kadar hissettiğimde.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

SYLVIA

Perşembe sabahı çocukları okula bırakır bırakmaz en kalın kışlık giysilerimi giydim ve şaraphaneye koştum. Güneşli bir gündü ama dondurucu bir soğuk vardı; hava burnunuzun içini yakıyor ve soluduğunuzda ciğerlerinizi ısıtıyordu. Yine de Henry'yi tekrar görmek için son birkaç dakikayı sayarken vücudum beklentiyle ısınıyordu.

Kamyoneti otoparktaydı ve onu gördüğümde kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Uzaktayken onu çok özlemiştim. Gittiğimde onu arama kararını vermekte zorlanmışım -bir yanım adamı kendi haline bırakmam gerektiğini biliyordu- ama sonunda sesini duymayı o kadar özlemiştim ki yıkılmış ve ona ulaşmışım. Kafamdaki en kötü kaosu bile sakinleştiren, olayları perspektif içinde tutmama yardımcı olan, bana gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatan bir tarzı vardı. En zor zamanlarda bile beni nasıl güldüreceğini bilirdi. Henry ile her zaman anlaşıldığımı hissettim. Olduğum gibi kabul edildim, hatalarım ve her şeyimle. Onun arkadaşlığı olmasaydı son altı haftayı asla atlatamazdım.

Yılbaşından sonra onu ilk kez üzüm bağında görmeye gittiğimde, bana hâlâ koçluk yapmaya istekli olduğunu söylediğinde çok şaşırmışım. Ona aramızda romantik bir şey olamayacağını söylediğinde kızabileceğini düşünmüştüm. Küsecekti. Küsecekti.

Ama yapmamıştı. Tatlı ve anlayışlıydı. İnkâr edilemez bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı ama değiştiremeyeceğim şeyler için kendimi kötü hissetmeme neden olmamıştı. Beni rahatlatmıştı. Beni kollarına aldı ve korkunç bir insan olmadığım konusunda bana güvence verdi - insandım, doğru şeyi yapıyordum ve affedildim.

Yine de nezaketinden faydalanmayacağıma dair kendime söz verdim. Onu rahatsız etmeyecektim. Bana ilgi göstermesini bekleyerek her gün oraya gitmeyecektim.

Ama tabii ki, tam da böyle oldu.

Onunla ne kadar az ya da çok zaman geçirirsem geçireyim, bunu bir hediye gibi hissettirirdi. Sabırlı, komik ve nazikti. Cahilce sorduğum tüm soruları eksiksiz bir şekilde yanıtladı ve bir şeyleri tekrar etmesini istediğimde bir kez bile sinirlenmedi. Sık sık güldük. Birbirimize hikâyeler anlattık. Suçlu zevklerimizi itiraf ettik - ESPN'deki amigo yarışmaları, Krispy Kremes ve Restoration Hardware. Onun gizlice RH web sitesinde gezindiğini ve bir meşe masa ya da İtalyan deri sandalye almaktan kendini alıkoymadığını her düşündüğümde kıkırdardım.

Benim listemle de dalga geçti.

"Özür dilerim," dedi. "Yemeğinizi diskalifiye etmek zorundayım. Salata suçlu bir zevk değildir."

"Hiç National Coney Island'da Yunan salatası *yedin* mi?" Ben istedim. "Beyaz peynir içinde boğuluyor! Pancarlar konserve!"

"Konserve pancar mı? Tanrım, dehşet!" Uzanıp saçımı çekti ve beni kıkırdattı.

Ama bunun dışında bana hiç dokunmadı. Bir kere bile.

Bazen onu bana bakarken yakalıyordum, o da beni ona bakarken yakalıyordu, ama aramızda geçenler ya da hala devam edenler hakkında tek kelime etmiyorduk. Bir şekilde, aklımda, eğer buna bir isim vermezsek ya da bir etiket koymazsak, güvende olurduk.

Ama değildik. Tabii ki değildik.

Tadım odasının kapısından içeri daldım ve Chloe'yi tezgahın arkasında, nakliye kutularından yeni bardakları çıkarırken gördüm.

"Hey," dedi, "ev işi nasıl gitti?"

"İyi," diye cevap verdim nefes nefese. "Henry buralarda mı?"

"Alt katta. Bugün bağda çalışmak için çok soğuk. İster misin?"

."

Ama ben çoktan beton zeminden bodruma doğru koşmaya başlamıştım. adımlar. Onu hemen fark ettim, şimdi "şarap hırsızı" olarak adlandırıldığını bildiğim uzun bir cam tüple bir fiçinin üzerinde duruyordu.

Merdivenlerden indiğimi duydu ve yüzünde bir sırıtiş belirterek başını kaldırdı. "Hey, sen."

Ona ulaştığımda ağır nefes alıyordum ve kalbim göğsümden fırlayacak sandım ama bu sadece efordan değildi. "Merhaba."

"Yolculuğunuzun geri kalanı nasıldı?"

"İyi idi." Bana sarılması için can atıyordum ve kollarını kendine sakladığında hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamadım. Ona bu kadar yakinken tüm vücudum kocaman bir elektrik kablosu gibiydi.

"Çocuklar iyi mi?"

"Evet. Zordu ve Whitney çok ağladı ama bunu bekliyordum." Umutlarım sönmeye başlamıştı. Bana dokunmayacaktı. Gayri resmi bir dirsek dürtmesi bile olmayacaktı.

"Zavallı şey." Fıçıdan bir şarap örneği aldı. "Döndüğüne memnun musun?"

"Evet." Tanrım, kollarının beni sarmasını özlemiştim. Bunu bir daha asla hissedemeyecek miydim? "Artık gerçekten ilerleyebileceğimizi hissediyorum."

"Evinizi ne zaman kapatıyorsunuz?"

"Hâlâ kesin tarihi bekliyorum ama bu hafta içinde anahtarları alacağımızı umuyorum." Gülümsemeye çalıştım ama aptalca bir nedenden dolayı birden ağlayacak gibi oldum. Benim derdim neydi böyle? Elbette bana dokunmayacaktı - iyi bir adamın yapacağı gibi isteklerime saygı duyuyordu. Ondan daha azını mı bekliyordum?

"İyimserlik iyi bir şeydir" dedi. "Peki bugün ne üzerinde çalışmak istersin? Dışarıda olmak için hava çok soğuk ama burada Mariela ve benimle takılabilir ya da Chloe'ye yukarıda ne konuda yardıma ihtiyacı olduğunu sorabilirsin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Belki de yukarı çıkıp Chloe'nin neye ihtiyacı olduğuna bakmalıyım."

"Tamam."

Arkamı döndüm ve uzaklaşmaya başladım.

"Sylvia," diye seslendi usulca.

"Evet?" Ona dönüp baktım, kalbim göğsümde parçalanıyordu. Vücudumdaki her kemik ona doğru koşmak, kollarına atlamak ve bu kavuşma sahnesinin başka bir sonla bitmesi için yalvarmak için ağrıyordu.

"Döndüğüne sevindim."

Gözyaşlarım tehdit etse de gülümsedim. Sonsuza kadar buna mahkûm muyduk? Birbirimizin *yanında dururken* bile birbirimizi sürekli özlemeye? Bu bir ıstıraptı ve bundan kurtulmanın hiçbir yolunu göremiyordum. "Ben de."

Üst katta Chloe'ye kendimi hasta hissettiğimi söyledim, ki bu doğrudu, midem aniden fokurdamaya başlamıştı.

Kız kardeşim bana baktı. "Evet, rengin pek iyi görünmüyor. Neden eve dönüp biraz dinlenmiyorsun? Muhtemelen günlerdir durmadan çalışıyorsun."

"Tamam."

Tekrar toparlandım ve hızla eve yürüdüm, dökülmemiş yaşlar gözlerimi yakıyor, hıçkırıklar göğsümün içinde sıkışıp kalıyordu. Kapıyı kapatıp yatak odama girene kadar hareket etmeyi bırakmadım, sonra kendimi yatağıma attım, bir topun içine kıvrıldım ve hepsini serbest bıraktım. Brett beni terk ettiğinden beri hiç bu kadar ağlamamıştım.

Ama bu benim hatamdı.

Buraya huzur ve güven bulmak, topraklanmış, güvende ve güçlü hissetmek, kendim ve çocuklarım için bir sığınak yaratmak, kalbimi tekrar bir araya getirmek ve onu daha iyi korumak için taşınmıştım.

Onun yerine, aşık olmuştum. Kendimi açıkta, çığ ve savunmasız hissettim ve bunun için kendimden nefret ettim.

Birden hasta olacağımı anladım ve yatağımdan fırlayarak bitişikteki banyoya girdim, midemdekileri kaybetmeden önce zar zor başarabildim.

İşler böyle devam edemezdi.

HER AN kendimi yatak odamdan dışarı sürüklemem ve işleyen bir yetişkin olmaya çalışmam gerekiyordu. Çocuklar saat üçten sonra okuldan dönecekti, Keaton'ın boks maçı vardı, Whitney'nin kayak kulübünün bağış kampanyası için bir şeyler pişirmesi gerekiyordu ve benim de saat beşte kapanmadan önce bankaya ve emlakçının ofisine gitmem gerekiyordu. Dişlerimi fırçaladım, ağzımı çalkaladım ve yüzümü elimden geldiğince onardım, ama saatlerdir hüngür hüngür ağladığım gerçeğini gizlemenin bir yolu yoktu ve Chloe haklıydı - rengim iyi değildi. Tenimde gri-yeşil arası bir renk vardı. Umarım güneş gözlüğü işe yarar. En azından midem biraz daha iyi hissediyordu.

Emlakçıdaki ve bankadaki herkes muhtemelen içeride güneş gözlüğü taktığım için deli olduğumu düşünse de, otobüs çocukları eve getirmeden önce işlerimi halletmeyi başardım.

Eve döndüğümde çocuklara sağlıklı bir atıştırma hazırladım ve şiş gözlerini fark etmemeleri için dua ettim. Keaton kereviz çubuklarını ve fıstık ezmesini yerken, yaklaşan bilim fuarı için yapmak istediğı bir proje hakkında heyecanla gevezelik ederken ilgisiz görünüyordu, ancak Whitney havuç ve humus tabağının üzerinden beni sürekli izledi ve yemeğine neredeyse hiç dokunmadı.

"Aç değil misin?" Göz temasından kaçınarak ona sordum.

"Biraz," diye yanıtladı tabağındaki birkaç havucu iterek. "Sen iyi misin?"

Keaton yemeyi bıraktı ve bana da baktı.

"Elbette." Gülümsüyormuş gibi yapmaya çalıştım ama hortlak gibi hissettim. "Atıştırma listelerini bitir ki spor salonuna zamanında varabilelim. Keaton boks yaparken Whit, biz de markete gidip ne pişirmen gerekiyorsa alacağız. Ne yapmak istiyordun?"

"Mississippi Mud brownies."

"Ooh, bunlar çok güzel. Alışveriş listesi yapmak için tarifi açayım." Ben telefonumdan tarifi kontrol ederken o beni incelemeye devam etti, Annemin kilerine bakıp orada neler olduğuna baktım ve almamız gerekenlerin hızlı bir listesini karaladım. Yılbaşı gecesinden beri çok iyi geçiniyorduk ama Henry'den ya da o gece olanlardan bir daha hiç bahsetmemiştik. Şaraphanede çalıştığını biliyordu, ama bu onu rahatsız ettiyse bile bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Kaliforniya'dayken oldukça üzgün ve yapışkandı, ama onu suçlamadım. Bu hepimiz için duygusal bir hafta sonuydu ve Brett'in tüm bu süre boyunca Kimmy'nin hamile tüylerini yatıştırmakla meşgul olması yardımcı olmadı. Çocuklarla *biraz* zaman geçirmeyi başardı ama bunun ondan bekledikleri türden bir zaman ya da ilgi olmadığını biliyordum.

Her şeyi çok iyi biliyordum.

O AKŞAM Keaton yatak odasında ödevini yapıyordu, Whitney ve ben de mutfakta yemek pişiriyorduk. Annemle babam arkadaşlarıyla yemeğe gitmişlerdi, bu yüzden ev bize kalmıştı. Dışarıda rüzgâr pencerelere çarpıp ılık çalıyordu ve hava sıcaklığı düşmeye devam ediyordu ama içerisi sıcak ve rahattı ve mutfak nefis kokuyordu.

Whitney öğleden sonra olduğundan daha neşeli ve konuşkandı ve okuldaki yeni arkadaşları, İngilizce sınıfından sevimli bir çocuk, yeni evdeki odasını hangi renge boyamak istediği, satın almayı planladığımız ata ne isim vermek istediği hakkındaki hikayeleri hoşuma gidiyordu. Tam da yeni hayatımız için hayal ettiğim türden bir akşamdı.

"Anne, sana bir şey sorabilir miyim?" Whitney kremaya biraz daha pudra şekeri eklerken gözlerini karıştırma kabından ayırmıyordu.

"Elbette."

"April Teyze neden hiç evlenmedi ya da çocuk sahibi olmadı?" "Sanırım doğru insanla hiç tanışmadı."

"Ama o çok güzel."

Gülümsedim. "Bu sadece görünüşle ilgili değil tatlım. Yanında gerçek benliğini bulabileceğin birini bulmalısın. Seni içten ve dıştan güzel bulan birini."

"Evlenmek *istiyor mu?*"

"Sanırım öyle. Ama birini bulmak her zaman kolay değildir. Bazen de bulursunuz ama işler yolunda gitmez."

"Babamla nerede tanıştınız?" diye sordu.

"Chicago'da. Ben üniversitedeydim ve o da o sırada orada çalışıyordu." "Aşık mıydınız?"

Nasıl cevap vereceğimi dikkatlice düşündüm. "O zamanlar öyleydik. Evet." "Bu yüzden mi evlendiniz?"

Sol elime baktım, Brett'in elmas tektası dördüncü parmağıma taktığı ve bana karısı olmamı teklif ettiği anı hatırladım. Dürüst olmak gerekirse, kararsız kalmıştım - planım her zaman üniversiteden sonra seyahat etmektir. Ama Brett'e aşık olmuşum ve onunla evlenip Kaliforniya'ya taşınırsam birlikte yaşayacağımız güzel hayat hakkında bana bir sürü vaatte bulunmuştu; orada ailesinin yatırım şirketinde onu bir yönetici pozisyonu bekliyordu. Beni sevdiğini söyledi. İsteyebileceğim her şeye sahip olacağımı söyledi. Bana sahip olmak için her şeyi yapacağını söyledi ... *beklemek dışında*.

Yirmi iki yaşındayken, aşktan kör olmuşken ve gözlerimin önüne serdiği rüya gibi hayattan büyülenmişken evet demiştim. Ona inanmıştım. Kendi hayallerimi bir kenara bırakmak da dahil olmak üzere istediği her şeyi yaptım ve onu ülkenin öbür ucuna kadar takip ettim, orada gerçekten de yüzeyde güzel bir hayat kurduk.

Ama bunu Whitney'e söyleyemezdin.

"Evet. Bu yüzden evlendik. İyi ki de evlenmişiz tatlım. Çünkü son birkaç yıl ne kadar zor olsa da, sen ve Keaton'a sahip olmak için hepsini tekrar yapardım. Senin annen olmak hayatımda yaptığım en iyi şey."

Elektrikli karıştırıcıyı açtı ve krema çırparken başka bir şey söylemedi. Ancak birkaç dakika sonra, şekerleme kaplı keklerin üzerine krema sürerken, "Babam beni sevdiğini söylüyor. Ama ben ona inanmıyorum."

"Oh, Whitney, öyle söyleme."

"Gerçek bu. Artık ona inanmıyorum. Noel'de bana ne verdi biliyor musun?"

Başımı salladım. Brett çocuklara hediyelerini Kimmy'yle birlikte yemeğe çıktıklarında vermişti ve ben hiçbir ayrıntı sormamıştım.

"Geçen sene bana aldığı kolyenin aynısı. *Aynısı*." "Özür dilerim."

"Orada oturmuş bana bunun ne kadar pahalı olduğunu, ona iyi bakmam ve kaybetmemem gerektiğini çünkü çok değerli olduğunu söylüyordu. Ben de oturmuş ona bakıyordum ve şöyle düşünüyordum: Baba, sen değerli şeylere bakmak konusunda bir bok bilmiyorsun."

Komik olmamasına rağmen güldüm. "Tanrım, Whit. Kesinlikle haklısın. Bunu hafife almak istemem ama çok haklısın. O da bana sürekli pahalı hediyeler alırdı, oysa benim tek istediğim bizimle daha fazla zaman geçirmesiydi."

"Beni çok kızdırdı," dedi krema kâsesini bir kenara bırakarak. "Ne tür bir insan bu?"

"Baban kötü bir insan değil," dedim, cömert olmaya kendimi zorlayarak. "Ama her zaman insanların sevgisini satın alabileceğini düşünen bir adam olmuştur. Babası da öyleydi. Bildiği tek yol bu. Bu ona kendini önemli biri gibi hissettiriyor ve onun için önemli olan da bu."

"Bu doğru değil." Buzlanma tabakasını düzeltirken alt dudağı çıkıktı.

"Hayır, değil."

"Doğuracakları bebek için üzülüyorum. Çünkü o hiç değişmeyecek gibi."

Derin bir nefes aldım. "Bunu söylemek zor. Ama umarım o bebeğin iyiliği için daha az bencilce sevmeyi öğrenir."

"Ben de."

Brett ve Kimmy'nin doğmamış çocuğuyla empati kurmasının iyi bir işaret olduğunu düşündüm. Belki de bu ebeveynlik işini tamamen berbat etmiyordum. Erken gelişmiş, dirençli, sevimli kızım için minnettar olarak Whitney'i arkasından dev bir ayı gibi kucakladım.

"Anne, beni boğuyorsun," diye yakındı.

"Üzgünüm tatlım," dedim onu sıkıca sararak. "Ama o kadar sarılasısın ki dayanamadım. Senin kocaman kalbini seviyorum."

"Tamam, ama lütfen gitmeme izin verir misin?" "Asla."

"Anne!"

"Tamam, tamam." Onu serbest bıraktım. "Neden yatağına gitmiyorsun, tatlım? Ben temizlerim. Sabah onları kareler halinde keseriz, sonra da senin için bir kutuya koyarım."

"Tamam. Teşekkürler anne." Ellerini kot pantolonuna sildi ve koridora yöneldi, sonra aniden döndü ve gözyaşlarına boğularak kollarıma atıldı. "Özür dilerim," diye haykırdı. "Neden ağladığımı bile bilmiyorum."

Onu kucakladım, saçlarını okşadım ve neredeyse benim kadar uzun olmasına rağmen onu nazıkçe salladım. "Sorun yok, tatlım. İnan bana, anlıyorum. Benim de başıma hep gelir."

"Birden kendimi çok kötü hissettim."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin. Sadece içini dök. Ben buradayım ve anlıyorum."

Birkaç dakika ağladı, sonra geri çekildi ve burnunu koluna sildi. Tezgâhın üzerindeki kutudan bir mendil çıkardım ve ona uzattım. "Al. Bunu kullan lütfen."

"Özür dilerim." Burnunu sildi ve başka bir tane almadan önce mendili fırlattı. Gözlerini sildi ve onu da çöpe atmak üzereydi ki biri ön kapıyı çaldı ve şaşkınlıkla birbirimize bakmamıza neden oldu.

"Saat dokuzu geçti," dedim. "Kim olduğunu merak ediyorum."

"Görölmek zorunda mıyım?" Whitney lekeli yüzünü birilerinin görebileceğinden korkmuş görünüyordu. "Şu anda iğrenç görünüyorum."

"Hayır, sorun değil," dedim ona. "Sen yukarı çık, ben de iyi geceler dilemek için birazdan gelirim."

Aceleyle ön salona girip merdivenleri tırmandı ve ben de ön kapıyı açmadan önce onun tepeye ulaşmasını bekledim.

Henry'ydi.

"Merhaba."

"Merhaba."

İkimiz de gülümsemedik.

"Chloe hasta olduğunu söyledi."

"Ben iyiyim." Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım ve yalan söylediğimi anladığını fark ettim. "Aslında iyi değilim."

Henry başını salladı. "Belki de konuşmalıyız."

Boyun eğerek geri çekildim, önümüzdeki birkaç dakikadan korkuyordum. "İçeri gel."

Fuayeye adımını attı ve ben de kapıyı arkasından kapattım. Sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak önünde durdum.

"Neler oluyor, Sylvia?"

"I . . . Artık şarap imalathanesinde çalışmamam gerektiğini düşünüyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neden?"

Gözyaşlarıyla savaşıarak ona gerçeği söyledim, birbirimize söz verdiğimiz gibi. "Çünkü sana aşışım, Henry."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni omuzlarımdan tuttu. "Nerede çalıştığının bir önemi yok, Sylvia. Ya da nerede yaşadığın. Ben de seni seviyorum. Ve seni *bekleyeceğim*. Hiçbir yere gitmeyeceğimi sana kanıtlamak için ne kadar gerekirse o kadar bekleyeceğim - çünkü sen buna değersin. Sen her şeye değersin." Sonra dudakları, tüm savunmalarımı yıkan sıcak, buyurgan bir öpücükle benimkilerin üzerindeydi.

Kollarımı boynuna doladım ve kendimi onun güçlü, güvenli kollarıyla sarılmış ve yerden kaldırılmış hissettim. Tam bir dakika boyunca kendimi duygulara kaptırdım; ona duyduğum bastırılmış özlemin açığa çıkmasına, içimde tutuşturduğu arzuya, beni sevdiğini, istediğini ve beklemeye istekli olduğunu duymanın mutluluğuna kapıldım.

Ama ona izin veremezdim.

"Hayır, Henry." Dudaklarımı onunkilerden ayırarak, neredeyse boğulacak olmama rağmen kelimeleri zorla çıkardım. "Beni bekleme."

"Sylvia, lütfen, yapamaz mıyız-"

"Hayır!" Göğsünü ittim ve beni kucağından bırakarak ayağa kaldırdı. Gözleriyle buluşamayınca ondan uzaklaştım ve kapıya baktım. "Bu şekilde devam edemeyiz Henry. Bu çok zor. Bugün şaraphaneye seni göreceğim için heyecanla geldim ve oraya vardığımda kollarını bana dolaman için o kadar çaresizdim ki, bunu yapmadığımda da çok üzuldüm."

"Bu sabah kollarımı sana dolayabilmek için her şeyimi verirdim," dedi sessizce. "Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Ama senin isteklerine saygı göstermeye çalışıyordum, Sylvia."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum. "Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu biliyorum. Ve kendime bile karışık sinyaller gönderiyorum." Sonunda tekrar arkamı döndüm. "Ama artık üzgün olmak istemiyorum Henry. Bu çok zor."

Gözlerinde pek çok duygu vardı; aşk, kalp kırıklığı, hüsrân, acı. "Bana ne yapacağımı söyle, yapayım."

Ona, benim için her şeyi yapmaya hazır bu muhteşem, seksi, güçlü adama baktım ve doğruyu söylüyor olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim. Eğer beni söylediği gibi sevmesi mümkünse. Eğer buna değmem mümkünse.

Eğer mümkün olsaydı sonsuza kadar kalırdı.

Ama kendimi buna inandıramadım.

Onun yerine kapıyı açtım ve soğuk havanın içeri dolmasına izin verdim. "Gitmen gerek Henry. Beni unut."

Bir an hareketsiz durdu, göğsü dışarıdaydı, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Sonra kapıyı iterek tekrar kapattı. "Ben gidiyorum. Sadece bir şey daha söylemek istiyorum Sylvia, bütün gün düşündüğüm bir şey. Üç pervasız, deli erkek kardeş ve evli kalmayı ve akıllarını kaybetmeden bizi büyütmeyi başaran iki sadık ebeveyn ile çılgın bir evde büyüdüm. Kavga eder miydik? Evet. Zengin miydik? Tabii ki hayır. Büyük bir evimiz ya da lüks arabalarımız yoktu, lüks tatillere çıkmazdık ve benim için yeni kıyafetler, ağabeyim Anthony'nin eskittiği deliklerle dolu elden düşme kıyafetler demektir. Ama bu büyümek için harika bir yoldu, çünkü birbirimizin *yanındaydık*. Birbirimize göz kulak olurduk. Ne olursa olsun bir ailemiz olduğunu hep bilirdik. Bir yetişkin olarak özlediğim duygu bu. Bu aidiyet ve sadakat duygusunu. Yeniden yaratmak istediğim şey *buydu*. Çünkü her şeyden çok sevdiğim şey, sevdiğim insanlarla ilgilenme, onları koruma, onlara bakma fikridir. Ve seninle ilgilenen kişi olmak istiyorum, Sylvia. Çünkü seni seven birini hak ediyorsun. Sen herkesi ilk sıraya koymakla meşgulken *seni* ilk sıraya koyacak birini."

"Henry," diye mırıldandım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Bir elini kaldırdı. "Bitirmeme izin ver. Her şeyden önce bir anne olduğunu biliyorum ve buna asla engel olmam. Ama seni *seviyorum* ve savaşımadan çekip gidemem."

Gözleri benimkileri öyle derinden deldi ki, bunu ruhumda hissettim. Kendimi onun kollarına atmayı ve *evet, benimle ilgilen, evet, beni koru, evet, bana tap* demeyi o kadar çok istedim ki. *Sen tam olarak istediğim, ihtiyacım olan, dilediğim şeysin. Birlikte çocuklara gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu göstereceğiz. Onları buna inandıracağız.*

Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu; damarlarımda çok derinlere işleyen bir korkunun esiriydiler.

"Çekip gitmelisin Henry," diye usulca ağladım. "Bu şekilde sevilme nasıl izin vereceğimi bilmiyorum. Denemekten de çok korkuyorum."

Bana baktı, çenesi sıkılmıştı. "Tamam, Sylvia. Sen kazandın." Sonra kapıyı çekerek açtı ve bir saniye sonra gitmişti.

Onun gidişini izlemek zorunda kalmamak için kapıyı hızla kapattım. Alnımı ona yaslayarak olabildiğince sessizce ağlamaya devam ettim.

Tam o sırada merdivenlerin başında arkamdan gelen sesi duydum. "Anne?"

Hıçkırıklarımı yuttum ve normal bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Hemen geliyorum Whit."

Durakladı. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. İyi olacağım." Yüzümü kurulamak için kazağımın altını kullandım. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

"Tamam."

Yukarı çıkmadan önce kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım ama nafile bir çabaydı. Neyse ki odasına girdiğimde Whitney'nin ışığı çoktan sönmüştü. Çarşafların altına sıkışmış, ayısını göğsünde tutuyordu. Yatağının kenarına oturdum ve saçlarını geriye doğru düzelttim.

"Kapıda kim vardı?" diye sordu.

"Bay DeSantis."

"Ah." Bir dakika boyunca sessiz kaldı, oyuncak ayısının kulaklarıyla oynadı. "Anne?"

"Evet?"

"Bay DeSantis olduğunu biliyordum. Ve konuştuğunuzu duydum."

"Ah." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Bizi duyduğunuz için üzgünüm. Çok üzücü olmalı. Ama söz veriyorum Whitney, aramızda hiçbir şey yok. Biz çıkmıyoruz."

"Biliyorum. Duydum."

"Yılbaşı gecesi seninle konuştuktan sonra, onunla romantik bir ilişkiye girmemeye karar verdik."

Tereddüt etti. "Benim yüzümden mi?"

"Hayır! Hayır tatlım, senin yüzünden değildi. Çok erken olduğu içindi. Hazır değildim. O zamandan beri sadece birlikte çalıştık. Ama artık o bile sona erecek."

Yüzünü bana dönerek yan yattı. "Seni sevdiğini söyledi."

"Evet, söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

Sertçe yutkundum. "Bilmiyorum Whitney. Bu da sorunun bir parçası."

"Onu seviyor musun?"

"Benim seni sevdiğim gibi

değil." "Ama onu seviyor

musun?"

"Bu ... bu biraz karışık."

"Hayır, öyle değil. Bu bir evet ya da hayır sorusu."

Tanrım, her şeyi berbat ediyordum, değil mi? Yapılacak en doğru şey neydi? Ona gerçeği söyleyip suçlu hissetmesini ve korkmasını göze almak mı? Yoksa kendini güvende hissetmesi için yalan söylemek mi? Kalbimi yokladım ve kendimi ikisini de yapamaz halde buldum. Bunun yerine, kendi annemin ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştım.

"Evet, Whitney. Onu seviyorum. Ama istemiyorum. Şu anda duygularım çok karışık, onları çözmeye çalışıyorum. Önemli olan şu ki, hiçbir şey değişmeyecek. Sana verdiğim tüm sözleri tutacağım. Yeni evimize taşınacağız, onu tam istediğimiz gibi dekore edeceğiz, ahırımızı bakılacak hayvanlarla dolduracağız ve şimdiye kadarki en iyi zamanımızı geçireceğiz."

Bir süre daha bana baktı. "Tamam."

Eğildim ve ona uzun uzun sarıldım. "Sen ve kardeşin hayatımdaki en önemli şeylersiniz," dedim ona. "Mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey sizsiniz."

Odasından çıkarken, kapı neredeyse arkamdan kapanacaktı ki, "Sana inanmıyorum" dediğini duyduğumu sandım.

Ama o kadar sessiz söyledi ki, bir şey söylediğinden emin olamadım.

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

HENRY

İki hafta geçti.

Onu hiç görmediğim iki sonsuz, sefil yalnız hafta boyunca Hepsi.

O yanımda olmadan üzüm bağı cansız görünüyordu. Kiler sanki Kaçınılmaz bir zindan. Ancak boş evimin duvarları üzerime kapanmaya kararlı görünüyordu, bu yüzden işte her zamankinden daha fazla zaman geçirdim.

İlk birkaç gün boyunca fikrini değiştirip şaraphanede çalışmaya gelmesini umdum. Ama gelmedi ve Chloe, tadım odası müdürü için açtığı iş ilanına gelen yanıtları bana e-posta ile göndermeye başladığında kalbim sıkıştı - gerçekten geri dönmeyecekti.

Her sabah ve bazen akşamları da spor salonuna gidiyor, öfkemi çantadan çıkarırken neredeyse ellerimi kırıyordum. Durumu zorladığım için kendime çok kızıyordum. Neden biraz daha sabırlı olamıyordum? Ona biraz nefes aldıramaz mıydım? Hazır olduğunda bana gelmesine izin veremez miydim? Bunun yerine züccaciye dükkanına girmiş bir boğa gibi oraya saldırmak, onun kırılğan kalbini kazanmak için beceriksiz girişimimle her şeyi mahvetmek zorunda kaldım.

Ve her gece, onunla birlikte olma arzusuyla uyanık yatıyor ve en başta asla senin olmayan birini kaybetmenin üstesinden nasıl geldiğini merak ediyordum.

SEVGİLİLER GÜNÜ Cuma gününe denk gelmişti ve ben de akşamı spor salonunda geçirmeye karar vermiştim. Tam kapıdan girmiştım ki bir sesin adımı söylediğini duydum. "Merhaba Bay DeSantis!" Keaton'dı. Girişin yanında duruyordu,

Muhtemelen alınmayı bekliyordu.

"Hey, Keaton. Nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Bu akşam dersin nasıldı?"

"Harika." Coşkuyla gülümsedi. "Bunu gerçekten seviyorum ve koç gerçekten geliştiğimi söylüyor."

"Eminim öylesindir." Ona sııttım. Sağlıklı ve mutlu görünüyordu, belki de onu en son gördüğüm yılbaşı gecesinden bile daha uzun boyluydu. Çocuklar çok hızlı büyüyor.

"Hey, sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Bilim fuarı projem için."

"Elbette, devam et." Çantamı omzumda daha yukarı kaydırđım.

"Müziğın bitki büyümesini etkileyip etkilemediğini test etmek için bir deney yapmak istiyorum.

Büyükbabam belki bana yardım edebileceğinizi düşündü."

"Ne güzel bir fikir. Size yardım etmek isterim." Durakladım. "Ama annen için sorun olmadığından emin ol, tamam mı?"

"Tamam."

Tam o sırada Whitney kapıdan hızla içeri girdi. "Keaton, uzun zamandır dışarıdayız! Annem gelmemizi söyledi."

"Ah, pardon," dedi eliyle beni göstererek. "Bay DeSantis ile konuşuyordum.

Bilim fuarı projemde bana yardım edecek."

Whitney'nin yüzü kızardı. "Oh . . . merhaba."

"Merhaba Whitney. Nasılsın?"

"Güzel." Göz teması kurmak yerine ayaklarıma baktı. "Gitmeliyiz Keaton."

"Tamam." Umutla bana baktı. "Yardım almak için Cloverleigh'e gelmeli miyim? Yeni evimize taşındık, artık orada yaşamıyoruz ama annemden beni getirmesini isteyebilirim."

"Elbette. Kamyonetimi otoparkta gördüğün her an oradayım," dedim, Sylvia'nın benden yardım istediğı için kızıp kızmayacağını merak ediyordum. Son bir soruya daha dayanamadım. "Annen nasıl?"

"O iyi," dedi Keaton kapıyı çekerek açarken. "Güle güle."

"Güle güle." İkisinin de çıkışını ve dışarıda bekleyen beyaz bir cipe doğru acele edişlerini izledim. Şoför mahallinde Sylvia'nın silüetini zar zor seçebiliyordum.

Ama o olduğunu biliyordum ve vücudumun tepkisi hızlı ve şiddetliydi. Göğsüm sıkıştı. Ellerim kenetlendi. Tenim kıyafetlerimin altında sıcaktı. Ayrı geçen haftalar kalbimdeki özlemi dindirmeye yetmemişti, onu hâlâ istiyordum.

Çocuklar arabaya binerken bana baktı. Bir an nefes alamadım. Ona beni gördüklerini mi söylüyorlardı? Bu gece ne yapıyordu? Son birkaç haftadır o da benim kadar yalnız mıydı? Belki el sallardı. Ama saniyeler içinde tekrar önüne baktı ve cip uzaklaştı.

Ertesi gün, çocuklarından biri beni iş yerinde görmeye geldi ama beklediğim çocuk değildi.

Sevgililer Günü hafta sonu için otelde kalan misafirlerle dolu olan tadım odasından kaçıyordum. April bugün Chloe'ye yardım ediyordu ve bana yardımına ihtiyaçları olmadığına dair güvence vermişlerdi, bu yüzden ofisimde saklanıyordum. Açık olan kapım çalınınca başımı kaldırdım ve gözlerimi kırptım.

"Whitney?"

"Merhaba," dedi ellerini ceketinin ceplerine sokarak.

"Merhaba." Ayağa kalktım ve omzunun üzerinden baktım. "Sizin için ne yapabilirim?"

Keaton beni mi arıyor?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Burada yalnızım."

"Oh." Tamamen şaşırılmışım. "Her şey yolunda mı?" "Emin değilim. Seninle konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. İçeri buyurun." Masamın karşısındaki sandalyelerden birini işaret ettim.

Ofise girdi ve huzursuzca bir koltuğun kenarına tünedi. Yüzü makyajsızdı ve annesine ne kadar benzediğini fark ettim. "Chloe Teyze burada olduğunu söyledi. Evden yürüyerek geldim."

"Annen burada olduğunu biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Az önce ona dışarı çıkacağımı söyledim."

"Oh." Kafam daha da karışmıştı. Boğazımı temizleyerek oturdum ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Seninle annem hakkında konuşmak istiyorum." Kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu. "Tamam."

Gözleri kucağına düştü. "Bunu itiraf etmek gerçekten utanç verici ve üzgünüm ama birkaç hafta önce buraya geldiğiniz gece konuştuklarınızı duydum."

"Oh." Sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Kulak misafiri olmak istememiştim, yemin ederim." Şimdi gözleri benimkilerle buluşmuştu; samimi ve endişeliydiler. "Ama elimde değildi."

"Sorun değil," dedim, onu rahatlatmak istiyordum. "Duydukların seni üzdüyse özür dilerim."

Ağzını açtı, kapattı, oturduğu yerde kıpırdandı ve bir nefes daha aldı. "Ciddi miydin? Söylediklerinde? Annemi gerçekten seviyor musun?"

Bir an için tamamen şaşırmışım. Ama hemen toparlandım ve gözlerinin içine baktım. "Evet, ciddiydim. Evet, annene aşığım."

"Nereden biliyorsun?"

"Neyi?"

"Ona aşık olduğunu nereden *biliyorsun*?"

İlk başta soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama sonra Sylvia'yı hayal ettim ve göğsümdeki ağrı şiddetlendi. "Çünkü onu düşündüğümde kalbim küt küt atıyor. Çünkü o odadayken zor nefes alıyorum. Çünkü her zaman onunla olmak istiyorum. Çünkü onun için onu gülümsetecek şeyler yapmak istiyorum. Çünkü *o* mutlu olduğunda, *ben de* mutlu oluyorum. Çünkü o uyandığımda aklıma gelen ilk kişi, uykuya dalmadan önce düşündüğüm son kişi ve dünyada olmak istediğim kişi olduğumu hissettiren tek kişi."

Whitney gözlerini kırptırdı. "Sheesh."

Utanarak elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bu seni üzdüyse özür dilerim ama ben doğruyu söylemeye inanan bir insanım."

"Ben üzgün değilim. Onu böyle sevmeni istiyorum." "Seviyor musun?"

"Evet. Sizi birlikte ilk gördüğümde babamın yaptığı şey yüzünden çok endişelenmişim. Bizi başka bir kadın için *terk etti* ve bu ailemizi mahvetti. Artık babamı tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki artık bir babam bile *yokmuş gibi hissediyorum, sanki onca* yıl sadece ilgileniyormuş gibi davranmış gibi."

"Bunun doğru olmadığına eminim." Ama ona böyle düşündürdüğü için yumruğumu suratına indirmek istedim.

"Belki, belki de deęil. Ama her neyse, annemi de babamı kaybettięim gibi kaybetme dūřuncesi beni panięe sūrūklledi. Seninle birlikte olmaması için ona yalvardım unkū Kimmy'nin babamı aldıęı gibi onu da bizden alacaęını dūřundum. Ve o zaman *gerçekten* yalnız kalacaktık."

Sertçe yutkundum. "Bu anlaşılabilir bir şey."

"Ama o benim babam *değil*. Hem de hiç babam değil." Whitney daha dik oturdu. "Ve ona bu şekilde davranmamalıyım. Babama olan ōfkemi annemden ıkarmamalıyım. Korkularımın annemin mutlu olma şansını engellemesine izin vermemeliyim."

Ona inanamayarak baktım, çenem dūřtū. Gerçekten sadece on ū yařında mıydı?

Yūzūmdeki řařkın ifadeyi anlamıř gibiydi. "Terapiye gidiyorum," dedi, sanki bu her řeyi aıklıyormuř gibi.

"Oh."

"Korkularım gerçek olmadıęından deęil, gerçekler. Ama annemin aęladıęını duyduęumda hissettięim ūzūntū daha kŋtū."

"Aęladıęını duydu mu?" Gŋęsūme aęır bir yūk ŋktū.

Whitney başını salladı, kendi gŋzleri de yaşlarla parlıyordu. "Hemen hemen her gece. Dūn gece korkunçtu. Seni spor salonunda gŋrdūkten sonra Keaton bize bilim projesinde ona nasıl yardım edeceğini anlattı ve annem biz eve gelir gelmez odasına gitti. Televizyonu açtı ama yine de ağladığını duyduk."

Kucaęımdaki ellerime baktım. "Onun bu kadar ūzgūn olduęunu dūřūnmek beni ŋldūrūyor."

"Biz de. Ama sanırım neden bu kadar ūzgūn olduęunu biliyorum. Babamız hiçbir zaman okul projelerinde bize yardım etmek gibi řeyler yapmadı. Bir sūrū sūslū hediye alırdı ama bu her zaman ŋzūm deęildir."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ōyle değil."

"Ama bu sadece babamızla ilgili deęil. Seninle birlikte olmak istedięi için. Mutlu olmak için tek ihtiyaının ben ve Keaton olduęunu sŋylūyor ama ben ona inanmıyorum." Whitney derin bir nefes aldı. "Daha ŋnce araya girmekle hata ettim ve ŋzūr dilerim. Bugūn buraya ona gŋz kulak olmak ve onu korumak konusunda sŋylediklerinde ciddi olduęundan emin olmak için geldim."

"Sŋyledięimde ciddi dim."

"O zaman onunla birlikte olmalısın. unkū o da seni seviyor." "Bu o kadar kolay deęil, Whitney. Beni gŋnderdi, hatırladın mı?" "unkū korkuyordu."

"Ama onun korkmamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum," dedim yine hayal kırıklığına uğrayarak. "Bu konuda iyi değilim. Ne söyleyeceğimi bildiğimi sanıyorum ama sonra yanlış bir şey olduğu ortaya çıkıyor. Tek bildiğim dürüst olmak ve bu da geri tepti."

"Tekrar deneyemez misin?"

Hemen cevap vermedim. "Bilmiyorum Whitney. Belki de buna hazır değildir."

Ayağa kalktı. "Biliyor musun, o gece kapıyı çalan Bay DeSantis'e hiç benzemiyorsun."

Şaşkınlıkla ona bakarken gözümü kırptım.

"Bilmiyor muyum?" "Hayır. O adam bir savaşçıydı."

Bakışlarımız bir an sürdü, sonra tekrar konuştu.

"Annem bir savaşçıyı hak ediyor, Bay DeSantis."

Sertçe yutkundum. "Evet, öyle."

Bir dakika sonra kapıya yöneldi. "Whitney, bekle!"

Bir omzunun üzerinden baktı.

"Ben Henry. Bana Henry de."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sonra gitti.

Birkaç dakika sonra April kafasını ofisime soktuğunda ben hâlâ şaşkın bir şekilde orada oturuyordum. "Whitney'le ne konuştunuz?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bana Sylvia hakkında bir şey sormak istedi." "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Biliyorsam ne olayım."

April'ın başı sempatiyle eğildi. "Özür dilerim Henry. İkiniz için de işlerin zor olduğunu biliyorum."

"Evet." İki elimle yüzümü ovuşturdum. "Hey, bugünlük izin alsam sorun olur mu? Başım dönüyor."

"Tabii ki. Bu gece izin al, bir arkadaşınla bira içmeye falan git. Biz burada her şeyi hallederiz."

Ayağa kalktım ve sandalyemin arkasından ceketimi aldım. "Teşekkürler. Pazartesi görüşürüz."

"HENRY!" Mia beni kucakladı ve yanağımdan öptü. "İçeri gel, seni yakışıklı yabancı. Lucas uğrayacağını söyledi."

"Böyle daldığım için özür dilerim. Muhtemelen Cumartesi gecesi planlarınız olduğunu biliyorum."

"Sekiz yıldır evliyiz, Henry. Cumartesi geceleri böyle oluyor işte." Eşofmanlarını ve çıplak ayaklarını işaret etti. "Ama şarabımız var."

Gülümsedim. "Tabii ki biliyorsun."

Onu takip etmemi işaret etti. "Hadi, aile odasıdayız."

Lucas kanepede oturduğu yerden başını kaldırıp sehpanın üzerindeki üç bardağa şarap doldurdu. "Selam," dedi yüzü sırıtarak. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Biliyorum, özür dilerim. Yılın başlangıcı biraz çılgınca oldu." "Üzüm bağında işler nasıl gidiyor?" Mia sordu.

"Güzel. Her şey yolunda." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Sadece biraz kaçmaya ihtiyacım vardı."

"Kapımız sana her zaman açık." Mia'nın yüzü endişeliydi. "Ama her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle." Kolumu bıraktım ve omuz silktim. "Ama gerçekten kafamı karıştıran bir durum var. Sanırım biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

Lucas bana bir bardak uzattı ve sırtıttı. "Bu durumun bir adı var mı?"

Utangaç bir şekilde başımı salladım. "Evet. Ben Sylvia."

Mia'nın nefesi kesildi. "Sylvia Sawyer mı?" Sonra tek kaşını kaldırarak kocasına baktı. "Bunu biliyor muydun?"

"Bilinecek pek bir şey yoktu," dedi Lucas tekrar kanepeye yerleşirken. "En azından Noel'de değil."

"Evet, o zamandan beri birkaç şey oldu." Onların karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Ne gibi?" Lucas sordu.

"Sanki ona aşık olmuşum gibi."

Mia ciyaklayarak kocasının yanındaki kanepeye atladı ve bir bardak almak için öne doğru eğilmeden önce bağdaş kurdu. "En baştan başla ve bize *her şeyi* anlat."

Onlara Sylvia ile yeniden bir araya gelme hikâyemizi, aramızdaki ilişkinin ne kadar hızlı ilerlediğini, ikimizin de yavaşlamaya ne kadar muktedir ya da ilk başta ne kadar istekli görüldüğümüzü ve feci Yeni Yıl Arifesi fiyaskosunu ANLATTIM.

Lucas sessizce ve dikkatle dinliyor, ayak bileğini bir dizinin üzerine çaprazlamış, dirseğini kanepenin koluna dayamış, çenesini ellerinin arasına almış terapist gibi görünüyordu. Karısı ise yüksek sesle soluyarak, iç çekerek ve uygun olan her yerde dehşet sesleri çıkararak tepki verdi. Beden dili de bir o kadar dramatikti; el çırpıyor, avuçlarını birbirine sürtüyor, hayal kırıklığı içinde saçlarını çekiştiriyordu. Sylvia'nın Ocak ayı başında ayrıldığını söylediğimde yere yatıp tekmelemeye ve çığlık atmaya başlamasını bekliyordum.

Ama o sadece dramatik bir şekilde iç çekti ve sempatiyle başını salladı. "Zavallı şey.

Kendinizi çocuklarınıza tercih edemezsiniz. Bunu yapamazsınız."

"Biliyorum. Ve bunu yapmasını asla beklemezdim." Sylvia'nın hâlâ şaraphanede çalışmak istediğini ve ona öğretme sözünü tutmak zorunda hissettiğini anlatmaya devam ettim.

"Kendini *mecbur mu* hissettin?" Lucas dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle sordu. "Peki, tamam." Avucumu kaldırdım. "Bu onu hâlâ görebilmemin bir yoluydu ve onunla konuşmak, ona yakın olmak. Ama yemin ederim, aramızda hiçbir şey olmadı. Tam bir ay boyunca sadece arkadaş olmak için elimizden geleni yaptık."

"Peki ne oldu?" Mia sordu.

"Olan şey zaten birbirimize aşık olmamızdı," dedim, yeniden hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Birlikte yatmıyor olmamızın ya da fiziksel bir şey yapmıyor olmamızın hiçbir önemi yoktu."

"Tabii ki hayır." Mia başını salladı. "Çünkü onunla aranızdaki bağ sadece seksle ilgili değil. Bundan daha derine iniyor."

"Onu korkutan da bu."

"Sence onun için çok mu erken?" Lucas uzun süren sessizliğini bozarak sordu.

"Lucas!" Mia uzanıp onun koluna bir tokat attı. "Hayır, çok erken değil. Bu kadın onu *seviyor*. Bunu itiraf etti." Onaylamak için bana baktı. "Doğru mu?"

"Doğru. Ama aynı zamanda onu unutmamı da söyledi, sanki aynı nefeste." Onu son gördüğümde neler olduğunu anlattım. "Ona onu

sevdiğimi söyledim. Ona bakmak istediğimi söyledim. Savaşmadan çekip gitmezdim.

O da benim yapmam gerektiğini, kendisinin böyle sevilmesine nasıl izin vereceğini bilmediğini ve denemekten çok korktuğunu söyledi."

Mia ben konuşmaya başladığımdan beri, sanki hikâyem havası inen bir balon gibi umutlarını söndürüyormuş gibi kanepede aşağı doğru kayıyordu ve sonunda sehpanın yanındaki halının üzerinde bir su birikintisine düştü. "Bu kadar," dedi. "Ben öldüm."

Lucas derin bir nefes verdi. "İyi olacaksın."

"İşte son bölüm," dedim. Onlara Whitney'nin tüm konuşmaya kulak misafiri olduğunu, dün gece onlarla karşılaştığımı ve bugün şaraphaneye yaptığım ziyareti anlattım. "Şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Her şeyi tekrar berbat etmekten korkuyorum."

Mia doğruldu. "Ne yapman gerektiğini biliyorum." "Biliyor musun?" Ben sordum.

"Evet." Meydan okurcasına başını salladı. "Dinle, bu kadını anlıyorum. Belki onun yaşadıklarını ben yaşamadım ama nereden geldiğini anlıyorum. Bunu sana daha önce anlattık mı bilmiyorum ama Lucas'la tanışmadan hemen önce, beni düğünden bir hafta önce terk eden başka biriyle nişanlıydım. Paris benim balayım olacaktı ve oraya tek başıma gittim; orada geçireceğim ilk gece Latin Mahallesi'nde bar işleten hayatımın aşkıyla karşılaşmak en son beklediğim şeydi ama karşılaştım."

Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Bunu hiç bilmiyordum."

"O bara girdiğimde kızgın, depresif ve mutsuzdum. Şimdiye kadarki en kötü tavrım vardı."

"En kötüsü," diye onayladı Lucas.

"Ama Lucas bende benim bile göremediğim bir şey gördü. Beni aşka inandırdı. Buna değer olduğuma inandırdı. Beni her şeyin mümkün olduğuna inandırdı, tek yapmam gereken ona güvenmekti."

"Ama *nasıl*?" Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak söyledim.

"Vazgeçmeyi reddetti," dedi basitçe. "Bizi sabote etmeye çalıştım. Bir tren istasyonunda ayrıldım, *au revoir* dedim ve yürüdüm gittim." Kocasına baktı. "Bunu hatırlıyor musun bebeğim?"

Başını salladı. "Yanlış yöne yürüdün."

Güldü. "Evet, bu bir işaret olmalıydı. Ama mesele şu ki ..." Tekrar bana baktı. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ve daha da iyisi, *kontrolü* elime alıyordum. Yarı Fransız bir barmen ve psikoloji profesörüne beni terk etme fırsatı vermeyecektim, önce onu terk edecektim. Ve yaptım da."

"Peki ne oldu?"

"Onun peşinden gitmek zorundaydım." Lucas öne doğru eğilip karısının kolunu tuttu ve onu kucağına çekti. "Beni buna o zorladı. Ve ben evliliğe inanmayan, çocuk istemeyen, geleneksel aile olayının bana göre olmadığını düşünen bir adamdım. Ama o benim kendime farklı bakmamı sağladı ve onun gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum."

"Sylvia'nın da kaçmasına izin veremezsin, onu seviyorsan olmaz." Mia kollarını Lucas'ın omuzlarına doladı. "Çok uzun zamandır birlikte olmamanız önemli değil. Önemli olan nasıl hissettiğin."

"Onu seviyorum," dedim kararlılıkla. "Ve onu mutlu edebileceğimi biliyorum." "O zaman git getir onu." Mia bana gülümsedi. "Eğer onu yeterince iyi tanıyorsan

Onu seviyorsan, ne duyması gerektiğini de biliyorsundur. Orada, Henry." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Güven bana. *Sana* güveniyorum."

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

SYLVIA

Whitney beni restoranda bulduğunda April'in otelin büyük Sevgililer Günü yemeği için hazırlanmasına yardım ediyordum.

"Hey, Whit." Çiçekçiden yeni gelen orta süslerinden birini barın yanındaki dört kişilik masanın üzerine yerleştirdim. "Nerelerdeydin?"

"Henry'yi görmeye gittim," diye açıkladı. Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yaptın?"

"Şaraphanedeki ofisinde Henry'yi görmeye gittim." Ağzım açık kaldı. "Neden?"

"Çünkü onunla konuşmam gerekiyordu." Bir sandalye çekti ve oturdu. "Ve şimdi de seninle konuşmam gerekiyor."

"Tamam," dedim ve onunkinin yanındaki sandalyeyi çektim. Başım dönmeye başlamıştı. "Ama ne zamandan beri ona Henry diyorsun?"

"Bugün bana söylediğinden beri. Olay şu." Whitney kenetlediği ellerini masanın üzerine koydu. "Sana gerçekten aşık. Bu doğru."

Yüzüm yandı. "Whitney, bu da ne-"

"Beni dinle. O gece eve geldiğinde, seni sevip sevmediğini bilmediğini söyledin. Sorunun bu olduğunu söyledin."

"Bunun sorunun bir *parçası* olduğunu söyledim."

"Artık öyle değil. Seni gerçekten seviyor." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona sana aşık olduğunu nasıl bildiğini sordum ve bana tam olarak hatırlayamadığım çok uzun bir konuşma yaptı, ama bunu bildiğini söylerken Augustus Waters gibi yoğun ve üzgün görünüyordu."

Unutulmak kaçınılmaz ama o sana aşık ve onu senden uzak tutmak için gösterdiğin tüm çabalar başarısız olacak."

"Kim?" Kırbaç yemiş gibi hissederek sordum.

Gözlerini devirdi. "Augustus Waters! The Fault in Our Stars'dan mı?"

Başımı salladım. "Tamam ama Whitney, benim biriyle çıkmama hazır olmadığını söylemiştin. Olabileceklerden korktuğunu söylemiştin."

"Yılbaşı gecesi ne söylediğimi biliyorum ve özür dilerim. Adil değildi. Eğer sen ve Henry birbirinizi seviyorsanız, birlikte olmalısınız. Keaton'la bu konuyu konuştuk ve aynı fikirdeyiz."

İki avucumu masa örtüsünün üzerine koydum ve dünyanın bir anlığına yavaşlamasını diledim. Ayak uyduramadım. "Dur bir dakika. Keaton'la bu konuyu çoktan konuştun mu?"

"Evet, Henry ile konuştuktan hemen sonra. Senin mutlu olmanı istiyoruz anne. Bizden başka kimseye ihtiyacın olmadığını söylediğini biliyorum ama bu çok büyük bir baskı ve işe yaramıyor. Geceleri ağladığını duyabiliyoruz. Kendine ait bir şeye ihtiyacın olduğunu düşünüyoruz."

Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Ona bir şans daha vereceğini söyle. Ona karşı durduğum için beni affettiğini söyle.

daha önce olduğu gibi. Korkuyordum, *hala da korkuyorum* ama terapistim korkunun seni yenmesine izin vermemen gerektiğini söylüyor. Düşündüğümde daha güçlü olduğumu söylüyor."

"Bebeğim, tabii ki seni affediyorum." Sandalyemden kalkıp ona doğru uzanırken burnumu çektim. "Buraya gel."

Ayağa kalktı ve uzun süre sarıldık.

"Terapistin haklı. Sen güçlüsün. Ve senin gibi bir kızım olduğu için çok şanslıyım," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Onu arayacak mısın?" "Bunu düşüneceğim, söz veriyorum."

"Tamam," dedi, kendini benden ayırmaya çalışarak. "Ama şimdi gidebilir miyim? Millie dört gibi burada olacağını söylemişti, sanırım o saatten sonra."

"Oh. Tabii." Onu serbest bıraktım, o da memnuniyetle restorandan çıktı ve beni sandalyeye gömülüp sersemlemiş bir halde oturmak zorunda bıraktı.

Buna inanamıyordum. Whitney, Henry'yi görmeye gitmişti. Whitney terapide öğrendiklerini alıp *bana* yardım ediyordu. Whitney ve Keaton, Henry'ye bir şans daha vermeme istiyorlardı. Kendime ait bir şeyim olsun istiyorlardı.

Peşinden gidecek kadar güçlü müydüm? Sevmeme ve sevilmemeye izin verecek kadar cesur muydum? Kafamdaki şüphe sesini susturmaya ve kalbimi Henry'ye sunmaya hazır mıydım - bütün, korumasız ve açık?

Orada oturmuş tüm bunlarla mücadele ederken aniden boş restorana daldı. Nefes nefese kalmış gibiydi, sanki koşuyordu ve masada tek başıma oturduğumu fark edince uzun, amaçlı adımlarla bana doğru ilerledi.

Yanıma ulaştı ve yukarıda durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Hayır," diye açıkladı.

"Hayır mı?" Ona göz kırptım.

"Hayır. Fikrimi değiştirdim. Çekip gitmeyeceğim. *Korku* kazanamaz." Kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Bacaklarım o kadar güçsüz ve lastik gibiydi ki neredeyse beni tutması gerekiyordu. "Seni seviyorum Sylvia. Ama bundan da öte, bizi birlikte seviyorum. Uçucu asidite hakkındaki saçmalıklarımı dünyanın en büyüleyici konusuymuş gibi dinlemeni seviyorum. Gömleklerimin delik olmasını umursamamanı seviyorum. Burada büyümekle ilgili hikayeler anlatmanı seviyorum. Odanın öbür ucundan bana gülümsemeni seviyorum. Yanaklarının kızarmasından ne düşündüğünü tahmin edebilmemi seviyorum. Aileni ilk sıraya koymanı seviyorum, çünkü benim de yapmak istediğim tek şey bu."

Ağlamaya başlamıştım ve o da başparmağını gözlerimin altına dokundurdu.

"Korktuğunu biliyorum ve bu sorun değil. Birinin verdiği sözleri tutmasına alışık olmadığını biliyorum. Tüm o duvarları yıkmamın zaman alacağını da biliyorum, ama kahretsin Sylvia, denememe izin vereceksin. Burada kalmama izin vereceksin. Ve seni sevmeme izin vereceksin ve sana o kadar gerçek, o kadar güçlü ve kırılmaz bir şey inşa edebileceğimizi *kanıtlayacaksın*."

"Henry," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Seni hak edecek ne yaptım ben?"

Nazıkçe gülümsedi. "Beni aramaya geldin. Eve geldiğin o ilk gece beni aramaya geldin. Bunu asla unutmayacağım."

"Bilmem gerekirdi." Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bilmen gerekirdi." Dudaklarını kısa süreliğine dudaklarıma bastırdı. "Ve aynı gece ben de biliyordum. Seni karda eve götürdüğümde ve verandada seninle birlikte durduğumda, hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim."

Nefesim kesildi, biraz güldüm. "Gerçekten mi?"

"Evet." Kıkırdadı. "Ne kadar hızlı gittiğimi hatırlamıyor musun?"

Geçmişini düşünmeye çalıştım. "Biliyor musun? Bunu hatırlıyorum. Bir kadına teslim olabilmekle ilgili bir şeyler söylemiştin ve bir saniye sonra gitmiştin. Ama söylediğin şeyi düşünüp durdum, seni aklımdan çıkaramadım."

"Hislerimiz kesinlikle karşılıklıydı."

"Bugün erken saatlerde bir ziyaretçiniz olduğunu duydum."

Bana çarpık bir sırıtışla başını salladı. "Evet. Beni çok şaşırttı."

"Bana nerede olduğunu söylediğinde neredeyse düşünüyordum."

"O da kardeşi de iyi çocuklar. Onları daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Ona baktım, gözlerinde kesinlik aradım ve buldum. "Bu gerçek, değil mi? Hissettiklerimiz? Çok hızlı ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşmiş olsa bile?"

"Bu gerçek, Sylvia. Güven bana." Sonra gülümsedi. "*Sana güveniyorum.*"

O GECE, Henry'yi akşam yemeği yemeye ve çocuklarla birlikte film izlemeye davet ettim. Yolda durup çocuklar için kek aldı ve bana bir şişe şarap getirdi.

"Teşekkür ederim," dedim, yanağına bir öpücük kondurdum ve çekmecedен tirbuşonu çıkardım. "Açmak ister misin? Bonfilenin sosunu bitirmek üzereyim. Sonra sana evi gezdiririm."

"Mükemmel. Çok güzel bir ev. Neden bu kadar çabuk aşık olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim. Yapılacak işler var ama acelem yok."

"Yakında işe dönecek misin?" Şişeyi açtı ve iki bardak doldurdu. "Chloe bahsetti mi emin değilim ama bu hafta tadım odasına yardımcı olması için iki kişiyle görüşecek."

"Kesinlikle geri gelmek istiyorum," dedim mantarlı sosu karıştırırken. "Burayı özledim. Yarın Chloe ile konuşacağım."

Henry'ye yeni evi gezdirdim ve çocuklar gururla odalarını gösterdiler. Onlar karanlıkta onu dışarı sürükleyip bahçeyi, ahır ve yeni evde uğraşmak zorunda kalacağım diğer harap binaları görmesini sağlarken

İlkbaharda bonfileyi dilimledim ve patates püresinin hâlâ sıcak olduğundan emin oldum.

Tekrar içeri girdiler ve Henry sebze bahçesi planlayıp planlamadığımı sordu. "Bahçede bol güneş alan harika bir yerin var," dedi ceketini çıkarırken.

"Yapabilir miyiz, anne?" Whitney sordu.

"Elbette," dedim. "Küçükken annemle bahçede çalışmayı çok severdim. Ama bahçe kurmak hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Yardım edebilirim," dedi Henry.

Her şeyi hayal ettim; güneşli bir yaz günü, sebzelerle dolu bir bahçe, çocuklar ve hayvanlarla dolu bir avlu, gürültülü bağırışlar ve iyi huylu şakalaşmalar, kahkaha ve hayat dolu bir ev ... Henry ve ben, birlikte.

Bunu o kadar net gördüm ki, gerçekleşeceğinden hiç şüphem yoktu.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

HENRY

Sevgililer Günü'nden bir hafta sonra, ilk resmi randevu gecemiz için Sylvia'yı almaya gittim. Oldukça sert kar yağıyordu ve yollar kötüydü, bu yüzden biraz geç kaldım, ama o bunun sorun olmadığını söyledi çünkü çocukları gece için ailesine bıraktıktan sonra geri dönmesi planlanandan biraz daha uzun sürmüştü.

Ki bu beni oldukça heyecanlandırmıştı.

Yılbaşı gecesinden beri ilk kez *yalnız kalacaktık* ve bunu her düşündüğümde hemen sertleşiyordum.

Ama sabırlı olmak için kendimi zorladım. Bu buluşma benim için önemliydi, bunu hep hatırlayacaktık. Kasabada akşam yemeği yeriz, belki sinemaya gideriz ya da ana caddede bir aşağı bir yukarı dolaşırız diye düşündüm. Ne yaptığımızın bir önemi bile olmayacaktı; tek istediğim onu bir yere götüren, kapıyı ona açan, rahat bir masada oturan ve masanın karşısında elini tutan kişi olmaktı.

Sonra onu eve getirip deliler gibi becerirdim.

Ama kapımı açtığında, birden planlarımın sırasını tersine çevirmek istedim.

"Merhaba," dedi bana yaramaz, kiraz dudaklı bir sırıtış atarak. Çenem düştü.

Kırmızı-beyaz bir amigo kız kostümü giymişti; kısa ve çok *kısa pileli bir* etek, önünde CHEER yazan dar bir bluz, beyaz bilek çorapları ve spor ayakkabıları vardı. Saçları büyük kırmızı bir fiyonkla bağlanmış yüksek bir at kuyruğu şeklinde yüzünden çekilmişti ve ellerinde kırmızı ve beyaz ponponlar taşıyordu.

Sanırım merhaba demeye çalıştım ama tek söyleyebildiğim "ateşli" gibi bir kelimeydi.

"İçeri gelmek ister misiniz?"

Başımı sallayarak eve girdim, gözlerimi ondan ayıramıyor ya da ağzımı kapatamıyordum. Aletim çoktan hazır ola geçmiş, GİT diye bağıyordu! SAVAŞ! KAZAN! diye bağıyordu.

"Akşam yemeği için dışarı çıkmamız gerektiğini biliyorum, ama kar fırtınası ve her şey yüzünden, belki evde kalmak istersin diye düşündüm," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde, geriye doğru yürüyerek. "Bu yüzden burada bizim için küçük bir akşam planladım."

Transa geçmiş gibi, onu evin arka tarafındaki aile odasına kadar takip ettim; burada tüm perdeler çekilmişti ve tek ışık sehpanın üzerindeki mumlardan geliyordu - bir kutu Krispy Kreme çöreği ve büyük boy bir Restoration Hardware kataloğunun hemen yanında.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu da ne?"

"Bunlar senin en sevdiğin şeyler," dedi sırtarak. "Bir amigo kızın ESPN'de yarışan takımlarla aynı şey olmadığını biliyorum ama kıyafeti yine de beğeneceğini düşündüm."

Gülmek zorunda kaldım. "Evet."

"Güzel. Paltonu çıkarmak ister misin?"

Ceketimi omuz silkerek çıkardım ve bir kenara attım.

On

u. Onun başka fikirleri vardı. "Tamam, şimdi otur ve bir Krispy Kreme ye."

"Şimdi oturup yememi mi istiyorsun?" Kollarımı ona doladım.

onu. "Ya başka bir şey yapmayı tercih edersem?"

"Hey. Burada yetkili benim." Ponponlarını göğsüme vurdu. "Patronluk taslamana bayılıyorum." Yüzümü boynuna gömdüm ve nefes aldı. "Ama aç değilim, Sylvia. En azından çörek için değil."

Dilimle boğazını gıdıkladığımda güldü. "Hey, ben sadece ilk resmi randevumuzu unutulmaz kılmaya çalışıyorum."

"Hedefe ulaşıldı," dedim, kanepeye doğru geri çekilip onu da yanıma alarak. "Ciddiyim. V-I-C-T-O-R-Y. Şimdi sırt üstü yatışını görelim."

Kıkırdayarak onu kucağıma çekmeme izin verdi, dizlerini kalçalarımın iki yanına koydu ve ponponlarını omuzlarıma attı. "Çok sabırsızsın."

"Elimde değil," dedim, ellerim eteğin altına kayarken dudaklarını öptüm. "Şort giydiğinde nasıl olduğumu biliyorsun-" Durdum. "Bu kıyafetin altında çıplak mısın?"

Ben onu okşarken göz kapakları yarıya kadar indi. "Uh huh."

Dilini kendi dilimle okşarken ve parmaklarımla dilinin arasındaki yavaş, şehvetli hareketi yansıtırken pantolonumdaki şişkinlik neredeyse dayanılmazdı.

bacaklarını. Kalçalarını elimin üzerinde salladı, giderek tahrik oluyor ve huzursuzlanıyordu. "Şimdi kim sabırsız?" Kemerime uzandığında onunla alay ettim.

"S-Y-L-V-I-A." Hızlıca düğmelerini ve fermuarını açtı, hevesle kalkan sikimi serbest bırakmak için içeri uzandı. Elini etrafına sararak birkaç sıkı, sert vuruş yaptı ve dokunuşuyla acı veren bir zevkle inlememi sağladı. Kontrolü ne kadar sürdürebileceğimden emin değildim, bu yüzden bir dakika içinde vücudunu benimkinin üzerine indirdiğinde sevindim.

Kalçalarını kavradım ve onu sert uzunluğumda yukarı ve aşağı çalıştırdım, o amigo kız kıyafeti içinde horozumun üzerinde zıpladığını görünce gözlerim neredeyse kafamdan çıkıyor. "Lanet olsun, dayanamayacağım," diye homurdandım. Gözlerimi kapatırsam yardımcı olacağını biliyordum ama yapamadım - o kadar ateşliydi ki büyüleyiciydi.

"Sorun değil," dedi nefes nefese. Sonra eğildi ve dudaklarıma doğru fısıldadı, "Ve bütün geceyi birlikte geçireceğiz. Beni istediğin kadar boşaltabilirsin."

Bu beni neredeyse uçuruma sürüklüyordu ama biraz daha dayanmak için kendimi zorladım. Bir elimi bacaklarının arasına götürdüm ve başparmağımı klitorisinin üzerinde onun sevdiği şekilde ovuşturdum ve ağzı açık kaldı, gözleri kapandı. Kalçalarını çevirirken ve parmaklarını omuzlarıma geçirirken yumuşak sesler çıkarıyordu. Çığlıkları ateş gibi yükseldiğinde ve bacak kaslarının gerildiğini ve vücudunun hareketsiz kaldığını hissettiğimde, kendimi daha fazla tutamadım. Kalçalarını kavradım ve tekrar tekrar içine girdim, üstümde çözülürken orgazmım vücudumda gürledi.

İçimi ona dökerken, ona sarıldım ve kalbimin ona olan sevgimle kabardığını hissettim ve ondan nasıl vazgeçebileceğimi düşündüğümü merak ettim.

"Asla," diye kulağına şiddetle fısıldarken duydum kendimi. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Kollarını bana doladı ve başını omzuma koydu. Kalplerimiz birbirimize karşı sert ve hızlı atıyordu. "Tam olmak istediğim yer burası Henry. Senin kollarında. Her zaman."

BİR SÜRE SONRA tuvalete gitmek için kalktı ve döndüğünde elinde bir tabak vardı. Krispy Kremes kutusuna uzanıyordu,

tabağa bir çörek koydu ve bana uzattı. "Tamam, şimdi planladığım şeyi yapmama izin vermelisin."

"Bu donutu yerken iç çamaşırsız o kıyafetle etrafta zıplamayı da içeriyor mu? Çünkü beni de say." Krispy Kreme'i elime aldım ve ısırdım.

Güldü. "Hayır, bu daha da iyi." Dizlerinin üzerinde yanıma oturarak eğildi ve Restoration Hardware katalogunu alıp açtı. "Sana en seksi sesimle bir masal okuyacağım."

Bir kahkaha patlattım ve bir ısırık daha aldım. "Yap hadi."

Kitabı rastgele bir sayfaya açtı, içine çekti ve boğucu gözlerle bana baktı. "Geri kazanılmış rustik meşe koleksiyonu."

"Mmmmm," diye inledim. "Bana daha fazlasını anlat."

Baştan çıkarıcı bir şekilde poz veriyor, nefes nefese, seks kedisi gibi bir sesle konuşuyordu. Ne zaman ahşapla ilgili bir şey söylese gözlerimin içine bakıyor ve kaşlarını çatıyordu. "*Kurtarılmış ahşabın* organik güzelliğini kutlayan masamız, onlarca yıllık binalardan geri kazanılan masif *meşe kerestelerden* el yapımı olarak üretilmiştir."

"Tanrım, beni sertleştiriyorsun." İnleyerek çöreğin kalanını ağızıma attım. "Sen okurken mastürbasyon yapabilir miyim?"

Ciddi kalmaya çalışıyordu ama dudaklarına bir gülümseme yayılıyordu. "*Kaba* yontulmuş *tahtalar* basit bir parsons stilini tanımlayarak meşenin rustik karakterinin ön plana çıkmasını sağlıyor. Türünün tek örneği olan her bir masa, *ahşabın* eski yaşamına işaret eden çentikleri, budakları ve kusurları sergiliyor."

"Beni öldürüyorsun. Bu çok ateşli." Kitaba uzandım ve bir kenara koydum. "Ama ahşabın eski hayatındaki kusurların bir önemi yok."

Güldü. "Hayır mı?"

"Hayır." Onu kucağıma çektim ve kollarımın arasına aldım. "Önemli olan şimdi ve burada olmak ve biliyor musun? Burada ve şimdi oldukça mükemmel."

Gülümseyerek kollarını boynuma doladı. "Katılıyorum."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Seni seviyorum, Sylvia Sawyer. Sana hiçbir zaman güzel şeyler veremeyebilirim ama seninle ilgileneceğim. Söz veriyorum."

"Sana tüm kalbimle inanıyorum." Bana hayatımın geri kalanında içimi eritecek olan o gülümsemeyi verdi. "Ve ben süslü şeyler istemiyorum, Henry. Zamanını ve ilgini pahalı hediyelere her zaman tercih ederim. Sadece sana ait olmak istiyorum."

"Aitsin. Ve ben sana aidim." Onu bir kez daha öptüm ve kalbimden biliyordum ki bu sözlerle, sonsuza dek sürecektir kökler salıyorduk.

sonsuzu dek iç içe. "Biz birbirimize aitiz."

OceanofPDF.com

SONSÖZ: SYLVIA

"Özür dilerim. Tekrar söyleyebilir misiniz?" Koyu tenli, nazık gözlü ve yumuşak sesli bir kadın olan Dr. Kelson'a sordum.

"Test pozitif çıktı. Hamilesin," dedi kararlı bir şekilde.

"Hamile olamam. Ben kısırım."

Sonuçlara tekrar baktı. "Buna göre değil."

"Ama yumurtalarım." Başımı salladım, sersemlemiş, kafam karışmış ve midem bulanmış hissediyordum ki zaten bu yüzden buradaydım. "Yumurtalarım iyi değil. Son kullanma tarihleri geçti."

Nazıkçe gülümsedi ve tezgâhın üzerindeki kâğıt takvimi açtı. "Düşünmen gereken tek doğum tarihi muhtemelen bu sonbaharda. En son ne zaman regl oldun?"

"Uh . . ." Düşünmeye çalıştım. "Belki Aralık başı?"

Takvimden başını kaldırıp baktı. "Ocak ayında da bir tane kaçırdın mı?"

Beynim allak bullak olmuştu. Yapmış mıydım? Yapmış olmalıydım. "Sanırım bu mümkün. Taşındığımdan beri hayatım alt üst oldu. Ve son bir yıldır adetlerim düzensiz, muhtemelen biraz kilo verdiğim için."

Başını salladı. "Bu olabilir. Kilonuz şu anda sağlıklı aralıkta, ama bakalım ne zaman gebe kalmış olabileceğinizi saptayabilecek miyiz?"

Doğdu.

Aman

Tanrım.

"Bugün Mart'ın on ikisi. Şubat ayında bir tanesini kaçırdığınızdan eminsiniz ve Ocak ayını da kaçırmış olabileceğinizi düşünüyorsunuz."

"Yaptığımdan oldukça eminim," dedim, gerçekler içime işlemeye başlamıştı. "Ve en iyi tahminime göre Noel ile Yeni Yıl arasında bir yerde gebe kaldım." Gözlerim yaşlarla doldu.

Dr. Kelson tezgahın üzerindeki kutudan bir mendil çıkardı ve bana uzattı. "Anladığım kadarıyla bu bebek bir sürpriz?"

"Evet." En hafif tabirle.

"Giriş formlarınızda boşandığınızı belirtmişsiniz. Bebeğin babası-"

"Eski sevgilim değil," dedim, kontrolü ele almaya çalışarak.

"Başka biri." "O senin hayatının bir parçası mı? Destekleyici olur mu?"

Başımı salladım ve elimdeki mendille gözlerimi sildim. "Evet, o benim hayatımın bir parçası ve harika biri. Bana destek olacaktır."

"Güzel. Ve sen ..." Evraklarımı kontrol etti. "İki çocuk daha mı?"

"Evet." Midemde bir korku uçurumu açıldı. Whitney ve Keaton bu haberi nasıl karşılayacaklardı? "Ve onlara söylemek konusunda biraz endişeliyim."

Kolumu okşayarak, "Kendine alışmak için biraz zaman ver," dedi. "Ve sana bir ultrason randevusu alalım."

BİR SAAT SONRA Cloverleigh Farms'ın otoparkına girdim ve arabamın direksiyonuna oturup ön camdan dışarı baktım ama hiçbir şey göremedim.

On sekiz Eylül. Bu benim doğum tarihimdi.

Neredeyse on iki haftalık olmuştum.

Ertesi hafta için bebeğin kalp atışlarını görebileceğim ve hatta muhtemelen duyabileceğim bir ultrason planlamıştım.

Aman Tanrım. İki elimi de karnıma koydum. İçimde atan bir kalp vardı. Henry ve benim yarattığımız bir kalp atışı.

Gözlerimi kapattım, aynı anda hem sevinçli hem de korkmuş hissediyordum.

En azından şimdi her şey anlamlıydı - mide bulantısı, her küçük şeyde ağlama, baş dönmesi, ağrıyan göğüsler, kademeli ama istikrarlı kilo alımı. Fazla kilolardan memnundum ve biraz daha kıvrımlara sahip olacağım için heyecanlıydım ama vücudumda bir şeylerin yolunda gitmediğine dair tuhaf bir şüphe de vardı, bu yüzden April'in doktorundan randevu aldım.

April- April ne derdi? Aklıma geldiği anda April'in destek olacağını biliyordum. Peki ya çocuklar? Ailem? Bu beni Brett gibi mi yapacaktı? Ve bebek sahibi olmak için çok yaşlı değil miydim? Ya bir şeyler ters giderse?

İçimde derinlerde bir yerden bir ses yükseldi - bu sefer şüphe sesi değil, güç sesi.

Bu kadar yeter, Sylvia. Bu konuda endişelenmeyi bırak ve içeri girip Henry'ye baba olacağını söyle. Bebek sahibi olarak kimseye ihanet etmiyorsunuz - bu, bu ailede ve bu dünyada daha fazla sevgi anlamına gelecek inanılmaz, beklenmedik bir mucize. Size böyle bir hediye verildiği için minnettar olun.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey büyüdüğüm ev oldu.
Gülümseyerek arabadan indim.

"N ' A B E R ?" Henry beni ofisine kadar takip etti ve kapıyı kapattı.

Döndüm ve onunla yüzleştım. "Oturmak isteyebilirsin."

"Sylvia, anlat bana." Yüzü endişeliydi - bu sabah doktor randevum olduğunu biliyordu. Kollarını bana doladı. "Ne dedi? Her ne ise, her şey yoluna girecek."

"Şey," dedim, birdenbire bir kahkahanın yükseldiğini hissettim. Tanrım, hamilelik insanı huysuzlaştırıyor! "Aslında bir bebek."

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Bir ne?"

"Bir bebek." Çekingen bir şekilde gülümsedim. "Ben hamileyim."

Henry haberi sindirene kadar tam on saniye geçti. Hareket etmedi, gözünü kırpmadı, nefes almadı. Sonra gözleri kapandı. "Bana rüya görmediğimi söyle."

"Rüya görmüyorsun, Henry. Bir bebeğim *olacak*. Neredeyse on iki haftalık hamileyim."

Birdenbire beni kaldırdı ve etrafında döndürdü. Beni ayağa kaldırdığında yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu. Gözleri ıslaktı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "O testler yalan söylemez. Ve bunu doğrulamak için beni muayene etti." "Aman Tanrım, Sylvia." Beni kendine çekti ve sarıldı.

Silahlar. "Ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Bir fikrim var," dedim öksürerek. "Dikkat et, bizi eziyorsun." "Ah, özür dilerim!" Beni bıraktı ama ellerimi ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı.

göz. "Nasılsın? Kendini iyi hissediyor musun? Oturmaya ihtiyacın var mı? Mutlu musun? Korktun mu? Bu nasıl oldu? Konuş benimle."

Omuzlarımı kaldırarak güldüm. "Mutluyum Henry. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve Whitney ile Keaton'ın bu haberi nasıl karşılayacakları konusunda endişeliyim ama mutluyum. Belki *biraz* korkuyorum."

"Olma." Yüz ifadesi ciddiydi ve ellerimi sıktı. "Her adımında yanında olacağım ve istersen çocuklarla konuşmana yardım edeceğim. Korkacak hiçbir şey yok. Tanrım, Sylvia." Beni tekrar kollarına aldı, bu sefer daha nazikçe. "Bu anı yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Teşekkür ederim."

Sesindeki çatlakla gözyaşlarım geri geldi. Kollarımı beline doladım ve sıcak, tanıdık kokusuyla, yanağıma değen göğsünün sertliğiyle, hatta gömleğindeki delikle rahatladım. Bu *gerçek* aşktı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve yukarı baktı. "Evlen benimle, Sylvia. Sana zaten soracaktım ama bir kez olsun sabırlı olmaya çalışıyordum. Belli ki evren acele etmemizi istemiyor. Yüzüğüm olmadığı için üzgünüm ama bir sözüm var: Seni sonsuza dek seveceğim. Bu bebeğe iyi bir baba olacağım. Ve asla Whitney ve Keaton'ın babalarının yerini almaya çalışmayacağım, ama ne olursa olsun onlar için orada olacağım."

Gözyaşlarımın arasından başımı salladım. "Evet mi?"

"Evet," dedim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Evet."

Ayağa kalktı ve beni tekrar kucağına alarak nazikçe bir o yana bir bu yana salladı. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Umarım kızmazsın ama hayatımın geri kalanını bunu bilmeni sağlayarak geçireceğim."

Güldüm ve burnumu çektim. "Hiç önemli değil."

SONUÇ OLARAK, çocuklarım söz konusu olduğunda endişelenecek bir şeyim yoktu. Hem Whitney hem de Keaton küçük bir kardeşleri olacağı için şaşkın ama heyecanlıydılar. Henry ve ben ertesi Cumartesi gecesi onlara birlikte söyledik. Artık yeni evde hep birlikte takılıp film izlemek bir tür gelenek haline gelmişti. Henry hiç gece kalmadı, oysa kalabileceği günü özlemle bekliyordum.

"Millie'ye söyleyebilir miyim?" Whitney bilmek istedi.

"Yarın akşam Cloverleigh'de herkese söylemeyi planlıyorduk," dedim masada Henry'yle el ele tutuşarak. "Bütün

Aile Pazar akşamı yemeğe gidiyor çünkü büyükannenin doğum günü. O zamana kadar bekleyebilir misin?"

"Sanırım." Bir an için suratı asıldı. Sonra neşelendi. "Bebek benim odamda uyuyabilir mi?"

Henry ve ben güldük. "İlk başta bebeği odanda istemeyeceksin, inan bana," dedim ona. "Ama bol bol yardıma ihtiyacım olacak, merak etme."

Daha sonra Whitney'e iyi geceler derken bana Henry ile evlenip evlenmeyeceğimizi sordu.

"İstiyoruz," dedim nazıkçe, yatağının kenarına oturarak. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Bence yapmalısın." Ses tonu kendinden emindi. "Henry burada yaşar mıydı?" "Muhtemelen. Bu konuyu henüz konuşmadık, ama bu en çok mantıklı."

"Güzel." Yorganının altına daha da sokuldu. "Tekrar taşınmak istemiyorum. Yeni odamı sevdim."

"Buna sevindim." Saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim. "Tüm bunların senin için sorun olmadığına emin misin? Eğer değilsen, bana söylemende bir sakınca yok."

"Eminim. Endişelendiğin şey buysa, bu babam ve Kimmy ile olduğu gibi hissettirmiyor. Gerçekten farklı hissettiriyor."

"Güzel."

"Senin adına sevindim anne."

"Teşekkür ederim."

"Düğüne katılabilir miyim?"

Güldüm. "Elbette. Plan yapmama yardım etmen gerekecek." "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Elbette. Biliyorsunuz, siz olmasaydınız bunların hiçbiri olmazdı. Bu yüzden size teşekkür etmeliyiz."

"Rica ederim," dedi, sesi genç bir kendini beğenmişlikle doluydu.

Gülüşmeler, I yalın üzerinde ve öptü onu Alına.

"İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler anne."

ERTESİ GECE, akşam yemeğinden önce ailemin evinde içkilerimizi yudumlamak üzere büyük salonda toplanmıştık ki Henry beni şaşırtarak

Herkesin dikkatini çekmek istiyordu. Kesinlikle bir odadaki tüm gözlerin üzerinde olmasından hoşlanan biri değildi ve haberlerimizi bu şekilde paylaşmayı konuşmamıştık.

Elimi tutarak beni şöminenin önüne getirdi ve kalabalığa doğru döndü. Herkes oradaydı; ailem ve çocuklarım, April, Mack ve Frannie'nin ailesi, Meg ve Noah, Chloe ve Oliver. Noah'ın köpeği Renzo bile ayaklarının dibinde yerde yatıyordu. Herkes sessizleşip bize doğru bakmaya başladığında Henry bana baktı. "Sylvia ve benim sana söylememiz gereken bir şey var."

Karnım gergin bir şekilde zıpladı. Kız kardeşlerim beni dikkatle incelemek ve birbirleriyle çılgınca göz teması kurmak arasında gidip geliyor, bunun neyle ilgili olduğunu tahmin etmeye çalışıyorlardı. Kafamın içinde seslerini duyar gibiydim. *Biliyor musun? Bilmiyorum. Annem biliyor mu? Annemin bildiğini sanmıyorum.*

Sadece çocuklarım sakın ve şaşırmamış görünüyordu, ailemle birlikte kanepede yan yana oturmuş, deli gibi sırtıyorlardı.

Henry dizlerinin üzerine çöktü ve odadakilerden birinin nefesi kesildi. "Sylvia," dedi elimi tutarak. "Spot ışıklarını seven biri olmadığımı biliyorsun ve genellikle dikkatleri üzerime bu kadar çekmekten kaçınırım. Ama bu sadece benimle ilgili değil."

Elini sıktım, gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım.

"Aileniz her zaman hayatınızın çok büyük bir parçası olmuştur ve son on yılda onlar da benim bir parçam haline geldi. Buradaki ilk iş günümünden itibaren hoş karşılandım, kabul edildim ve ihtiyacım olduğunda beni sorgusuz sualsiz desteklediler. Kendimi buraya ait hissetmemi sağladılar. Bu yüzden bunu onların ve hayatınızdaki en önemli iki insan olan çocuklarınızın önünde söylemek en doğrusu gibi görünüyor."

Whitney ve Keaton'a baktım, onlar da bana gülümsediler.

Henry'ye tekrar baktığımda arka cebinden bir şey çıkarıyordu, bir yüzük kutusu.

Kalabalıktan bir nefes daha geldi ve fısıltıyla "Aman Tanrım" denildi.

"Sylvia," dedi Henry, sesi sakın ama kendinden emindi, "sana karşı hissettiklerim bir sır değil. Sen geri taşındığından beri başka bir şey düşünemez oldum. Ve hayatımın geri kalanını hayal ettiğimde, sensiz ve bu aile olmadan hayal etmek imkânsız." Yüzük kutusunu açtı ve pavé taşı platin bir bant üzerindeki klasik yuvarlak kesim pırlanta tektaş ateş ışığını yakalayıp bana göz kırptı.

Bir sonraki soluk benimkiydi ve iki elimle ağzımı kapattım.

Henry yüzüğü rahat kadife yuvasından çıkardı ve kutuyu bir kenara koydu. "Yeniden evlenmenin ikimizin de en son düşüneceği şey olduğunu biliyorum, özellikle de bu kadar çabuk. Sana hiçbir zaman süslü şeyler alamayacağımı söylediğimi biliyorum. Bu kasabada -belki de bu odada- deli olduğumu düşünecek insanlar olduğunu biliyorum. Ama şunu da biliyorum." Sol elime uzandı, ben de ona uzattım. "Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim ve artık sensiz uyanmak istemiyorum. Her günümü güzelleştiriyorsun. *Beni daha iyi yapıyorsun.* Sylvia Sawyer, benimle evlenir misin?"

Yüzüğü parmağıma takarken aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordum. "Evet!" diye bağırdım. "Evet!"

Ayağa kalktı ve beni kucakladı, ayaklarımı yerden kesti ve tüm oda tezahürat ve alkışa boğuldu. Aile üyelerim teker teker bizi tebrik etmek için yanımıza geldi ve Chloe bir şişe şampanya açtı. Kadehi reddettiğimde April kaşlarını kaldırıp Chloe'yle bakıştı, ardından ikisi de karnıma baktı - ardından odadaki herkes karnıma baktı ve sustu.

"Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" April yüzündeki sırtıtmayı engelleyemeyerek sordu.

Henry'yle birbirimize baktık ve beni önüne çekerek kollarını bana doladı.

"Küçük bir şey daha olabilir," dedim ellerimi onunkilerin üzerine koyarak. Sonra gözleri buğulanan anneme baktım.

"Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü," dedi.

Babam kadehini kaldırdı. "Sürekli genişleyen ailemize," dedi yüksek sesle, annemin elini tutarken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Bizi gururlandırıyorsunuz, bizi mutlu ediyorsunuz, kendimizi dünyanın en şanslı insanları gibi hissetmemizi sağlıyorsunuz. Cloverleigh Çiftlikleri'nin yeni neslinin şerefine!"

Ben hariç herkes kadehini kaldırdı ve ailemizin geleceğine kadeh kaldırdı - çocukların bardaklarında bile maden suyu vardı - ve ben sadece birkaç ay önce içtiğim o sekiz mimozayı düşündüm. O zamandan bu yana ne kadar inanılmaz bir yol kat etmişim.

Henry kollarını bana doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu; ben de tamamen memnun bir şekilde ona yaslandım. Çocuklarım gülümsüyordu, ailemin üç kuşağı bir aradaydı ve hepimizin dört gözle bekleyeceği çok şey vardı.

Henry'nin kucağında, i ç i m d e büyüyen yeni hayatla birlikte, evin nimetlerini daha önce hiç olmadığı kadar iyi anladım.
Tam da ait olduğum yerdeydim.

SON

OceanofPDF.com

AYRICA MELANIE HARLOW TARAFINDAN

Frenched Serisi

[Frenched](#)

[Yanked](#)

[Forked](#)

[Floored](#)

Mutlu Çılgın Aşk Serisi Bir

[Çeşit Mutluluk](#) . .

[Bir Çeşit Çılgınlık](#) .

[Bir Çeşit Aşk](#)

Düştükten Sonra Serisi

[Erkek Şekeri](#)

[Düştükten](#)

[Sonra Eğer Benim](#)

[Olsaydın](#)

[Bu andan itibaren](#)

İlk ve Tek Seri Sadece [Sen](#)

Sadece [O](#) .

Sadece [Aşk](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

[Karşı Konulmaz](#)

[İnkâr Edilemez](#)

[Doyumsuz](#)

Kırılmaz

Ortak Yazılan Kitaplar

[Hold You Close](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Imperfect Match](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Strong Enough](#) (David Romanov ile birlikte yazdığı M/M romantizm)

Kolay [Konuşma Düeti](#)

[Tango Dersi \(Tek Başına Bir Novella\)](#)

Okuma sırası mı istiyorsunuz? [Buraya](#)

[tıklayın!](#)

[OceanofPDF.com](#)

MELANIE HARLOW'UN HIÇBİR ŞEYİNİ KAÇIRMA!

Yeni yayın uyarıları, bonus materyallere ve özel hediyelere erişim ve tüm duyurularımı ilk önce mi istiyorsunuz? [İki aylık bültenime abone olun!](#)

Harlow'la ilgili her şeyi günü gününe takip etmek, ARC'lere ve hediyelere özel erişim elde etmek ve eğlenceli, pozitif, seksi ve drama içermeyen bir bölgenin parçası olmak ister misiniz? [Bir Harlot olun!](#)

En İyi Hayran olma ve özel ödüller kazanma şansı ister misiniz? [Facebook sayfamı göz atın!](#)

Freebies ve indirimlerden haberdar olmak ister misiniz? [Bookbub'ı deneyin!](#)

Satın almadan veya ödünç almadan önce daha fazlasını okuyabilmeniz için romanlarımdan alıntılar ve küçük ısırtıklarla ilgileniyor musunuz? [Book + Main'i deneyin!](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostlukları ve cesaretlendirmeleri için aşağıdaki kişilere sevgi ve şükranlarımı sunarım...

Melissa Gaston, Jenn Watson, Brandi Zelenka, Hang Le, Devyn Jensen, Kayti McGee, Laurelin Paige, Sierra Simone, Lauren Blakely, Corinne Michaels, Margaret Provenzano, Sarah Ferguson ve tüm Social Butterfly ekibi, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, Flavia Viotti, beta bombası Crimson Grey, Evident Ink'ten Nancy Smay, Julia G. The Romance Bibliophile'dan Julia G., düzeltmenler Michele Ficht ve Shannon Mummey, Champagne Book Design'dan Stacey Blake, Shop Talkers, Harlots ve Harlot ARC Ekibi, Club Harlow, blog yazarları ve etkinlik organizatörleri, sevgili Kraliçelerim, dünyanın her yerindeki okurlarım...

Ve özellikle de aileme. Siz benim evimsiniz.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Melanie Harlow topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramaz kısımları kalmış olarak seviyor. UNBREAKABLE'a ek olarak, bir düzineden fazla çağdaş romanın ve tarihi bir düetin yazarıdır.

Kocası ve iki kızıyla birlikte yaşadığı Detroit'in dışındaki evinden yazıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen de yazarken.

Onu www.melanieharlow.com adresinde bulabilirsiniz.

(Eğer orada değilse, Şeker Evi'ni deneyin.)

OceanofPDF.com